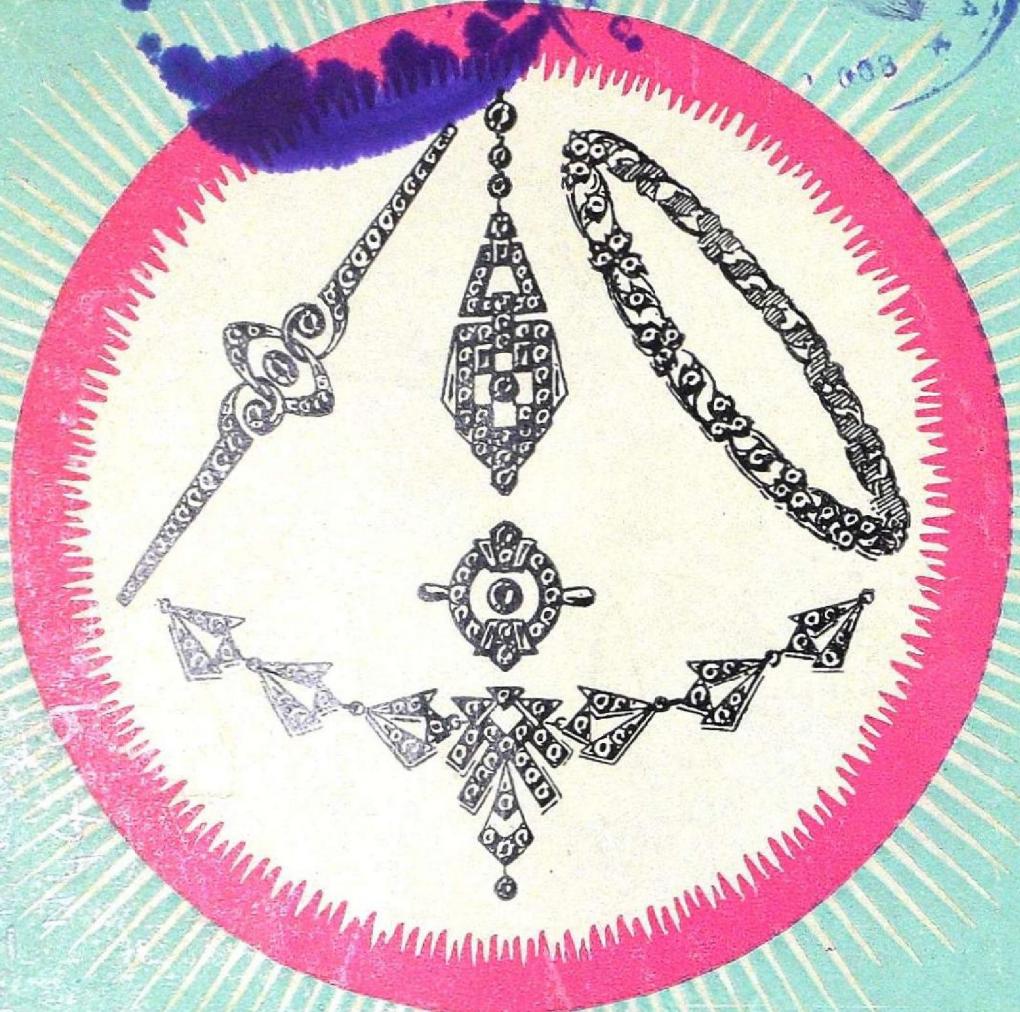

255

சுக்கு

..... பொங்கல் மலர்

P.A.R.

பி. எ. ராஜா செட்டியார் & பிரதர்
வெரம், நகை வியாபாரம், கோயமுத்தூர்.

ஸ்ரீமத் எண்டீ
வஸந்தகோகலம்
கிளைத்த புதிய சிரிங்கு

REGISTRATION

ஆனந்த நடனம் காம்போஜி
(ஸ்வாமி சுத்தானந்த பாரதி) 2 பாகங்கள்

N. 18219

எல்லா 'எச். எம். வி.' வியாபாரிகளிடம் கிடைக்கும்

"ஹிஸ் மாஸ்டர்ஸ் வாய்ஸ்"

நெண்டாலும் உயிரொக்கீர்க்க கூடிய
• எச். எம். வி. ஹாஸ்டலிலிட உத்திரவு
ஒதுக்கீழ் பல சிறங்களை
போதுமானதாக
10 ரூபாய் பாக்கீட்டு 14 ரூ. 2/4

வீரேயன்வீ அண்ட் கோ

எலக்ட்ரிக்கல் எஞ்சினீர்ஸ்

புதுக்கோட்டை

(சொந்தக்காரர் : வெ. வீர. நா. அரு. நாகப்ப செட்டியார்)

பிரிட்டனில் செய்த பின்வரும்
சாமான்கள் ஸ்டாக் இருக்கிறது.

பெம்கோ ப்ளஷ் டைப் ஸ்விட்சுகள்
 போனர் லாங் டிஸ்டிரியூஷன் டிரான்ஸ்பார்மர்களும்
 ஏ. எி. ஆர்க் வெஸ்டிங் கருவிகளும்
 காண்ட் - ஏர் யூனிட்டுகள்
 மோட்டார் கார் லாம்புகள்
 ட்ரை அக்யூமூலேட்டர் ஹாண்ட் லாம்புகள்
 ப்ரஷர் கேஜாடன் கூடிய பிரேஸிங் லாம்புகள்
 ஸைக்கிள் பார்ட்டுகள்
 மோட்டார் கார் பம்புகள்
 டஸ் வாட்டர் - ப்ரூப் ட்ராலி கார்டு
 வயரிங் கிளிப்புகள்
 ரெக்கார்டிங் அம்மீட்டர்கள்
 மீட்டர்கள் (முன்று பேஸம் ஸிங்கில் பேஸம்)

வகையறு

கடவுள் கிருபையால்
பொங்கலுக்கு
ஐவுளி விலைகள் இறங்கின !

விலைகள் இறங்கினால் மட்டும் போதுமா ?
வாடிக்கையாளர்கள் வேண்டும் வகைகளில்
எல்லாம் துணிகள் கிடைக்க வேண்டுமே !

கிழின்சன்ட் செல்லாராம் ஐவுளி ஷாப்புகள்

இருக்கும்போது இந்த விசாரமே வேண்டாம்.
புத்தப் புதிய தினுசுகளில்
பட்டுச் சேலைகள்,
ஜாக்கெட்டுகள்,
ரவிக்கைகள்,
பார்டர் கரைகள்,
ஜியார்ஜெட், வாயில்
முதலியவைகள்.
ஆடவர்களுக்குரிய
தோவத்தி; அங்கவஸ்திரம்,
உடுப்புத் துணிகள்
மற்றும் தினுசுகளைல்லாம்

உயர்ந்த சரக்கு குறைந்த விலை. உடனே வந்து பார்க்குக.

இரண்டிடங்களில்

மாடர்ன் ஷாப்
181, மவண்ட் ரோட்

சென்னைப்பட்டணம்

பேவரிட் ஷாப்
71, 72 றட்டான் பஜார்

மிகப் பத்திரமுள்ள சேமிப்புத் திட்டம்

யுத்தம் நின்று, சமாதானம் நிலவும்போது சேமித்த பணமெல் லாம் மாயமாக மறையுமென்றால், வருங்காலத்திற்காக சேமிப்ப தின் பயன் என்ன? தங்கம், வெள்ளி, நகைகள், வீடு வாசல் கள், விற்பனைச் சரக்குகள் வாங்குவதில் உங்கள் சேமிப்பை முதலிட்டால், உங்கள் பணத்திற்கும் இக்கதிதான் நேரும். இப்பொழுதிருந்த இந்தப் பொருள்களின் அநியாய விலைகள் சாதாரண அளவுக்கு இறங்குமென்று எதிர்பார்க்கலாம். உங்கள் சேமிப்பு அப்பொழுது என்ன ஆகும்?

யுத்த காலத்தில் விஷயம் தெரியாதவர்கள் விலையேற்றத்தைக் கவனியாமல் தங்கம், வெள்ளி, வீடு வாசல்களை கண்ணே மூடிக் கொண்டு வாங்குவதால் ஏராளமான பணத்தை இழக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிய வேண்டியது அவசியம். நீங்கள் இம்மாதிரியான நஷ்டத்திற்கு ஈடாகாதீர்கள். மிச்சப் படுத்தும் பணத்தைக்கொண்டு நாஷனால் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகளை வாங்குகின்றன. இந்த சர்ட்டிபிகேட்டுகள் ஒவ்வொன்றும் ரூபாய் 10 தான். 12 வருஷங்களுக்குப் பிறகு அதன் உத்திரவாத மூள்ள மதிப்பு ரூபாய் 15.

முதல் மூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் நாஷனால் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகளை பணமாக மாற்றிக்கொள்ளலாம். இந்த சர்ட்டிபிகேட்டுகளில் முதலிட்ட தொகைகளுக்கு வருமான வரி கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் ரூ. 5,000 வரைக்கும் இந்த சர்ட்டிபிகேட்டுகளை வாங்கலாம்.

நாஷனால் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகளை

வாங்கிச் சேமித்த பணம் என்றும் பத்திரமானது
பதிவு செய்தல் - ஒரு நல்ல முன்னேற்பாடு.

அஸரம், வங்காளம், பீஹரர், ஓரிலா, சென்னை மாகாண வரசிகளின் சௌகரி யத்துக்காக, லக்ஷ்மணபுரியில் ஜக்கிய மாகாண போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெனரலின் மேற்பார்வையில் ஒரு மத்தியப் பதிவு ஆபிஸ் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு டிபென்ஸ் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகள், தபாலாபிஸ் காஷ் சர்ட்டிபிகேட்டுகள், நாஷனால் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகளை வைத்திருப்பவர்கள் தங்கள் சர்ட்டிபிகேட்டுகளின் விபரங்களை இலவசமாகப் பதிவு செய்து கொள்ளலாம். இதன் மூலம், சர்ட்டிபிகேட்டுகள் காணுமெற் போன்று சரி, அழிந்து விட்டாலும் சரி, தங்கள் உரிமையை நிறுப்பது கூலபம், பூரா விபரங்களையும் உங்களுர் தபாலாபிசில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுகின்றன.

சேவிங்ஸ் பாங்கி உள்ள எந்தத் தபாலாபிசிலும்
நாஷனால் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிபிகேட்டுகளை வாங்கலாம்.

கோதுல் கோப

(மிருகக் கொழுப்பற்றது)

ஆடைகளை தூய
வெண்மையாக்குவதில்
நிகரற்றது.

பெரிய பார்களாகவும், சிறு கட்டிகளாகவும்
குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்

தயாரிப்பவர் :

டி. எஸ். ஆர். & கோ
கும்பகோணம்

ஸ்டாகிஸ்ட் புஷ்பவனம் ஸ்டோர்ஸ்
திருவல்லிக்கேணி, மத்ராஸ்

நாகரிகமான ஆடைகள்

நயமாயும் நம்பிக்கையுடனும்
வாங்கக்கூடிய இடம்

எம். என்.

நாகந்திரம் சன் ஸ்

ஜரிகை பட்டு ஜவுளி வியாபாரம்
மலைவாசல், உன் மண்டபம்

திருச்சினுப்பள்ளி

செந்து கல் தினத்தன்று

14-1-44

சென்னை பிரபாத் டாக்கிலில்
மகத்தான ஆரம்பம்

திவான் பக்துர்

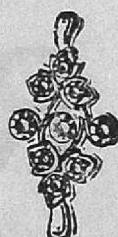
விபரங்களுக்கு:

மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் லிமிடெட்
சேலம் :: மதுரை

நம்பிக்கையுடன் நகைகளும்
வெள்ளிப் பாத்திரங்களும்
வாங்கக்கூடிய இடம்

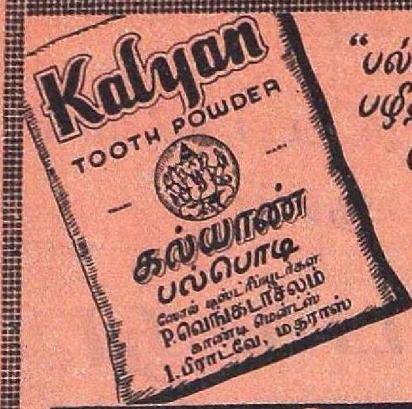

கோட்டை ஆள்வார் செட்டி
அன் சன்ஸ்

நகை வியாபாரிகள்
சென்னை பஜார் ரோட், ஜி. டி. மதுராஸ்

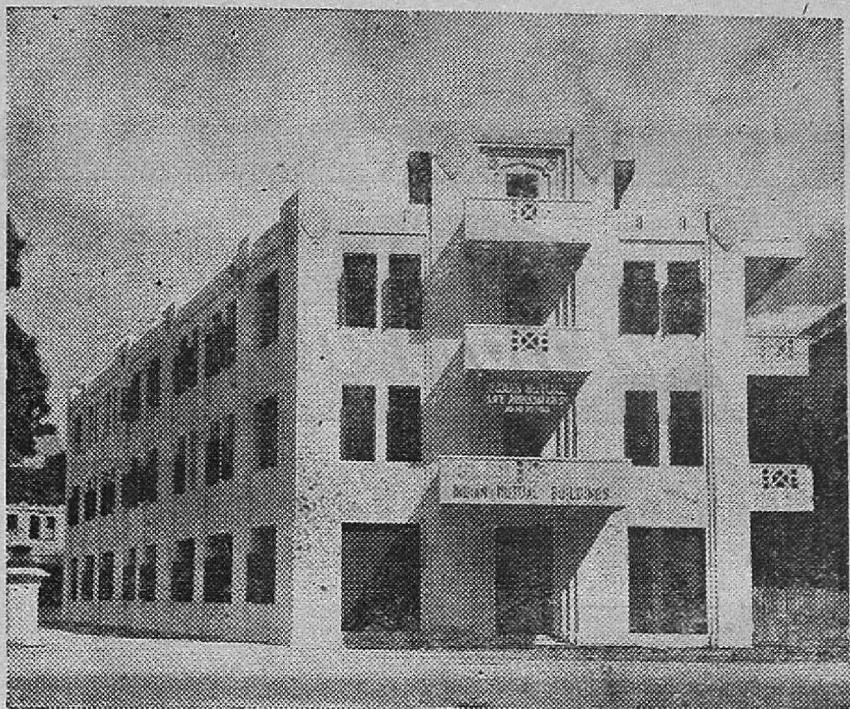

“ஸ்லீனிக்காட்டி-வெண்முத்தைச் சுற்றுத்தீடு வண்ணியை.....”
என்று பாரதியார் பாடினார்

அந்த முத்தின்
வெண்மையைத் தநும்

கல்யாண்
பஸ்பாடுதய
உபயோகியுங்கள்
வீற்புள்ள ஏஜன்கள் தேவை. உடனே எழுதுங்கள்.

KALYAN TOOTH POWDER

ஸ்த்ரம், நம்பிக்கை

இவைதான் உங்கள் 'லைப் பாஸிஸி'யின் உயிர்நிலை.

இச் சிறந்த லைப் ஆஃஸ் நம்பிக்கைக்கும் ஸ்திரத்திற்கும் ஏற்ற இடம். சிக்கனமான நிர்வாகத்திற்கும் சீரான நாணயத்திற்கும் பெயர்போன ஸ்தாபனம்.

உங்கள் பணத்திற்கு ஸ்திரமான பாதுகாப்பு. வயோதிக காலத்தில் சம்பாதிக்க வலிவு குன்றி யிருக்கும்போது உங்களுக்கு ஓர் பேராதரவு. அமைதி செல்வம் இரண்டும்— கவலையற்ற மன நிம்மதியும், தேவைக்குக்கூட குறைவற்ற செல்வமும் உங்களுடையதாகும்.

இந்தியன் மியூச்சுவல்
 லைப் அஸை ஸெய் ஷன் லிமிடெட்
 10, மவண்ட் ரோட், மத்ராஸ்

வருகிறது!

மானசஸ்ரக்ஷன்

S.D.சுப்புலக்ஷ்மி : காளி. N. ரத்னம்
 C.T.ராஜகாந்தம் : T.R.ராமச்சந்திரன்
 V.N. ஜானீக் : G. உட்டு அய்யர்
 ராவ்ஸ்கதூர் கிருஷ்ணராவ்
 வோன்ஸ்லெ
 ராஜகோபாலய்யர்

தெரக்கிளன்
K.சுப்ரமணியம், B.A.B.L.
 பாட்டு, சங்கீதம் C.S.V.அய்யர்
 பாபநாசம் சீவன் ஸ்ரீதியோ
 ராஜகோபால அய்யர் நியூடோன்

மாணவர்க்கு

* மகாத்மா காந்தி
* எழுதியதும் பேசியதும் *

494 பக்கங்கள் : தெவிவான மொழிபெயர்ப்பு
அழகிய கதர் பைண்டு.

விலை ரூ. 7—8—0.

தபாற் செலவு வேறு

“இதை ஒரு மகத்தான புத்தகம் என்றே சொல்லவேண்டும். விஷயத்தைப் போலவே தோற்றமும் மகத்தானதாய் இருக்கிறது. மகாத்மா காந்தி மாணவர்களுக்காகவும் மாணவரைப்பற்றியும் எழுதிய விஷயங்கள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. உணர்ச்சி வேகம் வாய்ந்த நல்ல மொழி பெயர்ப்பு”

கல்கி 10—11—43

தமிழிசைப் பாட்டுக்கள்

ஸ்வரத்துடன்

பதம், கீர்த்தனை, அபிநயப் பாட்டு, என்ற முறையில் தொகுக்கப் பட்டிருக்கிறது.
மொத்தம் 60-பாட்டுக்கள். 30-இராகங்களில்.

சங்கீத சாஹித்திய வித்வான்
கெவனுர் எஸ். மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்

இந்தப் பாட்டுக்களுக்கு
ஸ்வரப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

மிக அழகிய பதிப்பு

விலை ரூ. 4-8-0
தபால் செலவு வேறு

புதுமைப் பதிப்பகம்
காரைக்குடி

எங்கள் வெளியீடுகளைனத்தும் சென்னையில் கிடைக்குமிடம் :—

சக்தி காரியாலயம்

261, சென்னை பஜார் :: சென்னை

தேயிலையின் சரிதம்—2

சிறு தேயிலைச் செடிகள் டார்ஜிலிங் தோட்டத்தில் நடப்படுதல்

வளருதல்

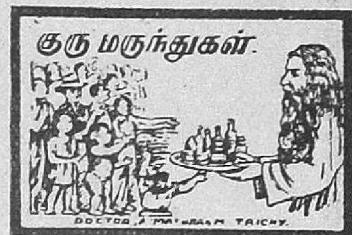
முதலில் விதைத்து, காக்கப்பட்டு பூமியிலிருந்து எடுத்து வரப் பட்ட சிறு செடிகள் பெரிய தோட்டங்களில் புது இடங்களில் சௌகரியமாய் வளரும்படி நடப்படுகின்றன.

மண்ணுடன் பெயர்த்து வரப்பட்டு இங்கே ஒவ்வொரு செடியும் நாலிலிருந்து ஆறு அடி வரையில் இடைவீட்டு நடப்படுகிறது. இங்குதான் அவைகள் பூரணமாய் வளரும்.

நாளைவில் இந்த சிறு செடிகள் முதல் கத்தரிப்புக்கு தயாராகும்படி இப்படி கத்தரிப்பது முதல் இலைகளை எடுப்பதே. அதனால் சமமாகவும் அடர்த்தியாகவும் இலைகள் வர வேது ஆகிறது.

இப்படி கத்தரிக்கப்பட்டு மின் வளர்ந்த செடிகளை நோக்குங்கால் தோட்டத்தில் பச்சை ரத்ன கம்பளம் விரித்தார் போன்ற காட்சியை காணலாம். இது தேயிலை பரிக்க வேண்டிய காலமாகும்.

ப்ரேர் பாண்ட்

Diploma 1872 I

குழந்தைகளுக்கு குருமருந்துகள்

60 - வருஷத்துக்கு மேலாக பேரும், புகழும் பெற்ற
மருந்துகள்

குருமருந்துகளை
உபயோகப்படுத்திவரும் வீட்டில்
வியாதி அனுகாதுபோம்

ராவ் பஹதூர்

டாக்டர் ஏ. மதுரம்
குருமருந்துசாலை
திருச்சினுப்பள்ளி

Diploma 1900 II

Diploma 1930 III

Diploma 1935 III

திருமலை முருகன் பள்ளி

உழவர் வாழ்க்கையை எளிய நடையிலே
சித்தரித்துக் காட்டும் சிறு பிரபந்தம்
சிறந்த கவிச்சுவை பொருந்தியது
பெரியவன் கவிராயர் பாடியது
பதிப்பாசிரியர் டு. அருணங்கலம்

விலை ரூபாய் இரண்டு :: தபால் செலவு தனி
கட்டி வெளியிடு

மார்க்
உயர்ந்த
பருங்காயம்

பண்மனிகள் பெருமையுடன் உபயோகிப்பது

கோபால்ஜி அண்டு கம்பெனி

203, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெருவு, ஜி. டி. மதுராஸ்

ஜூபிடர் பிக்சாஸ்

மஹா மாயா

P.U.சீன்னப்பா
P.கண்ணம்பா
M.S.சுரோஜா
M.K.மீனவோசன்
நடித்தது

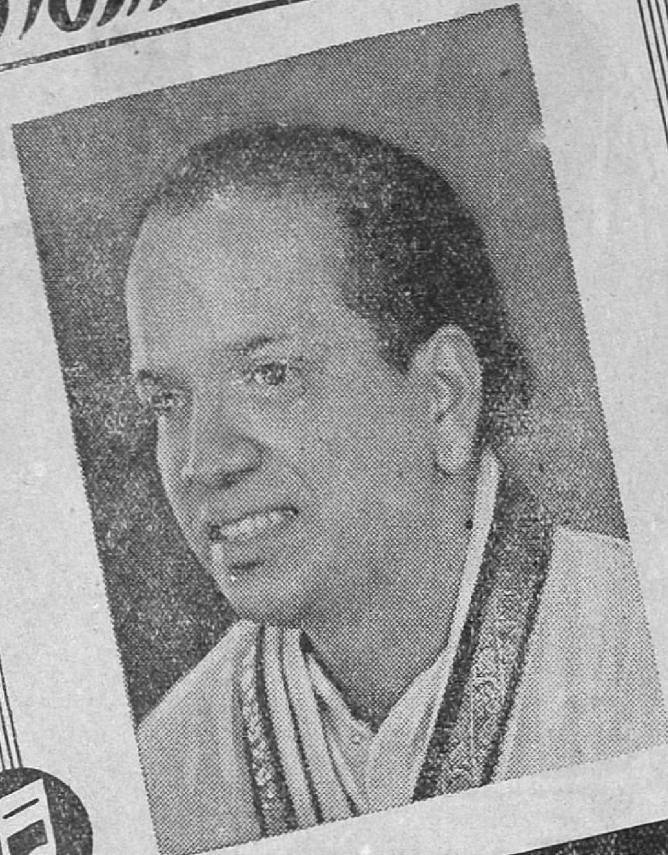
கடரக்ஷன்:-
T.R.ரத்நாத்
"திளங்கோவன்"

வந்திறது !

PUBLICITIES

துதிய கொலம்பிரை வெளியீடு

சங்கீதவீதவான்
மதுரைமணி அய்யர்
பாடு

GE.6090 { காணக்கண்கோடு
பாகம் 1 & 2 (காம்போத்ராகம்)

G.H.KAO

ஸ்ரஸ்வதி ஸ்டோர்ஸ்.
மதராஸ்.

சக்தி

சபானு
பொங்கல் மலர்

பொருள் அட்க்கம்

1	காணிக்கை	...	3
2	பொங்கல் பிரார்த்தனை	சுத்தானந்த பாரதியார்	4
3	புலையன் தண்ணீர்	சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்	5
4	உலகளந்த கிள்ளி களிறு	எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை	8
5	இன்பமா, துன்பமா ?	டி. கே. சிதம்பராத முதலியார்	13
6	உமர்க்கய்யாம்	சி. தெசிகவிநாயகம் பிள்ளை	15
7	பள்ளுப் பாட்டு	மு. அருணாசலம்	17
8	சங்கராந்தி சங்கல்பம்	எஸ். அம்புஜம்மான்	25
9	இன்பப் பொங்கல்	நாமக்கல் வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை	31
10	சேரி. வினையாட்டு	பெ. தாரன்	33
11	துரும்பின் ஆவேசம்	மஞ்சேரி எஸ். சுவரன்	37
12	நானேடு உடன் பிறந்தவன்	கி. சந்திரசேகரன்	42
13	அன்னை	த. நா. குமாரஸ்வாமி	45
14	பசிக்கொடுமை	வெ. சாமிநாத சர்மா	49
15	வளையல்காரன்	செல்லையா	56
16	ஒரே குறை	பாரதி தாஸன்	62
17	ஆகாசத் தையல்	ந. பிச்சஞ்சுர்த்தி	65
18	தீர்மானம்	ந. சிதம்பர சுப்ரமண்யன்	70

19	பெருத மனம்	... சரோஜா ராமசுர்த்தி	74
20	கிழவி	... “நாணால்”	79
21	மன மற்றம்	... க. நா. சுப்ரமண்யம்	81
22	புது மொழி	... ப. ராமஸ்வாமி	87
23	மதுரா விஜயம்	... கு. ப. ராஜகோபாலன்	89
24	சாபம்	... அ. கி. ஜயராமன்	91
25	விருந்தாளிகள்	... சியாமனா பாலகிருஷ்ணன்	94
26	அம்மையார் கண்ட ஆருத்திராதரிசனம்	... பி. பி.	97
27	நடு நிலைமை	... வ. அ. தியாகராஜன்	101
28	சந்திரன்	... வெ. ராமசுமி	105
29	ஸ்ட்சியம்	... எம். எல். சுபரிராஜன்	113
30	மல்லேல்ஸ்வரன்	... ச. குருசாமி. பி.எ.,	116

சுபானு
மலர் 9

பொங்கல்
மலர்

சக்தி

அன்பும் அறிவும் அறமும் திருவும் அருளும் ஆற்றலும்
இன்ப வாழ்வும் விளங்கச் சக்தி எழுந்து பொலிகவே !

கட்டி க்கை

தமிழ் மக்களுக் கென்று குறிப்பாக அமைந்த
மங்களகரமான இந்நண்ணலிலே சக்தி பொங்கல்
மலரை முதல்முதலாகத் தமிழ்த் தாயின்
திருமுன்பு வைத்து வணங்குகிறோம்.

தமிழருடைய இலக்கிய, சமுதாய வாழ்விலே
புகழ்பெற்று விளங்கும் பல அறிஞர்களின்
கட்டிரை, கவிதை, கதை, ஓவியம் முதலியன
இம்மலரைச் சிறப்பிக்கின்றன.

கவிஞர் ரவீந்திரர் கூறியது போல, “இம் மலர்
முடியிலே சூடுவதற்குத் தகுதியற்றதாயினும்,
அன்னையே, உன் அடியிலே சூட்டுகிறோம்”.

பொங்கல் பிரார்த்தனை

சுவாமி சுத்தானாந்த பாரதியார்

என்று விடுதலே என்று விடுதலே
என்றுளம் ஏங்த தமிழா-அந்த
ஒன்று கிடைத்தாலே என்றினி வாழுவோம் !
உண்மையில் துண்மை யம்மா !

பான்மை யிழுந்து பதங்கெட்டுப் பாரதர்
பஞ்சையாய்ப் போனே மம்மா-எங்கள்
தென்கனி காட்டை யிழுந்து தெநுப்பிச்சை
தேடத் திரிந்தோ மம்மா !

பொன்னை யிழுந்து, புனியை யிழுந்து,
பொறுமை யிழுந்து விட்டோம்-தாயே
அன்ன விசாரம் அதுவே விசாரமாய்
அன்னியர் வாசல் சின்றேம் !

தாயே சுதந்தர தாகங் தனிந்திடத்
தாரகங் தெடுகின்றேம் !-எங்கள்
வாயுங் திறக்க வகையின்றி சிற்கிறேம்....
வாழும் வகை தந்வாய் !

இன்று மனிதர் படுந்துயர் எண்ணிடின்
என்மனம் பொங்த தமிழா !-அங்கே
கொன்று தழிக்குங் கொடிய பகாசரர்
கொட்ட மொடுக்கிடுவாய் !

புலையன் தண்ணீர்

சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்

பாரத யுத்தம் முடிந்த பிறகு, துவாரகைக்குப் போகும் வழி யில் கண்ணபிரான் உதங்கர் என்ற பிராமணரைக் கண்டான். கண்டதும் தேரை நிறுத்தி அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து பூஜித்தான். பிராமணர் கண்ணன் செய்த மரியாதையை ஏற்றுக் கொண்டு கேட்கிறார் :

“மாதவா ! நீ பாண்டவ கெளர வர்களிடையில் வெகு நான் இருந்து விட்டு வருகிறோம்; அவர்களுக்குள் சகோதர வாஞ்சலையை பலப்படுத்தினாயா? எல்லாரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார்.

கண்ணன் என்ன சொல்லுவான்?—“ஐயா! கெளரவர்களைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றேன். அவர்கள் கேட்கவே மாட்டோம் என்றார்கள். யுத்தம் நடந்து எல்லாரும் மாண்டார்கள். புத்தி யும் பலமும் விதியை மீற முடியாது” என்று நடந்த வரலாற்றைச் சொன்னான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும், உதங்கர் மிக்க கோபாவேசமடைந்தார் அவருடைய கண்கள் சிவந்தன. அவர் மாதவனைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

“வாசுதேவனே! நீ கெளரவ குலத்தைக் காப்பாற்று மல்

போனாய்! வலுவிலாவது அவர்களை யுத்தத்திலிருந்து தடுத்துக் காப்பாற்றி யிருக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு. நீ கபடமாக இருந்து கொண்டு அவர்கள் அழிந்துபோக விட்டுவிட்டாயே! நான் உன்னைச் சமிக்கப் போகி ரேன்.”

இவ்விதம் உதங்கர் கோபாவேசமாய்க் கூறிய வார்த்தை களைக் கேட்ட வாசுதேவன், புன்னகை புரிந்து, “சாந்தம்! சாந்தம்! நீர் தபஸ்வி! உம் முடைய தவத்தின் பயணிக் கோபத்தில் இழந்துவிட வேண்டாம். முதலில் நான் சொல்லுவதைக் கேளும், பிறகு வேண்டுமானால் சாபத்தைக் கொடும்” என்று சமாதானப் படுத்தினான்.

* * *

கண்ணன், தான் ஈசுவர அவதாரம் என்பதை உதங்கருக்குக் காட்டினான். “நான் உலகத்தைக் காப்பதற்காகவும் தர்மத்தை நிலைசிறுத்துவதற்காகவும் பல பிறவி எடுக்கிறேன். நான் எந்த அவதாரத்தை எடுக்கிறேனோ, அந்த அவதார தருமத்தை அனுசரிக்கிறேன். தேவஜாதியில் பிறக்கும் பொழுது தேவன்போல எல்லாவற்றையும்

செய்கிறேன். யஷு னகவோ ராக்ஷஸ்நகவோ பிறந்தால் பக்ஷனிப்போல் அல்லது ராக்ஷஸ் கீனப்போல் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வேன். மனிதனுக்கப் பிறந்தாலும் மிருகமாக அவதரித்தாலும் அவ்வாறே. அவி வேகிகளான கெளரவர்களைக் கெஞ்சினேன். அவர்கள் மதிமயக்கம் கொண்டு என்னுடையவார்த்தையை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. பயமுறுத்திப் பார்த்தேன். அதற்கும் அவர்கள் இனங்கவில்லை. கோபங்கொண்டு என் விசுவ ரூபத்தையும் அவர்களுக்குக் காட்டினேன். அதுவும் வீணையிற்று. அதர்மம் புரிந்தவர்கள் யுத்தத்தில் மாண்டு சுவர்க்கம் சென்றார்கள். பிராமண கிரேஷ்டரே! நீர் என்மேல் அபராதம் சொல்லக்கூடாது “என்று கண்ணன் விளக்கிய பிறகு உதங்கர் சமாதானமடைந்தார்.

* * *

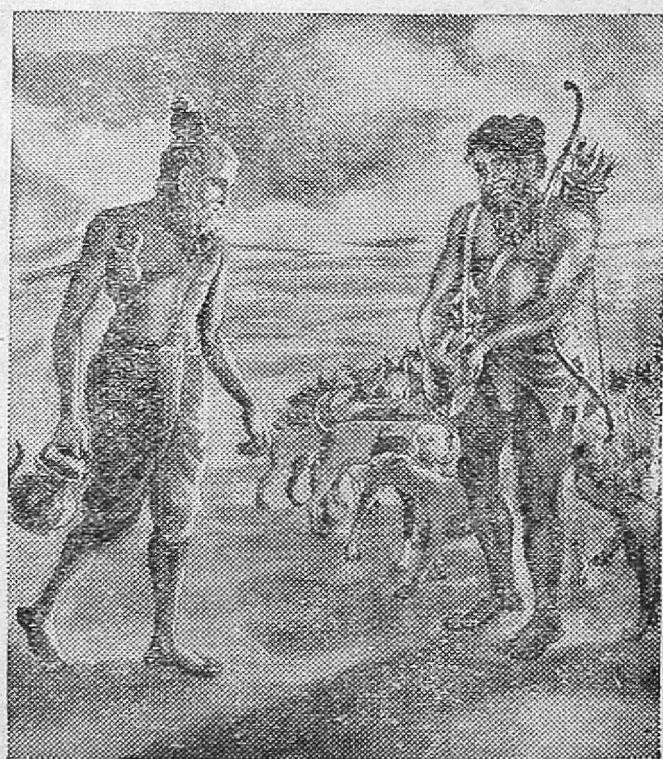
மான உதங்கர் இந்த வரத்தைக் கேட்டதும், “அப்படி யே ஆகட்டும். நீர் தண்ணீர் வேண்டுமென்று எந்தச்சமயத்தில் எங்கே எண்ணினுலும் என்னை நினைத்துக் கொள்ளும்” என்று சொல்லி விட்டுத் துவாரகைக்குச் சென்றுன்.

பிறகு ஒரு சமயம், உதங்கர் தாகம மிகுந்து தண்ணீரை விரும்பிக் காட்டில் இங்குமங்கும் அலைந் தும் கிடைக்காமையால் அச்சுதனை நினைத்தார். உடனே ஒரு புலையன் தோன்றினான். அவன் உடம்புக்குப் போதிய ஆடையில்லை. உடுத்தி இருந்தகந்தல் துணியும் அழுக்குப் படிந்து அவலடசணமாக இருந்தது. கூட, ஒரு நாய்க் கூட்டம்; கையில் வேட்டைக்கு வேண்டிய வில்லும் பாணங்களும்; தோளில் கட்டித் தொங்கும் ஒரு தோற்பையில் ஜலம் வைத்திருந்தான். புலையன் நகைத்துக் கொண்டு

* * *

கண்ணன் மகிழ்ச்சி யடைந்து, உதங்கரை நோக்கி “உமக்கு வேண்டிய வரம் ஒன்று கேளும்” என்றார். உதங்கர் வாசுதேவனைப் பார்த்து “அச்சுதா! உன்னை நான் பார்த்ததே பெரியவரம். வேறொன்றும் வேண்டாம்” என்றார். கண்ணன் மறுபடியும் வற்புறுத்த, உதங்கர் “பிரபுவே, அவசியம் எனக்கு வதேனும் கொடுக்க விரும்பினால் நான் எப்போது எந்த இடத்தில் தண்ணீர் வேண்டினும் கிடைக்குமாறு வரம் தருவாயாக” என்றார்.

பாலைவனத்தில் திரிபவரும் ஆசையற்ற வரு

உதங்கரைப் பார்த்து, “வாரும், பிருகுகுல சிரேஷ்டரே, தாகத். தால் வருந்துகிறீர் போலும் உம்மைப் பார்க்க ரொம்பப் பரி தாபமா யிருக்கிறது. ஜலம் பெற்றுக் கொள்ளும்” என்று சொன்னான்.

புலையன் தன் தோற்பையிலிருந்த தண்ணீரை அவருக்கு ஊற்றப் போனான். உதங்கர் மிக்க அருவருப்படைந்து, “வேண்டாம்” என்றார். மனதில் கண்ணீரை நின்தித்தார். “இதுவா உன் வரம்!” என்று கோடித் தார்.

புலையன், உதங்கரை ஜலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி தோற்பையைக் காட்டிப் பல முறை வற்புறுத்தினான். அவர் கோபமாக மறுத்து விட்டார். புலையன் நாய்களோடு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான்.

* * *

புலையன் மறைந்த அதிசயத்தைக் கண்ட உதங்கர் யோசிக்கலானார் : “நான் என்ன செய் தேன்? என் ஞானம் என்ன வாயிற்று! புலையன் கொடுத்ததை மறுத்து பாவமல்லவா?” என்று வருந்தினார்.

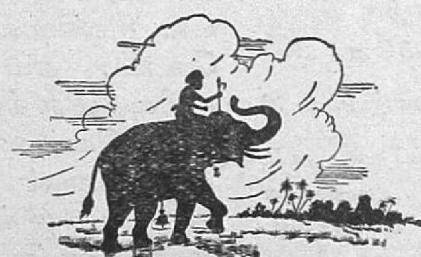
கொஞ்ச நேரம் கழித்து, சங்கமும் சக்கரமும் ஏந்திய பகவான் தோன்றினான்.

“புருஷோத்தமா! நீ இவ்வாறு புலையனுடைய தோற்பையிலுள்ள அசுத்த ஜலத்தை பிராமணங்கிய எனக்குக் கொடுக்கச்

செய்தது தருமா?” என்று உதங்கர் நிந்தித்துக் கேட்டார்.

ஜனர்த்தனன் புன் னகை புரிந்தான். “உதங்கரே! உமக்காக இந்திரனிடம் போய், ஜலரூபத்தில் அமிருதத்தைக் கொடுக்கச் சொன்னேன். இந்திரன் முதலில் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ‘மனிதன் ஒரு வனை தேவனுகச் செய்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. வேறு ஏதேனும் வரம் தருவது நலம்’ என்று என்னைப் பலமுறை தடுத்தான். நான் ‘கூடாது, அமிருதமே கொண்டு போய்க் கொடு’ என்று வற்புறுத்தினேன். இந்திரன், ‘உதங்கருக்கு அவசியம் அமிருதம் தரவேண்டுமானால் அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நான் சண்டாள வேஷம் தரித்துக் கொண்டு போவேன். அந்த வேஷத்தில் உதங்கர் என்னிடம் தண்ணீர் பெற்றுக் கொள்வாரானால் சரி, அவர் என்னை அவமதித்தால் நான் கொடுக்க மாட்டேன்’ என்றான். உம்முடைய ஞானத்தை நம்பி நான் ஒப்புக்கொண்டேன். நீர் இவ்விதம் நடந்து கொண்டார். நீர் சண்டாளைக் கண்டு வெறுப்படைந்தது பெரிய சூற்றமல்லவா? நீர் அமிருதத்தை மறுத்து விட்டமே” என்று கண்ணன் சொல்ல உதங்கர் வெட்கத்தில் ஆழந்தார்.

எழைகளை இகழுலாகாது என்பது இந்த பாரதக் கதையின் உபதேசம். பொங்கலுடன் இந்த அறிவை உட்கொள்வோமாக.

2 லக்ளாந்தீ கள்ளி கள்ளிரு

எஸ். வையாபுரி பி பிள்ளை

திருமால் உலகளாந்த வரலாறு
எல்லோரும் அறிந்ததே. அந்த
வரலாறு மிகவும் அற்புதமானது.
அதைப் புகழ்ந்துரைத்த புலவர்
களும் கவிச்சிவை ததுமபப் பாடி
யிருக்கிறார்கள். முதலில் திரு
மால் வாமன வடிவில் மாவலி
யிடம் வந்து மூன்றாறு மண்
வேண்டு மென்று யாசித்தார்.
பின்னர், மாவலி தானஞ்செய்த
தும் நெடியோனைய் வளர்ந்து
திரிவிக்கிரமன் ஆயினர். வாமன
வடிவைக் கம்பார்

ஆஸர் வித்தின் அருங்குறன் ஆனான்
என்று அழகும் உண்மையும்
விளங்கப் பாடினர். திருமங்கை
மன்னர்,

முன்னம் குறள்ளருவாய்
மூவடிமண் கொண்டு அளந்த
மன்னன் சரிதைக்கே
மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்,
பொன்னங் கழிக்கானல்
புள்ளினங்காள்! புல்லாணி
அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு
ஆங்குஇதணைச் செப்புமினே!

(பெரிய திருமொழி 9, 4, 2)

[மால் - காதல்; பொன் பயந்தேன் - பசலை
ழுத்தேன்; கானல் - கடலின் அருகூள்
சோலை; புள் - பறவை; நூல் பயந்தாற்கு -
வேத்தை ரீட்டுக்காடுத்தவனுக்கு]

என்று தாம் வாமனன்மீது காதல்
கொண்டதை மதுர கீதமாக
வழங்கினார். வள்ளுவரும்,

மடிலூ மன்னவன் எய்தும்,
அடியளந்தான்
தாஅயது எல்லாம் ஒருங்கு (610)

[மடி - சோம்பல்; தாஅயது (தாவியது) -
அளந்து கட்டந்தது]

என முயற்சியின் பெருமையை
எடுத்துக் கூறினார். சங்கப்புலவர்
களுள் ஒருவராகிய நப்புதனார்,

வலம்புரி பொறித்த மாதாங்குதடக்கை
தீர்செல திமிர்ந்த மாஅல் போல

(மூலகீல, 1-2)

[வலம்புரி - சங்கரைகை; மா - திருமகள்;
மாஅல் - திருமால்.]

எழுந்த கார்மேகம் என உவ
மானமாக்கினார்.

வா ம ன ன் ச ரி ட த க் கு
மால் கொண்டு புலவர்கள்
செய்துள்ள அற்புதச் சிருஷ்டி
கள் சிலவற்றை இங்கே நோக்கு
வோம். கவிதை மண்டலத்தை
விரிவுறவிளக்கி அதன் பேரழுகு
களை யெல்லாம் காட்டுதற்குரிய
கருவிகளுள் சிறந்தது உவமை
யாகும். இக்கருத்துப் பற்றியே,
அணிகளுள் உவமம் ஒன்றையே

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் எடுத்து விளக்கினர். உவமையை ஒரு நடிகையெனச் சொல்லவாம். இவள் பலவகையான கோலங்களைத் தாங்கி, காப்பியம் என்று சொல்லப்படுகின்ற நாடக அரங்கிலே அழகுற விளங்கிப் புலவர்களுடைய இதயம் மகிழ்ச்சி பூக்கும்படி நடிக்கின்றனள்.

உவமை என்னும் தவஸருங் கூத்தி பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப்புகளைத்து காப்பிய அரங்கில் கவிஞுறத் தோன்றி தீப்புறுது மகிழ்ச்சி பூப்பநடிக் கும்மே

என்று ஓர் ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். இவ்வுவமையைக் கையாண்டு இத்திருமால் அவதாரத்தைப் புலவர்கள் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். ஒருவர்,

மாறும் குறளாய்

வளர்ந்துஇரண்டு மாண்புடியால்
ஞாலம் முழுதும்
நயந்துஅளந்தான்- வால் அறிவின்
வள்ளுவரும் தம்குறள்வென்
பாவடியால் வையத்தார்

உள்ளுவளல் ஸாம்அளந்தார்

ஒர்ந்து

(திருவள்ளுவமாலை, 6)

[குறளாய்-வாமனவடிவாய்; மாண்-மாட்சிமயப்பட்ட; ஞாலம்-உலகம்; வால்-தாய்; உள்ளுவ-விளைப்பவை; ஒர்ந்து-கருதி].

எனத் திருவள்ளுவரது தெய்வத் திரு நூலின் பெருமையைப் புலப்படுத்தினார். திருமால் தமது மாண்புடியால் புறவுலகை முற்றும் அளந்தனர்; வள்ளுவர் தமது குறள்புடியால் அகவுலகை முற்றும் அளந்தனர். திருமால் குறளா யிருந்து ஏன் வளர்ந்து புறவுலகை அளந்தார்; வள்ளுவர் குறளடி கொண்டே அகவுலகை முற்றும் அளந்தனர். ஒரு தெய்வத்தின் செய்கையை உவமான

மாக்கி உவமேயத்தின் பெருமையை ஆசிரியர் உணர்த்துகின்றார். பரணர் இச்செய்யுளையற்றியதாகக் கதை வழங்குவார். அறிவினால் சூழ்ந்தமைத்த ஒரு கருத்தென்றே (Conceit) இதனை இப்போது கொள்வோம். இவ் அறிவு சிலைக்கு மேற்சென்று உணர்ச்சி கிலையில் இருந்து இவ் அவதாரத்தை நோக்கி யெழுந்த செய்யுள் கீழ் வருவது :

சுடுமொர் எத்திடைத்தன
துணையேகத் தோன்றல் துயர்க்கடலின் ஏகக்

கடுமையார் கானகத்துக்
கருணையார் கவியேகக்
கழற்கால் மாயன்

நடுமையால் அன்றன்றத்
உலகெல்லாம் தன்மனத்தே
நினைந்து செய்யும்

கொடுமையால் அளந்தாணை
யாரிவரென் நூரையென்னக்
குரிசில் கூறும்.

(அயோ. கு. 69)

[துணை-துணைவனுகிய தசரதன் : தோன்றல்-மகன், பாதன்; கருணை ஆர்கவி-கருணாசாகரம், ராமன்].

இவ் அருஞ் செய்யுளின் கவிநய முழுவதும் இதன் முன்புள்ள செய்யுட்கள் சிலவற்றை யுணர்ந்தால் அல்லாமல் அறிய இயலாது. தனித்த சிலையிலுங்கூட இதன் கவிநயம் சிறந்து விளங்குகிறது. முதலெண்டு அடிகளிலே எல்லையற்ற சோகம். கணவனையன்றி உயிர் பிறிதில்லாத கற்புக்கரசியர் பிறந்த இங்நாட்டிலே ஒருத்தி தோன்றினால். இவள் தன் கணவனைப் பிணமாக்கிச் சுடுகாட்டிற்கு அனுப்புவித்தாள். தன் அருமை மகனைத் துயர்க்கடலில் அமிழ்ந்துபோகும்படி செய்

தாள். உலகிற்கு உயிர் போன் ஹிருந்த கருணைமூர்த்தியைக் கடிய காட்டகத்தே சென்றோழியும் படி செய்தாள். கைகேயி செய்த கொடுமைகளை நினைக்க நினைக்கக் கவிஞரானது துன்பம் பெருகு கிறது. உள்ளம் கரையுடைந்து விடும் நிலை எய்துகிறது. இங்கிலையினின்றும் மீட்சி எப்படி? கொடுமையின் அளவை அளவிடுவது தான். அளவு-கருவி யாதொன் றும் புலப்படவில்லை. மாயவன் செய்த செயலொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. நெடி யோனும் வளர்ந்து நெடுமையால் இவ்விலக்கைச்சைத்தயும் அவன் அளந்து கொள்வதற்கு இவ்வுலகம் பற்றவில்லை. கைகேயியும் கொடியவளாய் மாறித தன் கொடுமையால் உலகைனைத்தையும் அளக்கத் தலைப்பட்டாள். உலகத்தின் பரப்பையும் அது பொறுக்கும் ஆற்றலையும் தனது கொடுமையின் ஆற்றலால் அளந்து எல்லைகண்டு முடித்து விட்டாள். பரப்பும் பொறுக்கின்ற ஆற்றலும் சிறுகி விட்டன; கொடுமையின் ஆற்றல் கிமிர்ந்து விட்டது. உலகைனைத்தும் இவள் கொடுமைக்கு ஒரு பொருட்டாகுந்தர மில்லாது போயிற்று.

காரண காரியத் தொடர்பு தார்க்கிக்கணுக்கு வேண்டும். கவிஞர் தன்னை அத் தொடர்பினால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. கட்டுப் படுத்தினால் உணர்ச்சி வேகம் குன்றிவிடும்; மனோவணையியாக சிறஞகள் அறுபட்டுப் போய்விடும். கம்பர் போன்ற உண்மைக் கவிஞர்களிடத்தில் இவ்விரண்டும் நிகழ்வன அல்ல. இத்தொடர்பு இச் செய்யுளில் அமைவது கவியின் கருத்தாகுமானால், உவமையைத் தெளிவாக ஆளுவர். அவ்வா

றன்றி, உவமையை மறைத்து, மாயன் அளந்த உலகெல்லாம் கைகேயி அளந்தாள் என்று சொல்லுஞ் சொல் எத்தனை வேகத்துடன் வருகிறது என்பது உணரத் தக்கது. மாயவன் அருஞ் செயலும் இவள் செயலோடு ஒப்புரைக்கத் தக்கதன்று என நாம் என்னும்படி தற்செயலாய்க் கூறுபவர் போலச் சொல்லிச் செல்கின்றார் கவிஞர்.

திருக்குறள் பற்றிய செய்யுளில் உவமை முற்றும் காணப்படுகிறது. கைகேயி கொடுமையைப் பற்றிய செய்யுளில், உவமைக்குரிய பொருள் வந்துளதேனும் உவமை மறைந்து கிடக்கிறது. உவமைக்குரிய பொருளும் இல்லாதபடி உவமையை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவது கீழ்வரும் செய்யுள் :

முச்சக் கரமும்

அளப்பதற்கு தீட்டியகால்

இச்சக் கரமே

அளந்தால்-செய்செய்

அரிகால்மேல் தேந்தொடுக்கும்

ஆய்புனைர் நாடன்

கரிகாலன்

கால்தெருப் புற்று.

[சக்கரம்-உலகம்; செய்செய்-வயல்கள் தோறும்; அரிகால்-அரிதாள்; தென்-தேன் கூடு; சீர்காடு-சோழனாடு. தங்கியிருந்த வீட்டைப் பகைவர் திக்கொளுத்தக் கால் கரிந்து போனமையின், கரிகாலன் என்று பெயர் வழங்கிறது என்பது வரலாறு]

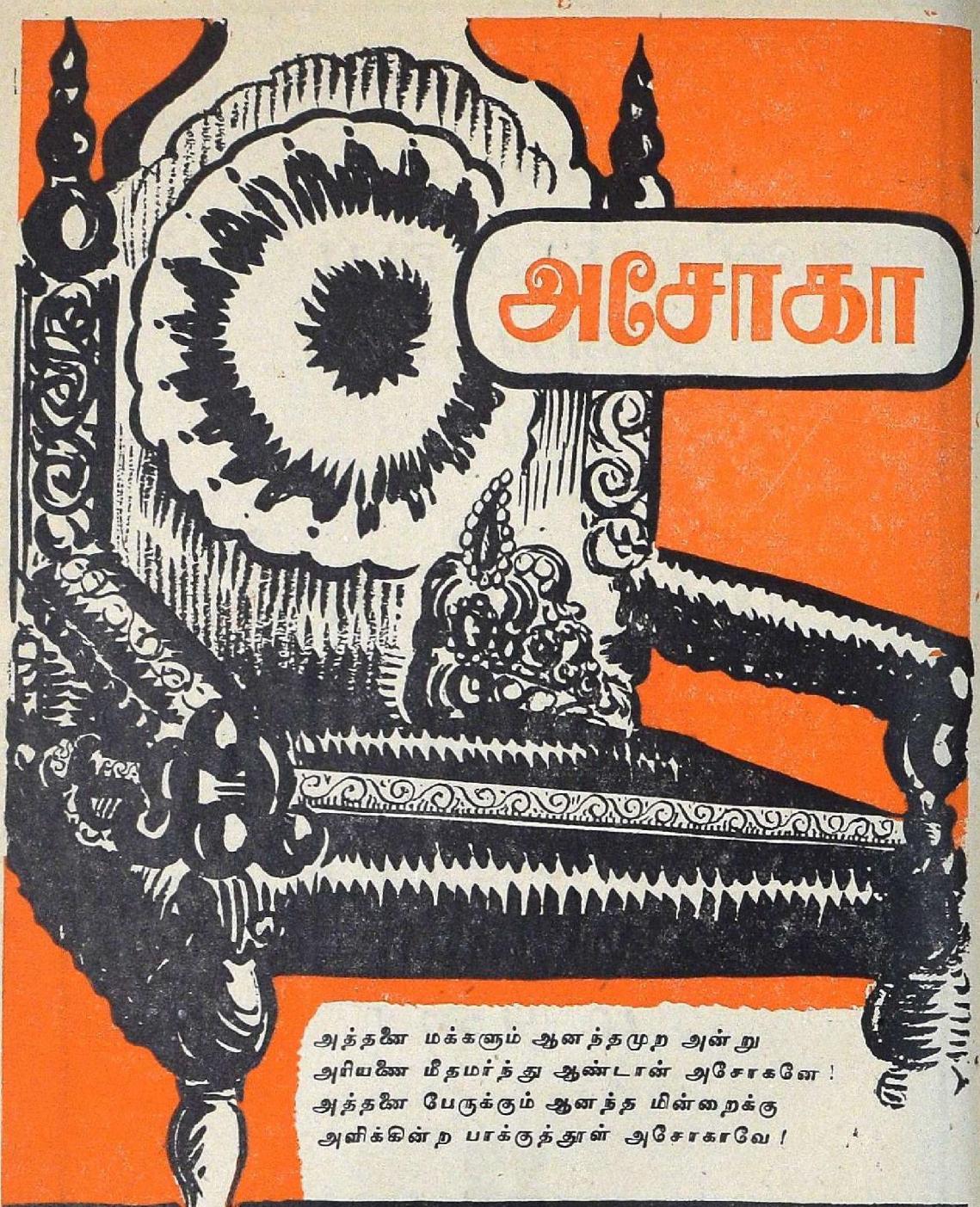
இங்கே பூவுலகம் முழுமையும் வென்று கரிகாலன் ஆண்டான் என்பது கருத்து. மேலுலகத்தையும் கீழுலகத்தையும் வென்றிருப்பான்; வென்று கொள்ளாமையின் காரணம், அவன் கால்தீயால் கரிந்து போனதுதான். உலகத்தைக் காலால் அளந்தான்

**நமது
அடைகள்
அணியும் அன்பர்கள்
அனவருக்தம்
எமது**

**ஓபாங்கல்
வரும்த்துக்கள்**
A. R. P. சாரதி
274, ராமநாதபுரம் ஜெட்
மதுரை

SARATHI
HAND-LOOM TEXTILES
MADURA

அசோகா

அத்தனை மக்களும் ஆனந்தமுற அன்று
அரியணை மீதமர்ந்து ஆண்டான் அசோகனே !
அத்தனை பேருக்கும் ஆனந்த மின்றைக்கு
அனிக்கின்ற பாக்ருத்துன் அசோகாவே !

M. K. கீருஷ்ண செட்டி

அசோகா பாக்டரி, கோயமுத்தூர்
மதலூஸ் விற்பனையாளர்கள் :

வி. கனகப்ப செட்டி & கம்பெனி
தந்தியப்ப நாய்க்கன் தெரு

என்ற அளவில், திருமால் உலகளாந்த சரித்திரம் நமக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. இவ் அவதாரத்தை மனத்துள் கொண்டே புலவர் செய்யுளை இயற்றியுள்ளார். கரிகாலனது பெருமையும் ஒருவாறு உணர்த்தப் படுகிறது. அரசர்கள் திருமாலின் அமசம் என்ற கொள்கையும் உவமையை ஞாபகமூட்ட உதவுகிறது. இது, ஈவி சமத்காரத்தில் ஒரு சிறந்த வகை என்றே கருதத் தக்கது. அவதார சரித்திரம் முழுமையும் அடி நிலத்திலே உள்ளது. நமக்குத் தோன்றுவதெல்லாம் அதன்மீது அமைந்த கற்பணை மாளிகையே, எனினும், ஞாபகம் எளிதில் எழுக் கூடியதேயாம்.

ஞாபகம் உள்ளப் பரப்பின் அடியில் ஆழங்கு கிடக்கும் செய்யுளொன்றை இனிப் பார்ப்போம்.

ஓர் யானை. சோழ அரசன் ஒரு வனது போர் யானை. பல வெற்றிகளைக் கண்டது. போர்க்களத்திலே இந்த யானை வந்ததென்றால், பகையரசர் களுக்கெல்லாம் நடுக்கம்தான். எத் தனியோ பகைவரது மார்புகளைக்குத்திக் கீறிப் பிளந்துள்ளன இதன் கொம்புகள். எத்தனியோ பகையரசர்களது தலைங்கரின் மதில்களைக் குத்தித் தாக்கியிருக்கின்றன இதன் கொம்புகள். மலைபோல் கம்பிரமாய்ச் செல்லும் இந்த யானைமீது சோழ அரசன் உலா வருவது சோன்டெட்டு மக்களுக்கெல்லாம் கண்ணுக்கடங்காத காட்சி. ஒரு முறை இந்த யானை சோழன் தலைங்கராகிய உறையுரிவிருந்து புறப்பட்டது. ஓர் அடி ஒரு பகையரசன் தலைங்கராகிய காஞ்சி நகரத்தில் எடுத்து வைத்தது. இரண்டாவது அடி, காஞ்சியிலிருந்து

இறிதொரு பகை அரசன் தலைநகராகிய உஞ்சையில் (உச்சமினி) எடுத்து வைத்தது. மூன்றுவது அடி உஞ்சையிலிருந்து பகை நாடாகிய ஈழத்தில் எடுத்து வைத்தது. இவ்வாறு பகையுலகை மூன்று அடியால் கடந்து வந்தது ஓப்போர்ப் பெருங்களிரு.

கச்சி ஒருகால்
மிதியா, ஒருகாலால்
தத்துநீர்த் தண்ணஞ்சை
தான்மிதியாப் - பிற்றையும்
சழும் ஒருகால்
மிதியா வருமேதம்
கோழியர்கோக் கிள்ளி
களிறு.

[கச்சி-காஞ்சி; உஞ்சை-உச்சமினி; சழுமிலங்கை; கோழி-உறையூர்; கிள்ளி-கோழுன்.]

என்பது செய்யுள். மூன்று உலகையும் காலால் அளப்பதற்கு எண்ணி ஒருவகத்தின் மேல் அளக்க முடியாமல் போன்கிகாலன் என்பதில் திருமால் உலகளாந்த சரித்திரம் நமது ஞாபகத்துக்கு எளிதில் வருகிறது. இந்தச் செய்யுளில் அச்சரித்திரம் நினைவுட்டப்படவில்லை. எனினும் அது கவிஞர்கள் சிந்தனையில் ஆழங்கு கிடக்கின்றது. கிள்ளியின் யானை மூன்றடியால் மூன்று நாடுகளைக்கடந்தது என்பதனால் இதனை உய்த்துணரலாம். புராணக்கதையென்று வாசகர்கள் நினைத்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே அவதார சரித்திரம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று தோன்றுகிறது. கச்சியில் ஒரு காலும், உஞ்சையில் ஒரு காலும் ஈழத்தில் ஒரு காலுமாக, நடந்தது இவ்யானை யென்பது உண்மையாகுமா? புராணக்கதையைக் காட்டிலும் ஓப்புக் கொள்ளத்

தகாத தாயிற்றே என்று சிலர் வினைக்கலாம். ஆனால் மேலைச் செய் யுள் கூறுவது கவித்வ உண்மை யாகும். ஓர் உண்மை நிகழ்ச் சியை அடிப் படையாகக் கொண்டு, அதற்கு அறிகுறி (Symbol) யாக ஓர் செய்தியை இங்கே கவிஞர் உணர்த்துகிறார்.

செய்யுளில் குறிக்கப்படும் ‘கிள்ளி’ காஞ்சியையும், உச்சயினியையும், ஈழத்தையும் வென்று அடிப்படுத்தான். இந்நிகழ்ச்சியே அறிகுறி மூலமாகப் புலப்படுத்தப் படுகிறது.

இந்தச் செய்யுள் முத்தொள் எாயிரத்தில் உள்ளது.

ஓ பா ந் கல் தி ன த்தன் று

14-1-44

சென்னை பிரபாத் டாக்கிலில்
மகத்தான ஆரம்பம்

திவான் பக்தார்

விபரங்களுக்கு:
மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் லிமிடெட்.
சேலம் : : மதுரை

நம்பிக்கையுடன் நகைகளும்
வெள்ளிப் பாத்திரங்களும்
வாங்கக்கூடிய இடம்

கோட்டை ஆள்வார் செட்டி
அன் சன்ஸ்

நகை வியாபாரிகள்
சென் பஜார் ரோட், ஜி. டி. மதராஸ்

மனதீர்குகந்த ஆடைகளுக்கு

P.R.நாராயணசாமி ஜயர்
ஜவளிவியாபாரம், திருச்சினுப்பள்ளி

இன்ஸரை துள்ஸரை

டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்

நாம் கல்வி கற்கிற முறையில் எப்படியோ ஒரு பிசகு புசுந்துவிட்டது. புரியாததைப் புரிந்ததாகச் சொல்லித் தீரவேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில் அக்பரின் குணைதிசயங்களை நாலாவது பாரத் துப் பையன் விளக்க வேண்டும். அந்தப் பையனுடைய தம்பிக்குத் தம்பி எட்டாவது ஹென்ரியின் குணைதிசயங்களை விளக்கித் தீரவேண்டும். ஆம், பையன் கள் மேற்படி பேர்வழிகளோடு, பேய்ப் பந்தும் கிளித்தட்டும் நித்த நித்தம் வினையாடி இருக்கிறார்கள் அல்லவா? விஷயம், சரித்திரப் பேராசிரியர்களுக்கே விளங்காதது. அப்படி விளங்காத காரியத்தைச் சின்னஞ் சிறு பையன்கள் விளக்க வேண்டுமாம்! விளக்க முடியாது போய்விட்டாலோ, பையன்களுக்கு அதோ கதிதான்.

இப்படியெல்லாம் விளங்காத தைக் கற்றுக் கற்று விளங்கியது எது, விளங்காதது எது என்கிற வித்தியாசமே அற்றுப் போய் விட்டது. இது முதல்ப் படி. அடுத்த படி, இதைவிட மோசம்.

இதை அனுபவிக்கிறோம், இதை அனுபவிக்க வில்லை என்ற வித்தி யாசமும் போய்விட்டது.

சங்கீதக் கச்சேரிக்குப் போன்ற மேலே சொன்ன உண்மையைத் தெளிவாய்ப் பார்க்கலாம். சங்கீதத்துக்குப் புறம்பான காரியங்களில் பாடகர்கள் குட்டிக்கரணங்கள் போட்டு வினையாடிப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, சபையோருக்குக் கஷ்டமாய்த்தான் இருக்கும். கஷ்டமாய் இருக்கிற தென்று யாராவது ஒப்புக்கொள்ளுவார்களோ! மாட்டார்கள். எல்லாம் மரியாதைதான், ‘பாஷன்’ தான்.

நம்மவரை விட்டு என்றைக்கு இந்த மரியாதையும் பாஷனும் போய் ஒழிகிறதோ, அன்றைக்குத்தான் சங்கீதக் கலைக்கு விமோசனம்.

சங்கீதம் என்றால் பாஸை மூலமாக பாவத்தை அறியவேண்டும். உண்மையான ராகக் களையோடு நினைத்து அனுபவிக்க வேண்டும். பாஸையும் ராகமும் நம்மோடு ஏதோ பிறவியிலிருந்தே ஒட்டி

யவை என்று சொல்லும்படி இருந்தால்தான் நம்முடையஅனுபவம் உண்மையான அனுபவம். நம்முடைய தாய் மொழி அல்லாமலும் நம்முடைய பூர்வமான ராகப் பண்பு அல்லாமலும் உள்ள சங்கீதக் கச்சேரியை அனுபவித்து விட்டதாக ஒருவர் சொல்லுவாரானால், வேடிக்கையான காரியந்தான்.

இனி இந்த வேடிக்கை குறைய வேண்டும். அனுபவியாததை அனுபவிக்க வில்லை என்று சொல்ல நம்மவர் துணிய வேண்டும். அவ்வளவுதான். மறுநாள்ப்பார்க்கலாம் ஒரு புரட்சியை :

பாடகர்கள் கச்சேரிகளில் அனுபவிக்கக் கூடிய பாடல்களாகவே பாட ஆரம்பித்து விடுவார்கள். வெகு சீக்கிரத்தில் உண்மையான சங்கீதம் தமிழ் நாட்டில் பரவி விடும்.

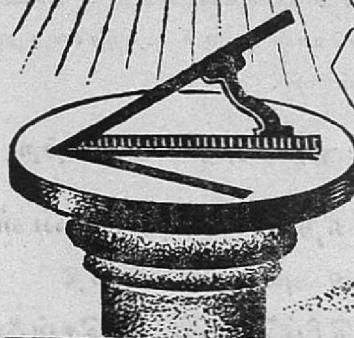
கலை உற்பத்தியாகும் இடம் இதயந்தான். உணர்ச்சியோடு சங்கீதம் பிரந்து விட்டால் அது இதயத்தைத் தொடாமல்விடாது. தொட்ட இதயத்திலிருந்து உண்மையான சங்கீதம் விணைந்து வருவதும் இயல்லு. பண்பட்ட நிலத்திலிருந்து பயிரும் கதிரும் திமிறிக்கொண்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம் அல்லவா?

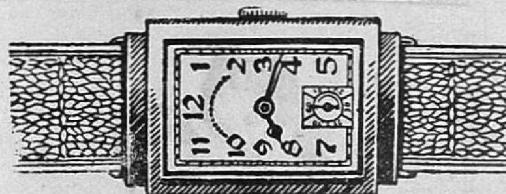
TIMES HAVE CHANGED!

Time Keepers

THEN

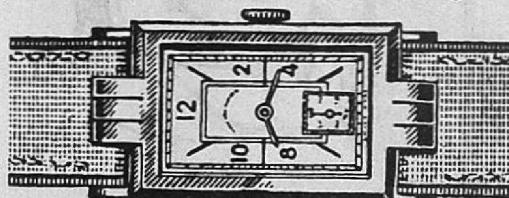

& NOW

காலம் மாறி விட்டது
கால அளவு கருவிகள்
அன்றும் இன்றும்

தியு காவிபர் 'இ'
சிக்கல் ஸில்வர் கேஸ் ரூ. 62
எவர்பிளைரட் எஃகு ரூ. 71
18 காரட் கெட்டித் தங்கம் ரூ. 197

கெட்-ஹப் ரெக்டாங்குலர்
18 காரட் கெட்டித் தங்கம் ... ரூ. 304

கால மளக்க டபயோகமான மிகப் பழ
மையான கருவி 'குரிய கடிகாரம்' அது
கி. மு. 800-ஆம் ஆண்டில் முங்கியது.
அதன்பின் ஒவ்வொரு நாற்றுண்டிலும்
பற்பல புதிய கால அளவு கருவிகள்
தோன்றின. இன்றே, பன்னாற்றுண்டு
களின் அனுபவ சிறைவால் அடைக்க
பரிபகுவும் அணித்தும் பொருந்தியிருப்
பவை 'வெஸ்ட் எண்ட்' வாட்சுகள்.

இறக்குமதி ஒழுங்கா பில்லாததால்,
விளம்பரம் செய்த சுகல் 'பாட்டர்ஸ்'களை
யும் செய்யச் சாத்யமில்லை. என்றாலும்,
ஏங்களிடம் உள்ள ஸ்டாக்குகளை அனு
சரித்து, முடிந்தமட்டில் ஆர்டர்களுக்கு
ஸ்பிளீ செய்ய, சுகல முயற்சியும் செய்
வோம்.

வெஸ்ட் எண்ட் வாட்சு கோ.
பம்பாய் & கல்கத்தா

WEST END WATCH CO.
Bombay - Calcutta

சிவாஜி தையல் நூல்

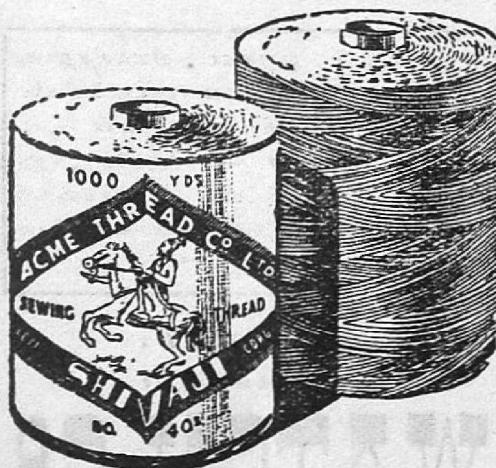

நீங்கள் நூல் வாங்கும்
போது, வாங்கும் நூல்
சிறந்ததா, உறுதி
யானதா என்று பார்த்து
வாங்குங்கள்

இந்தியாவில் உற்பத்தி
செய்யப்படுகிறது

ஆக்மி திரெட் கோ., விமிடெட்
பாங்க் ஆவ் பரோடா கட்டிடம்,
அப்பாலே தெரு, பம்பாய்.

கரூர் விலை மெத்தை கடை
(Estd. 1904)

பொங்கல் பண்டிகைக்கு வேண்டிய பற்பல
நாகரிக ஜவுளிகள், பனாஸ், தார்பானு
சேலைகள், தாவலைகள், பெங்கரூர், தார்
பானு சரிகை, கொட்டடி சேலைகள், துப்பட்
டாக்கள், வேஷ்டிகள் இன்னும் பல தினுகை
ஜவுளிகள் எங்கள் கடையில் தான் கிடைக்கும்,
ஒவ்வொன்றுக்கும் உத்திரவாதமும்
அளிக்கின்றோம்.

40 வருஷம் அனுபவம் பெற்ற

P. S. கந்தசாமி ஸர சன்ஸ்

2-9 அய்யா முதலி விதி
சிந்தாதிரிப்பேட்டை :: சென்னை

Head Office: Sekupet CONJEEVARAM

செட்டங்கர

பாலாம்ருதம்
குழந்தைகளுக்கு
பிரசித்தி பெற்ற டானிக்
பற்கள் வளர்
உதவி செய்கிறது

2 மர்க்கய்யாம்

சி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

எங்கும் மனிதர் உணைத்தேடி
 இரவும் பகலும் அலைகின்றூர் ;
 எங்கும் உள்ள துண்வடிவாம்
 எனினும் குருடர் காண்பாரோ ?
 எங்கும் எழுவ துண்குரலாம்
 எனினும் செவிடர் கேட்பாரோ ?
 எங்கும் என்றும் எவ்வுயிரும்
 யாவும் ஆன இறையவனே !

பாவம் செய்தோம் என்றிந்தப்
 பாரில் வருஞ்திப் பயன்உண்டோ ?
 பாவம் செய்யா தீசனருள்
 பாலித் திடுதல் அறிவோமோ ?
 பாவ மன்னிப் பில்லையெனில்
 பாவச் செயலிங் குளதாமோ ?
 பாவம் செய்தோம் மென்று ஏனே
 பதறிப் பதறி நடுங்கிடுவீர் ?

குழியும் குண்டும் அடர்ந்திடுமிக்
 குவல யத்தில் யான்செல்லும்
 வழியும் செம்மை வழியேயாம்,
 மற்றவ் வழியின் வளைவுஞ்சன்
 விழியின் வளைவால் விளைந்ததுவாம்,
 விரைந்தவ் வளைவைப் போக்கினைப்
 பழிவெம் பாவம் அணுகாமல்
 பாதுகாப்பீர், போதகரே !

மறந்த துள்ளம் பிறந்ததென
 வசந்த காலம் வந்ததிதோ !
 சிறந்த மலரால் தண்பொழிலும்
 தெய்வ மணமும் கமழுங்கிடுமால் ;
 இறந்த புல்லும் இருநில் மீ
 தெழுங்கு கொழுங்கு விட்டிடுமால் !
 துறந்த ஞானி தனிமையிடம்
 துருவிச் செல்வ தேஜையா ?

ஈசா ! உள்ளம் இறங்கிடுயான்
 ஏழை ஏழை என்றுநிதம்
 கூசா தேனே கூப்பிடுவாய்,
 குறைகள் கூறி அழுதிடுவாய் ?
 பேசா தவரைப் பேணுனே,
 பெற்ற மகவைக் காவானே,
 ஆசான் நீயோ, ஈசனைதும்
 அறியாச் சிறிய பாலகனே ?

காசு பணத்தைக் கண்டவரார் ?
 கண்டு கறங்கிச் சுழல்பவரார் ?
 பூசை பலியும் புரிபவரார் ?
 புரிக்கு பிழைகள் செய்பவரார் ?
 நாச நரகை வகுத்தவரார் ?
 நரகை எண்ணி நலிபவரார் ?
 ஈசன் அருளை யறியாத
 ஏழை மனித ! நீயலவோ ?

பகுமாந்தி

கன்னியாசட்டிசன் (ஜாவலரிமான்ஷன்)

218- தென்னூப்ஜார் - மதுரை

எங்கள் புத்தகங்கள்
 நன்றாக இருந்தால்
 உங்கள் நண்பர்க
 னிடம் சொல்லுங்கள்.
 இல்லையெனில் எங்க
 ருக்கு எழுதுங்கள்.

தியாகராயநகர் - சென்னை

பள்ளுப் பாட்டு

மு. அருணசலம்

பழையும் அடிமைத் தளையும்,
இவற்றால் விளைந்த கொடுமை
யும் பொய்ம்மையும் ஒழிந்தன
என்ற எண்ணை ஒரு சமயம்
வந்தது பாரதியாருக்கு. தீமை
ஒழிந்தது என்ற மாத்திரத்தில்
லேயே மனத்தில் எல்லையற்ற
இன்பம் பொங்கிற்று. இன்பம்
என்றாலே அவருக்கெல்லாம் ஒரு
வெறிக் கூத்துத்தான். புதிய
இன்ப வெறியிலே அவரிட
மிருந்து பாட்டும் கூத்தும்
வெளிப்படுகின்றன.

ஆடுவோமே - பன்றுப்
பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்திரம்
அடைந்து விட்டோமென்று
ஆடுவோமே !

என்று இப்படியாகப் பாட்டிலும்
ஆட்டத்திலும் ஈடுபடுகிறது அவ
ருடைய மனம். மனத்திலே இன்
பம் நிறைந்து விட்டால், யாருக்
கும் ஆட்டமும் பாட்டமும்
தாமாக ஏற்பட்டுவிடுவதை இக்
காலத்தில் கூட நாம் கண
கூடாய்க் காணலாம்.

“பள்ளுப் பாடுவோம்” என்று
வெளிப் பாடியாடுகிறார் பாரதி
யார். எத்தனையோ பாடல்களும்
அவற்றுக்கேற்ற ஆட்டங்களும்
இருக்க, அவருக்கு இப்போது
பள்ளுப் பாட்டின மேலே
மோகம் பிறப்பானேன்?

மக்கள் வாழ்க்கையிலே, சமுதா
யத்திலே, பெரும் புரட்சியைத்
தம் மனக் கண் கொண்டு காண
கிறார் கவிஞர். மக்கள் யாவரும்
ஏங்கும் சுதந்திர உணர்ச்சி மிக்க
வர்களா யிருக்கிறார்கள். எல்

லோரும் சமம் என்ற உணர்ச்சி
பிறந்து அனைவரையும் ஆடு
கொண்டிருக்கிறது. எவ்வகை
யான உயர்வு தாழ்வுகளுமே
இல்லை. கை கட்டிச் சேவகம்
செய்யும் தாழ்ந்த வாழ்க்கை
என்றைக்கோ மறைந்து போய்
விட்டது. பொய்யும் ஏமாற்றும்
போய்த் தொலைந்தன. மக்கட்
சமுதாயத்திலே யாவரும் சகோ
தர நேயம் பூண்டு வாழுகிறார்கள்.

இப்படிப் பட்டதொரு நிலை
யைக் கவிஞர் எதிர்நோக்குகிறார்.
இந்த நிலையைப் பெற்று வாழும்
மக்கள், யாருக்கும் பணியாது
தலை நிமிர்ந்து வாழும் சுதந்திர
மக்கள் - ஒன்றுக்குமட்டும் பணி
கிறார்கள். அது நியாயந்தானு?

ஆம், நியாயந்தான் என்கிறார் :

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும்
வந்தனை செய்வோம் !

என்று பாடுகிறார். மக்களை
வரும் தங்கள் சமுதாயத்தின்
தொண்டர்களாயிருந்து, அடிமை
வேலை யென்பது இல்லாமல்,
ஆக்க வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கக்
காண்கிறார். சமுதாயத் தொண்ட
ாகிய பல வேறு தொழில்
களிலே, உழவுத் தொழில் முதன்
மையான தல்லவா? சமுதாயத்
தின் நல்வாழ்வும், பொதுவாக,
உலகத்தின் வாழ்வுமே உழவுத்
தொழிலைப் பொறுத்த தல்லவா?
‘உழுவார் உலகத்தார்க் காணி’
என்பது உண்மையான
வார்த்தை.

இதை யுனர்ந்த பாரதியார்
உழுவுத்து முதலாவதாக வந்த
ஏனு செய்கிறார். இளமை முதற்

கொண்டே அவருடைய மனம் உழவிலே சென்றிருக்கிறது; உழவினால் விளைகின்ற செல்வத்தை எண்ணி எண்ணிப் பெருமையடைந் திருக்கிறது. இவைகாரணமாக, உழவர் வாழ்க்கையிலே விளைந்த பள்ளுப் பாட்டிலும் அவர் மனம் பற்றியிருக்கிறது. அவருடைய உள்ளத்திலும் ஓர் இன்ப வெறி பொங்கி எழும்போது, அவரை யறியாமலேயே அவர் நாவிலிருந்து பள்ளுப் பாட்டுப் பிறக்கிறது.

புதிய யுகத்திலே வாழ்ந்த பாரதியாருக்குப் பள்ளுப் பாட்டானது புதிய உணர்ச்சிகளை ஊட்டிப் புது மாதிரிப் பள்ளுப் பாடச் செய்தது. ஆனால் பழங்காலக் கவிஞர்களுக்கும் பள்ளுப் பாட்டிலே மோக முண்டாகியிருக்கிறது. அவர்கள் பழங்காலப் பாடலாகவே பாடி யிருக்கிறார்கள்.

பயிர்த் தொழில் செய்து வாழும் மக்கள் மிக்க ஏழை மக்கள். நாள் முழுதும் அலுப்பில்லாமல் இவர்கள் வெயிலிலே நின்று உழைக்க வேண்டியவர்கள். இவர்கள் வாழ்க்கையிலே உழைப்பும் கஷ்டமுமே மிகுதி. ஆயினும் அதில், உண்மையான இனபழும், போதுமென்ற மன நிறைவும், கவலை யின் மையும், காதலுணர்ச்சியும் பொருந்தி யிருக்கின்றன. பள்ளுப் பாட்டிலே ஈடுபட்ட தமிழ்க் கவிஞர்கள், ஏறக்குறைய இரு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளாக, இந்த இன்பவாழ்க்கையைப் பாராட்டும் புதுக்கவிகளைப்பாடி வந்திருக்கிறார்கள்.

நேற்றுத்தான் தோன்றிய ஒரு கோயிலைக் கிருத யுகத்திலே கொண்டு போய் வைத்து, அகத்தியர், வசிஷ்டர் தொடங்கிச்

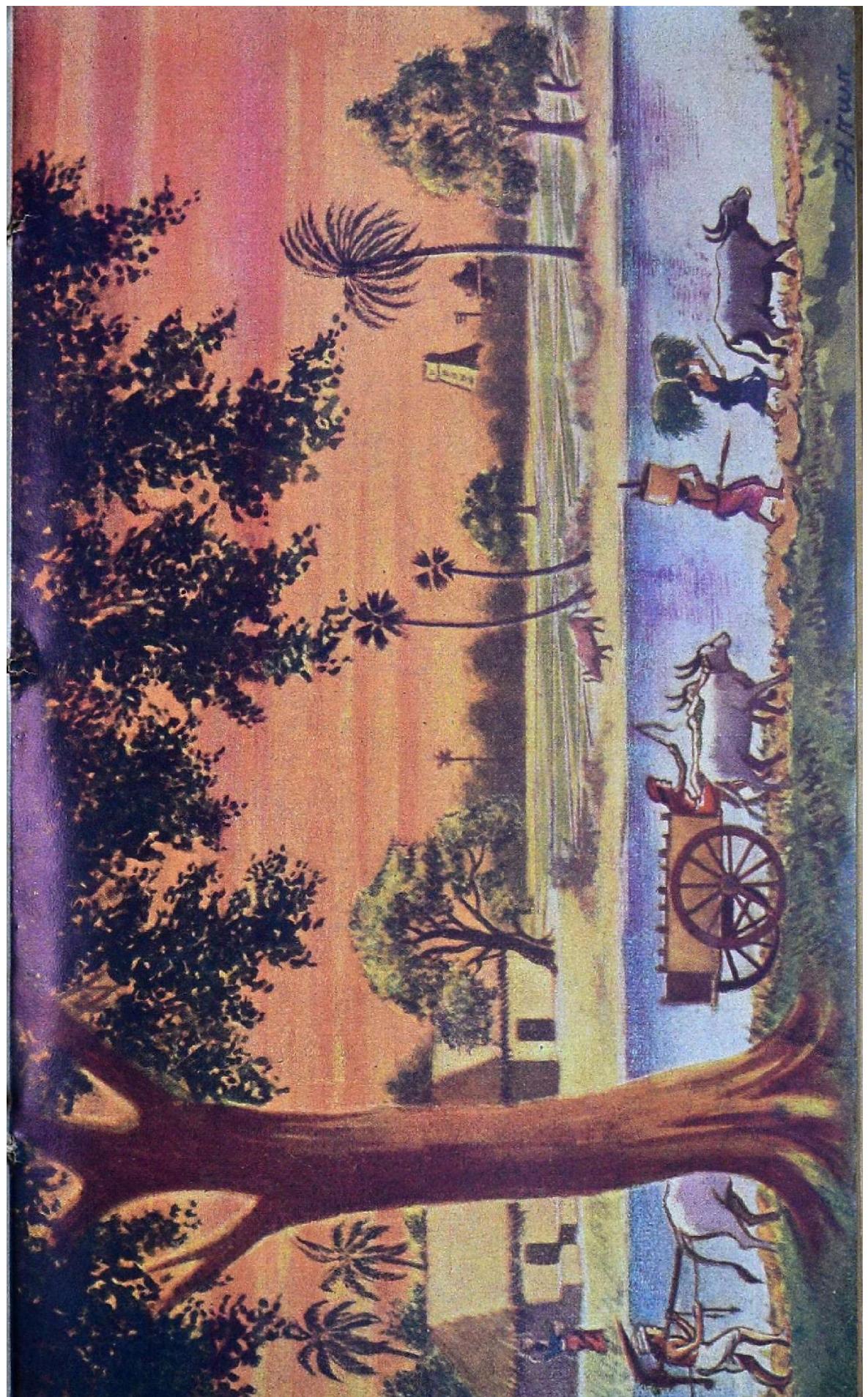
சூத முனிவர் வரையிலுள்ள முனிபுங்கவர்களும் இந்திரன் தொடங்கிப் பிரமன் வரையிலுள்ள தேவர்களும் அங்கே போய் வழிபட்டார்கள் என்று சொல்லிப் புராணம் பாடுவதை விட, கண் முன்னே காணும் ஏழைமக்களையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் சிறிது கற்பணை கலந்து பாடுவது, கவிஞர்களுக்கு மிக்க எளிதல்லவா?

கவிராய ரொருவர் திருமலைக்குப் போனார். (திருயலை என்றால், வேங்கடேசப் பெருமாள் எழுங்கருளியுள்ள திருப்பதி மலையல்ல; திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள முருகன் தலமான திருமலை.) அங்கே பயிர்த் தொழில் செய்து வரும் பள்ளர் பள்ளியரைப் பார்த்தார். முருகனிடத்து அவர்களுக்குள்ள பக்தியையும், வாழ்க்கையிலுள்ள மகிழ்ச்சியையும் கவனித்தார். இதை யெல்லாம் பாட வேண்டுமென்ற உற்சாகமும் அவருக்கு உண்டாயிற்று. பாடுகிறார்.

பாடுமுன், முருகனை வழிபடுகிறார். சூரபதுமனுலே துன்புற்று, அலையிட்ட துருப்பாகத் தவித்த தேவர்களை யெல்லாம் காப்பாற்றின் முருகப்பெருமான் இவருக்கு அருள் செய்து, இவர்நாவிலிருந்து இருவரைப் பாடச் செய்கிறானும் :

ஆவினன்குடி திருப்பங்கியும்-என் நாவினுங்குடி மிருப்பென இருப்பவன் அலையிட்ட துரும்பாய்மெலி அமரரை திலையிட்ட பெருமான்.

கவிராயருடைய பாட்டுக்குக் கதாநாயகன் ஓர் எளிய பள்ளன்தான். திருமலைப் பள்ளன் என்பது இவன் பெயர். இவன் அரங்கிலே வந்து தோன்றி, தன்னை நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறன். தெருக்கூத்து நாடகங்

களிலே நாம் சாதாரணமாக இன்றைக்கும் பார்க்கலாம். அரிச் சந்திரன் மேடை மீது வருவான்; வந்து, “ராஜாதி ராஜனும் வந்தேன்” என்று தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்தும் வழக்கத்தைப் பார்க்கிறோம்.

நமது திருமலைப் பள்ளன் வருகிறார்கள். இவன் முருகனிடத்திலே மிக்க அன்பு பூண்டவன். இவனுக்குள்ள பக்தியானது, வழி வழியாக வந்த அழுத்தமான பக்தி. இன்னெருவர் முருகப் பிரானை வணங்கவில்லை என்றால் கூட இவனுக்குப் பொறுக்காது. அதை எப்படித் தெரிவிக்கிறார்கள்?

நாவினற் பன்னிரு செங்கைக் கோவை வழுத் தாத பேர்கள் நாக்கை உழுங் கொண்டிக்கொழு ஆங்கிக் கொள்ளு வேன்; சேவகன் செங் காவிமலைத் தேவ நாயகன் பேர் பெற்ற திடம் பெருகு திருமலைக் குடும்பதும் நானே!

இப்படியாக, இவன் தன்னையும் முருகனிடத்துத் தான் பூண்ட அடிமைத் திறத்தையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக வரவேண்டியது, கதாநாயகி என்ற பாத்திரம். நப்முடைய பாட்டிலே, கதாநாயகிகள் இரண்டு பேர். இவர்களுள் மூத்தவள், இதே ஊர்க்காரி; பள்ளனுக்கு மைத்துணி முறையிலே பிறந்து வளர்ந்து அவளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டவள். இவரும், வழி வழியாக முருகனுக்குத் தொண்டு பூண்ட குழியில் பிறந்தவள். ஆகவே, இவருக்கும் தன் குடிப்பெருமை கொஞ்சமல்ல. அதைச் சுருக்கமாக நமக்கு உணர்த்துகிறார்கள்.

அனுதியான காலத்திலே வள்ளிநாயகியைக் குறவர்கள் எடுத்து வளர்த்தார்கள் அல்லவா? அந்தக் குறவர் பரம்பரையிலே வந்தவர்களே இன்றைக்கும் இவள் வீட்டிலே பின்னைகளை எடுத்துக் காது குத்திக் கடுக்கன் பூட்டி வளர்ப்பது வழிக்கமாம்;

கொல் துணிவேல் கண்ணி வள்ளி யம்மையை முனம் வளர்த்த குறவர் எங்கள் பரலர் காது குத்தி வளர்ப்பார்.

இந்தப் பெருமை போதாதா?

திருமலைப் பள்ளனுக்கு இவள் முதல் மனைவி. பள்ளன் ஒரு சமயம் திருமலைக் கருகிலுள்ள திருக்குற்றுலத்துக்குப் போயிருந்தான். அங்கே, பள்ளர் குலப் பெண் மூருத்தியைக் கண்டான். காதல் கொண்டான். உடனே கலியாணமும் செய்தான். செய்து அவளையும் தன் ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டான். இவள் பள்ளனுக்கு இரண்டாவது பனைவி.

பழம் பெருமை பாராட்டுகிற மூத்தவருக்கு, காதல் மனஞ்செய்து கொண்ட இளையவள் சனைப்பாளா? காதலுக்குக் காரணமாயிருந்தது இவருடைய அழகு. பள்ளன் இவள் அழகிலே சொக்கிப் போய்விட்டான்:

பள்ளி இலை யான் அழைகப் பார்த்தால் பசிபோமே!

தவிர, இவள் ஊர், தமிழ் வளர்த்த குற்றாலம். கேட்கவேண்டுமா இவருடைய பெருமித்துக்கு?

பைத்தமிழ் தன்னகர் தன்னில் சௌத்தமாக வைத்த பண்ணைப் பள்ளர் எங்கள் தாய்வழியும் தந்தை வழியும்;

இந்தத்திரு மகைப் பள்ளன்
வந்தென்னோச் சரடு செய்தே
இரண்டுல் உயிரொன்று என்றான்
இன்றை வரைக்கும்

என்று இளையவள் தன் தாய்
வழி தந்தை வழிப் பெருமை
யையும் ஒருங்கே கூறுகிறான்.

இப்படி வந்த பள்ளனும் பள்ளி
யருமாக முதலாவது மழை
வேண்டிப் பூசை போடுகிறார்
கள். பூசை போடுவதென்றால்
வழியு புடைக்கச் சாப்பிட்டு ஏப்
யம் விடுவதல்ல. பள்ளரும் பள்ளி
யரும் இதற்கென்றே சிலநாள்
பட்டினி கிடந்து உண்ணுவிரத
மிருக்கிறார்களாம்.

விண்ணர் மழைவரவு
வேண்டியிரு கைவூப்பி
உண்ணு விரதமிருந்து
உற்றுதெய்வம் போற்றினாரே!

உரிய பருவத்திலே மழையும்
பெய்கிறது. திருமலையை அடுத்
தள்ள அனுமநதி என்ற சிறு
ஆற்றில் வெள்ளம் பெருக்
கெடுத்து வருகிறது. வெள்ளத்
தைக் கண்டால், உழவருக்கு
பகிழ்ச்சிதானே? நீரை வயலுக்
சூப்பாய்ச்சி உழவைத் தொடங்க
வேண்டியதுதான் அடுத்த வேலை.
இது ஒருபுறமிருக்க, தண்ணீரைக்
கண்டால் பெண்களுக்குத்தான்
ஒரே கொண்டாட்டம். திருமலையில்
ஒருந்த பள்ளியிரல்லாரும் ஒடிப்
போய், புது வெள்ளத்திலே மீன்க
ளெல்லாம் எதிர்த்துப் பாய்கிற
காட்சியின் அழகு சொல்ல
முடியாது. அதைப் பள்ளி
பொருத்தி மற்றவர்களுக்குக்
காட்டுகிறான்.

மதுரை வைகையாற்றிலே சம்
பந்தர் விட்ட ஏடு எதிரேறிச்
சென்ற மாதிரி மீன்கள் ஆற்று
வெள்ளத்தை எதிர்த்துப் பாய்
கின்றன:

இன் நதிப்புனல் புகுந்த கடவில்
துன்னி எதிர்க்கும் மீனைராம்
எமது ஞான போனகர் விடும்
ஏடெனக் குதித் தேறவே,—

[துன்னி - நெருங்கி. ஞானபோனகர் -
சம்பந்தர்.]

ஆனால், வெள்ளமோ, சூரபது
மன் முதலிய அவுணர்கள்மீது
முருகன் விட்ட அம்புபோல,
வேகமாகக் குதித்தோடுகிறது;

சென்னி ஆறுடைக் குமரதாயகன்
முன்னம் அவுணர் மடியவே
சிறி ஏவிடும் அம்பெனக்கதி
மீறி யோடிய வாரிதர்,—

வெள்ளம் ஒடும் அழகானது,
மதுரையிலே பாண்டியனுக்
காகச் சிவபெருமான் குதிரை
கொண்டுவந்து நடத்திக் காட்டி
யது போல இருந்தது :

அன்ன வயலுங் குளமும் நிரப்பித்
தென்னன் முனம் அங்கயற்கண்ணுள்
அன்பனர் விடும் புரவிபோல் வரும்
அழகு பாரும் பள்ளிரே!

என்று பள்ளியர் ஒருவருக்
கொருவர் காட்டி ஆரவாரிக்
கிறார்கள்.

அவர்களுடைய ஆரவாரத்
துக்கு மற்றெரு காரணமும்
உண்டு. எத்தனையோ மீன் வகை
களை அவர்கள் அவ்வெள்ளத்
திலே காண்கிறார்கள். நாமுந்
தான் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால்
ஒரே ஒரு வித்தியாசம். கடற்
கரையிலே, சர்க்கார் வைத்
துள்ள மீன் காட்சிசாலையிலே,
கண்ணுடிக் கூண்டுக்குள்ளே
தான் நாம் மீனைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், அவர்களோ,
இயற்கைத் தேவியின் மடியிலே
அவள் குழந்தைகளாகிய மீன்
கள் வினையாடுவதைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். மீன்களுக்குத்
தனிப் பெயர்கள் உண்டா? கண்ணுடிக் கூண்டுகளில் எழுதி
யுள்ள, உச்சரிக்க முடியாத,

முழு நீளமான லத்தீன், கிரேக் கப் பெயர்களையே நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இவற்றை நமக்குத் தெரியுமென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால், இந்தப் பள்ளியருக்கு, மீன்களைல்லாம், தெரிந்து பழக்கப்பட்ட நண்பர்களைப் போல. இவற்றில் எத்தனையோ வகைகள்; அவையாவும் இத்தமிழ்ப் பெண்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். பள்ளி சொல்கிறன் :

சுறவு மசறி கொனுவை உனுவை
குடை திருக்கை விரிசிரு
குரை மயிலை அயிரை மனவில்
பரரை மகரம் மூன்றிருல்
குறவை முறல்வெங் கணைக குங்கணி
குறவில் செங்கணி திமிங்கிளம்
கேளை சாளை தெளி மூளி
குதிப்புத் திமிலை பஞ்சிலை
பறவை கெளிறு மலங்கு கலவாய்
பகுத்த காரை ஆரஸ்மீன்
பன்றி வாளை ஆற்று வாளை
பரக்கும் ஜந்தினை திரக்கவே—

இவ்வளவும் ஆற்றில் போகக் காண்கின்ற அழகை அவளுக்குச் சொல்லிச் சொல்லி மாள வில்லை. குவளை மலையாகிய திருமலை முருகனுடைய மயில் போகும் வேகத்தோடு ஆறு போகிறதாம் :

நறவு கமழும் குவளைக் குன்றுறை
நாயகன் மயில் வேகம் போல்
தடக்கும் அனும நன்னதிப் புனல்
முழக்கம் பாரும் பள்ளே!

இப்படி ஆற்று வெள்ளமும் வந்த பிறகு, சாகுபடி வேலைகள் நடக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. ஆனால், இங்கே ஒரு குறை இருப்பதாகப் படுகிறது கவிஞருக்கு. நாடகங்களிலெல்லாம், விதுஷகன் என்று ஒரு முக்கியமான பாத்திரம் இருக்கும். இவன் அரச சபையிலும் பிற இடங்களிலும் இருந்து, தன் நூடைய கோமாளித் தனத்து

ஞல், பார்ப்போருக்கு எங்கேரும் வேடிக்கையும் நகைப்பும் விளைவித்துக் கொண்டே மிருப்பான். தம்முடைய நாடகமாகிய பள்ளுப் பாட்டிலும் இந்தக் கோமாளி இல்லையே என்று எண்ணுகிறார் கவிஞர். அதற்காகத் தாழும் ஒரு கோமாளியை உண்டு பண்ணுகிறார்.

ராஜாவும் ராணியும் மந்திரி தளக் கர்த்தருமா யிருக்கும் நாடகத்துக்குச் சாதாரணமான ஆள் ஒரு வளைக் கோமாளியாக வைத்துக் கொள்வது எளிது. ஆனால், இந்தப் பள்ளு நாடகத்துக்கு, ராஜாவும் ராணியும் மந்திரியும் எல்லாமே பள்ளு நூம் பள்ளியரும் தான். ஆகவே, இதற்கேற்ற கோமாளிக்கு எங்கே போவது?

பள்ளன் பள்ளி என்றால் பாட்டு உழைக்கிற மக்கள். ஒரு சோம்பேறியைப் பிடித் துப் போட்டு விட்டால், அவன் சரியான கோமாளியாவான் என்று எண்ணுகிறார் கவிஞர். பள்ளைன வைத்து வேலை வாங்கிக்கொண்டு உல்லாசமாய்ப் பொழுது போக்கி வரும் பண்ணைக்காரணித் தவிர, பொருத்தமான கோமாளி வேறு யார் கிடைக்கப் போகிறான்? ஆகவே, பள்ளர் பள்ளியருக்கு எசமானனை பண்ணைக்காரணியே பள்ளுப் பாட்டின் விதுஷகன் போலக் கவிஞர் காட்டுகிறார்.

அவனுடைய உருவ வருணைன் ஒன்றே போதும், கேட்போருக்கும் பார்ப்போருக்கும் சிரிப்புட்ட. நடையைப் பற்றிச் சொல்லும் போது, யானை போன்ற நடை, சிங்கம் போன்ற நடை என்று சொல்வார்கள். ஆனால் இவன் நடை எப்படி? பச்சோந்தியின் நடைக்கு அதை வாசி இருக்கிறதாம்;

வெட்டையாம் மினுமினுத்த
தட்டைத் தலையும்-செம்பட்டை
மிசையும் பச்சோந்திக்கு அரை
வாசி நடையும்,—

இன்னும் என்ன? விகாரபான
உருவத்துக்கு எடுத்துக் காட்டு,
ஒட்டகம். ஆனால், இவனைப் பார்க்
கும்போது, ஒட்டகமே நல்ல கட்டமுகு
பெற்றதென்று சொல்லத்
தோன்றுகிறதாம்;

ஒட்டகம் இவரால் நல்ல
கட்டமுகு பெற்ற தென்றுல்,
ஒன்றை யென்றைச் சொல்வ
[தென்ன
நன்றி தென்னவே,—
மாமலைக் கந்தர் பண்ணைக்கு
வரய்த்த பண்ணைக் காரர் வந்து
தோன்றினாரே.

இவ்வளவு துணிச்சலோடு பண்ணைக்காரனையே கோமாளியாக்கி
விட்ட பிறகு, அவனைப் பள்ளர்
கும்பிடும்போது, கேவி பண்ணுவதும் மிக்க எளிதாய்ப் போய்
விடுகிறது:

தென்டு போலாட்டுந் தலையைக்
கும்பிடுகிறோம்-இஞ்சி
தின்ற குரங் கொத்தவரைக்
கும்பிடுகிறோம்
குண்டு சட்டி வயிற்றுரைக்
கும்பிடுகிறோம்-பருங்
கோழியும் அவறும் வைத்துக்
கும்பிடுகிறோம்
பண்ணைக்கார நயினாரே
கும்பிடுகிறோம்.

என்று அவர்கள் கும்பிடுவதைப்
பார்த்து நாமும் சேர்ந்து சிரிக்கத்
தயாராயிருக்கிறோம்.

பிறகு பள்ளிகள் வந்து குறை
களைச் சொல்லிக் கொள்ளு
கிறார்கள். பண்ணைக்காரன்
விசாரணை செய்கிறார்கள். பள்ளினைக் கூப்பிட்டுத் தொழு மரத்தி
வடிக்கிறார்கள். கடைசியாக, மூத்த
பள்ளியின் பினையை ஏற்றுக்
கொண்டு அவனை விடுவிக்கிறார்கள்.
பயிர்த் தொழில் விரைவாக நடை

பெறுகிறது. பள்ளியர் நடவு
நடப் போகிறார்கள். அவர்கள்
யார் யார் என்று கொஞ்சம்
பார்ப்போம்:

மந்தி முகத்து மாடியும்-அவன்
மருமகன் நெட்டைச் சூடியும்
மாலையும் மெரண்டிச் சேரலையும்
வாச்சியும் சின்னப் பேச்சியும்
சந்தியும் பொத்தைக் குத்தியும்-
[மொட்டைச்

சடைச்சியும் பிச்சி உடைச்சியும்
சல்லிப் பொயிலி வெயிலும்-கட்டைச்
சாந்தி மூளிக் காத்தியும்
நத்தியும் முடச் சந்தியும்-கரு
நாக்கியும் தொந்தி முக்கியும்
நல்லியும் தெற்றுப் பல்லியும் கூட
நடுக வாரும் பஸ்வீரே!

என்று அழைத்துப் போகிறார்கள்.

நடவு நடக்கிறது. ஒரு வயலிலே பள்ளர் இருந்து நாற்றைப்
பறித்து முடி முடியாக முடிந்து
போடுகிறார்கள். அடுத்த சில
வயல்களில் பள்ளியர் இருந்து
அவற்றை வாங்கி நடுகிறார்கள்.
இப்படி வேலை செய்யும் பள்ளர்
பள்ளியருக்கிடையில் காதலர்கள்
எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.
இவர்களுடைய காதற்
சரசங்களும் ஆங்காங்கே கிகழு
கின்றன. பயிர்த் தொழிலை நமக்குக்
காட்டிச் செல்லும் கவிஞர்,
இவற்றிற் சிலவற்றையும் இங்கே
காட்டுகிறார். ஒரு காட்சியைக்
காணலாப.

முருகனுடையதிருமலைப் பண்ணை
யிலே பயிர்த் தொழில் நடை
பெறுகிறது. அசரர் யாவரும்
அஞ்சியோடவும், ஏழுலகத்தாரும்
ஆறுதல் பெற்று வாழுவும்,
இந்திரன் பழைய வலிமை பெற்றுத்
தேவலோகத்தை ஆளவும்
செய்த வேலைக் கையிலேந்திய
முருகனுடைய பண்ணை:

அஞ்ச தலை கொண்ட சுரர் மதிய
ஆறுதலை கொண்டேறு பார்
அவிக்கும் வேற்றக கொண்டெனை
[முற்றும்]

அடிமை கொண்டருள் குமரவேவன்
மஞ்ச தலை கொண்டேறும் இந்திரன்
மிஞ்சுதலைக் கொண்டு அமரரூப்
வாழ வைத்தருள் திருமலைக்குகள்
வழங்கும் புரவில் நடச் செய்தே,—

[பார்-உலகம். மஞ்சு-மேகம்.
மிஞ்சுதல் - வளிமை. அமரரூப-
தேவலோகம். புரவில்-வயலில்.]

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்
பது ஒரு பழமொழி. இங்குள்ள
காதலர் செய்யும் சேஷ்டைகளுக்கு
கும் அவர்கள் ஒருவர் மேலொரு
வர் கொண்டுள்ள அன்புக்கும்
எல்லையே இல்லை. இதைக் கவி
ஞரே சொல்லுகிறார்.

கட்டி வெல்லமும் பாறும் போவிவர்
இட்டம் ஆருக்கும் தெரியுமோ?
காமன் சேட்டையை உலகிலே ஏவர்
காண வல்லவர் பன்னீரே?

என்று கேட்கிறார். இங்கே ஒரு
காட்சியையும் நயக்குக் காட்டு
கிறார்.

குஞ்சமாடன் ஒரு பன்னன். இவனுடைய காதலி, பஞ்ச வெட்டி என்பவருடைய மகன். நாற்றுப் பறித்துக்கொண்டிருந்த பள்ளன், தன் பள்ளியை அடுத்த வாயிலில் கண்டு விட்டான். உடனே அவளிடம் நெருங்கிப் பேசவேண்டும் போலிருக்கிறது. ‘பாக்கு வெற்றிலை கொடு’ என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளருகில் செல்லுகிறான். ‘இல்லை’ என்பதற் கடையாளமாக அவள் மூக்கைச் சுழிக்கிறான். இவன் கேட்காமல், அவள் மதியில் கையை விட்டுத் தடவிப் பார்க்கிறான்:

பஞ்ச வெட்டி தன் மகளைக் கறுந்த
குஞ்ச மாடன் கெஞ்சியே
பாக்குவெற்றிலை தான்றுன் அவள்
ஸுக்கைச் சுழித்து வர என்றுள்

கொஞ்சி யடுத்து மடிக்குள் ஒருகை
மிஞ்ச விடுத்துத் தடவருள்
குறுங்கக் குறுங்கக் சிரிக்கும் சிருக்கி
குடில்லம் பாரும் பன்னீரே

இப்படி எத்தனையோ காட்சிகள். இவ்வளவு உல்லாசத்துக்கும் மகிழ்ச்சிக்கு மிடையிலே பயிர்த்தொழில் வேலைகள் முறையாக நடந்து நிறைவேறுகின்றன. வயலிலே நட்ட நாற்றுக்கள் நன்றாய்க் கிளைத்து அடர்த்தியாய் வளர்ந்து, கதிர் பிடித்து, செங் நெலவெல்லாம் செம்பவளம் போல் விளைகிறது. விளைந்த விளைவு, எப்படி யிருக்கிறது?

மனமானது ஒரு நிலையில் இருப்பதில்லை. சதா ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. இது காரணமாக விளையானது மேலும் மேலும் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கிறது. மனமாகிய நிலத்திலே, சஞ்சிதம் என்ற பழைய விளையுள்ள ஒரு பகுதியானது விடாமல் களையாக அடர்ந்து மண்டிக்கிடக்கிறது. இந்தக் களையனைத்தத்தயும் அறவே வெட்டியெறிந்தால்தான் அந்த மனத்தில் பேரின்பம் என்கிற பயிர் விளைவதற்கு இடமிருக்கும். எனவே, இந்த விளையைப் போக்கிப் பின்னர் அந்த நிலத்தை உழுதாக வேண்டும். ஞானம் (சிற்பரை) என்ற ஏரைக்கட்டி, அதிலே அருள் என்ற கொழுவைப் பொருத்தி உழுவேண்டும். ஆனந்தம் என்ற நீரைப் பாய்ச்சவேண்டும். பாய்ச்சிய பின், சிவம் என்ற விதையை விதைக்க வேண்டும். முருகப் பெருமான், ஆறுமுகக் குருவாய் வந்து, அடியவர் உள்ளத்திலே இவ்விதமாய்ப் பயிர்த்தொழிலைச் செய்து, சிவமுளை முளைக்கச் செய்கிறான். அது சிவானுபவம் என்ற பயிராக வளர்ந்து, முடிவிலே பேரின்பம்

என்ற பலனே வினைவிக்கிறது.
இதுபோல, வயலில் நட்ட நாற்
றெல்லாம் வினைந்ததாம் :

கையகலும் மனதிலச்சஞ்
சிதக்காடு எற்றிக் .
கருணை பெருஞ் சிற்பரை ஏர்
பூட்டிப் பூண்ட
மையகல அருட்கொழுவால்
உழுது ஆனத்த
வரரிவிட்டுச் சிவவிதையை
வித்தி நானும்
ஜெயன் எங்கள் ஆறுமுகக்
குருவந்து அன்பால்
அனுபூதிப் பயிரிட்டு
இன்பம்விளைத் தாற்போல்
செய்யித்தடும் நாற்றெல்லாம்
கிளைகொண்டு ஓங்கிச்
செம்பவளம் போல் விளைந்து
சிறந்த தன்றே !

இப்படியாக வினைந்த வினை
வினால், பள்ளர் பள்ளியர் அனை
வருக்கும் மகிழ்ச்சி பொங்கு

கிறது. கோயிலுக்கும் பண்ணைக்
காரனுக்கும் தருமத்துக்கும்
கொடுக்க வேண்டியவற்றைக்
கொடுத்துவிட்டு, தங்களுடைய
வரும்படியை எடுத்துக் கொண்டு
போய் வைத் துக்கெ காண்டு,
உல்லாசமாய்க் கும்மியும்
வினையாட்டுமாய்க் காலங் கழிக்
கிருர்கள்.

கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி-இரு
கொங்கை கனுங் காப்புங் குலுங்கத்
தெம்முளை வேலைக் கொண்டாடச்
சேர்ந்து கும்மியடியுங்கடி.
வண்ண வாவித் திரு மரமலையில்
வாழ்குமரேசர் திருவருளால்
பண்ணையுட னேருஞ் சிருந் தழைத்
[திடப்
பாடுக் கும்மி யடியுங்கடி.

இப்படிப் பட்டதோர் இன்ப
வாழ்க்கையில் கவிஞர் மனம் ஈடு
பட்டதில் வியப்பில்லை.

பாடபாலஸ் அண்டுகோடு

நம்பிக்கையான இடம்

- வைரம் - தங்க -

நதககள்

வெள்ளி சுமான்கள்

ராமகோடு

பில்லிங்ஸ்

ரட்டன் பஜர்

பி. டி. மதராஸ்

ooooooooooooooo

பொங்கல் - - -

- புது வருடத்தில்

"முத்தமிழ்க் கலைத்துவ ரத்தின"

T. K. S. சோகாதரர்களின்

"புதிய நாடகங்கள்"

1944 ஜூன் 12

● வி. ரி. சி. வா. ஜி. :
(By T. V. ரத்தினசாமி)

● கா. ஸ. மே. க. ம் :
(By T. K. முத்துசாமி)

● பி. ஸ்ரீ. வெ. ணை. ன் :
(By A. S. A. சாமி)

கரோடு
சென்ட்ரலில்

*

உரிமையாளர்கள் :

T. K. S. சோகாதரர்கள்

ஜோதி வெளியீடுகள்

அயர்லாந்து „ 1 12 0
எஸ். எஸ். மாரிசாமி

பசி (நாவல்) „ 1 12 0
க. ந. ச.

தெய்வ ஐனனம் 1 4 0
க. ந. ச.

காணமலே காதல் 1 12 0
க. ப. ர.

சினிமா (படங்களுடன்) 3 8 0
ம. எஸ். ராமையா

பிரேத மனிதன் „ 1 0 0
'புதுமைப்பித்தன'

ஹோங்கினி „ 0 12 0

ஸந்தியா „ 1 8 0

அநுராதா „ 1 0 0

மும்மணிகள் „ 1 0 0

உஷா „ 1 4 0

சீதா (நாடகம்) „ 1 8 0
துவிஜேந்திரரால் ராய்

சர்வ தேசக் கதைகள்

மாதம் ஒரு புத்தகம்
விலை அணு எட்டு

வருட சந்தா ரூபாய் ஆறு
எல்லா ஊர்களிலும் ஏஜன்டுகள்
தேவை

விவரங்களுக்கு :

ஜோதி நிலையம்
திருவல்லிக்கேணி-சென்னை

சங்கராந்தி சங்கல்பம்

எஸ். அம்புஜம்மான்

என் விரியமுள்ள பிரேமா,

பொங்கல் தோறும் என்னிட மிருந்து உனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் கிடைக்கிறதல்லவா? அதனாலேயே திருப்தி அடைந் திருக்கிறுய் என்று நம்புகிறேன். வருஷம் ஒரு முறை தானே? கடிதம் பேச்சைப் போலிருக்க வேணும் என்பார்கள். சரி, என் கடிதமோ பிரசங்கம் போலவே யிருக்கிறது!

இந்த வருஷம் என் கடிதத்தின் ‘பிரசங்க’ விஷயம் என்ன தெரியுமோ? அதுதான் என்னுடைய சங்கராந்தி சங்கல்பம்.

“ஜம்புத்தீபே, பரத கண்டே...” என்றெல்லாம் ஒரு வாத்தியார் மந்திரத்தை முன்னுக்க, ஜலம் விட்டு மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு மூன்று மூழுக்குப் போடும் புண்ணியகால சங்கல்ப ஸ்நானம் இல்லை, நான் சொல்லப்போகிறது!

பழையது கழிந்துபோய்ப் புதிய வருஷம் பிறக்கப்போகிற தல்லவா? புத்தப் புது உடை உடுத்திப் புது மணம் கமழு மலர் சூடிப் புது நெல் குத்திப் பால்-சோறு பொங்கிச் சூரியனுக்குப் படைத்து விருந்துண்டு தொடங்கும் இந்தப் புது வருஷத்திலே, புது நீராடிப் புது வாழ்வு வாழ்வ தற்கான சங்கல்பத்தைப் பற்றித் தான் எழுதப் போகிறேன், அம்மா!

ழுமியிலே பிறந்துவிட்டால் திரும்பத்திரும்பப்பிறவினடுத்துக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு சகஜமோ அவ்வளவு சகஜமலைவா, நம்மைப் போன்ற சிலருக்குப் புது வருஷம் தோறும் மன விலே புதிய கிளர்ச்சி உண்டாகப் பழையதை உதறித்தன்னிப் புதிய நம்பிக்கை கொண்டு புதுவாழ்வு வாழுவிரும்புவதும்?

இதற்காகப் புனர் ஜன்மம் எடுக்கவேணும் என்பது இல்லையே! என்மட்டுல் புதுவாழ்வுக்கும் புனர் ஜன்மத்திற்கும் அதிக வித்தியாசமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால், நான் புது வாழ்வை எப்படித் தொடங்கப் போகி றேன் தெரியுமோ? நீயும் செய்கிறுயா அப்படி?

‘போகி’ பண்டிகையன்று பழைய குப்பைகளைப் போட்டுக் கொளுத்தும் ‘சொக்கப் பனை’ யுடன் கூட, நம் மனவிலே வருஷம் பூராவும் தேங்கிக்கிடந்தகல்மஷங்களையும், நிறைவேருத், பயனற்ற, ஆசாபாசங்களையும் ‘அக்கினி ஸ்நானம்’ செய்விக்க முயலவேண்டும். பிறர் நமக்கு இழைத்த குற்றங் குறைகளின் கிளைவுகூட வெந்து நீரூகும்படிப்பைக் கை மை யுணர்ச்சிகளையும் கோப உணர்ச்சிகளையும் ‘சொக்கப்பனை’, கொளுத்த வேண்டும். நாம் செய்த பாவம், பிழைகளைக்

கணக்கிட்டு வட்டியும் முதலு மாகப் பைசல் செய்துவிடும்படி பகவானீப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் செய்து நம்முடைய மனஸாகிற ‘டைரி’யைத் திறந்து பார்த்தோமேயானால், புதியவருஷ சங்கல்பங்களைப் பதிவு செய்வதற்கான வெள்ளோத் தாள்களுக்கு அங்கே எதும் குறைவு ஏற்படாது என்றே நினைக்கிறேன். திடசங்கல்பம் உண்டானால் ஸ்திரமான புது வாழ்வு ஏற்படுவதும் நிச்சயம்.

நல்லது: இனி, என்ன சங்கல் பமதான் செய்து கொள்வது என்கிறுயோ?

இந்த வருஷம் நாம் பார்த்து ஆசைப்படுகிற பட்டுச் சேலைகளையெல்லாம் வாங்கி விடுவது; வரும் ஒவ்வொரு புதிய பில்முக்கும் விடாது போய்வருவது; எங்கள்மா பண்ணிப் போடாமல் விட்டுவிட்ட அந்த வைரக்கம்மல் ஓன்றை எப்படியர்வது வாங்கி அணிந்து கொள்வது; தினம் பருப்பும் பாயலமும் செய்து அமோகமாக வருஷம் ழராவும் விருந்துண்டு களிப்பது—இத்தகைய சங்கல்பங்களைச் செய்து கொள்ளலாமா?

என் செய்யக்கூடாது? இந்தச் சங்கற்பங்களால் வரும் புது வருஷத்திலே நாம் புது வாழ்வு பெற்றுச் சுகமுறுவது நிஜமானால், என் கூடாது? ஆனால், அதுதானே சாத்தியமில்லை!

ஹிட்லரும் ஸ்டாலினும், ஐப் பானும் அமெரிக்காவும் ஒரு வரை ஒருவர் தாக்கி நொறுக்கி வரும் இந்தக் காலத்திலே, இந்தச் சுகபோக வாழ்வுச் சங்கல்பங்களெல்லாம் நிறைவேறுவது எளி தா? போதாக குறைக்கு, நம்

நாட்டிலே தானியப் பஞ்சம் விறகுப் பஞ்சம் அறிவுப் பஞ்சம் எல்லாம் ஏற்பட்டு அன்றை வாழ்வே ஒரு போராட்டமாய்ப் போகும்படி செய்துவரும் இந்த யுத்த நெருக்கடியிலா, நம் சங்கல்பங்கள் நிறைவேறும்?

பங்கிட்டுக் கொடுக்கும் ஆழாக்கு அரிசியை வேகவைப்பதற்கே விறகு கிடையாதபோது பருப்போடு பாயஸமா தினம் கிடைப்போகிறது? அது கிட்டி னலும் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் குழங்கையும் குட்டியுமாகப் பசியால் மாண்டு போகும்போதா, பருப்பும் பாயஸமும் ருசியா விருக்கும்?

சரி: பட்டுப் புடவைக்கென்ன என்று கேட்கிறோ? அம்மம்மா! ஐந்து, ஆறு வன்றிருந்த நூல்—புடவைகள் எல்லாம் இருபது முப்பது என்று மருந்தாய் விற்கும்போது, நூற்றுக்குக் குறைந்த பட்டுப் புடவையும் ஒரு புடவையா? அந்தப் பட்டுக் குப் போகிற காசைக் கல்கத்தாக்கஞ்சித் தொட்டிக்குக் கொடுத்தால்!.....

அதுவும் வேண்டாம்: சினிமா வுக்கு என்ன ஆட்சேபம் என்கிறோ? ஐயோ, ராமா! அந்தக் கண்ணராவியை என்னென்று சொல்வது? என் சொந்த அனுபவத்தை எழுதினால் தானே விளங்கும்.

ஓருநாள் சொரணமும் நானும் அத்திபூத்தாற் போல் புறப்பட்டோம் சினிமாவுக்கு. 6-30 மணி ஆட்டத்திற்கு நாலு மணிக்கே கிளம்பி பஸ் ஸ்டாண்டிலே போய்க் காத்துக் கிடங்தோம். ஒரு மணி நேரம் ஆச்சு; கால் கடுத்தது. ரோட்டிலே குந்தி உட்கார்ந்து கொள்ள வெட்கம்.

படித்த பனிதர்கள் அல்லவா? மாற்றமாறி ஒற்றைக் காலிலே தவம் பண்ணிப் பார்த்தோம். பஸ் வரவில்லை.

ரிக்ஷாவை வைத்துக்கொண்டு பெரிய ஸ்டாண் டு க்டே கே போனேம். அங்கே ஒரே கூட்டம். ‘க்யூ’ பாரத்திலே நின்று கொண்டு பஸ்ஸாக்குக் காத் திருக்கவேணும் என்றார்கள். அங்கிருந்து நடந்து டிராம் ஓன்றிலே தொத்திக் கொண்டோம். பெண்களாச்சே என்று இருவர் எப்படியோ எழுந்து நின்றுகொண்டு எங்களுக்கு உட்கார இடம் கொடுத்தார்கள். இருக்க இடம் கிடைத்தது; மூச்சவிட இடம் கிடைத்தால் தானே! காற்று வரும் ஜன்னல்கள் எல்லாம் ஆட்கள் தொத்தி அடைத்துக் கொண் டிருந்தார்கள். சரி; தன்றித் திக்குமுக்காடி எப்படியோ ஆட்டக் கொட்டகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். மோதிவிழுந்து முட்டிக்கொண்டு டிக்கட்டும் வாங்கிக் கடைசியாக உள்ளே போய்ச் சேர்ந்து விட்டோம்.

ஆட்டம் முடிந்து வெளிவரும் சமயம், சங்கு அலறிவிட்டது. ஒத்திகைச் சங்குதானும். ஆனால் அதைப் பேப்பரில் படித்தவர்யார்? வெறும் ஊதலா, ஓலமா?— என்று கூடச் சரியாகப் புரிய வில்லை.

வீட்டில் ஓண்டியாக விட்டிருந்த குழுந்தைகளின் ஞாபகம் வயிற்றைக் கலக்கியது. விளக்குகளை யெல்லாம் அணைத்து விட்டார்கள். கையும் காலும் உதற் ஆரம்பித்து விட்டன! வீட்டிருக்குப் போய்ச் சேருவோமா?— என்ற திகில். பிராக்டிஸாக்கே இந்தப் பாடு. நிஜமான சூண்டு

வீச்சாக இருந்தால்.....? ‘இனி மேல் சினிமாப் பக்கமே போகிற தில்லை, யுத்தம் முடியும் வரை! ’— என்று தீர்மானித்துக் கொண்டோம்.

ஆகையால், அந்தப் பழைய மாதிரி சங்கல்பமெல்லாம் சரிப் படாது இப்போது. இந்த வருஷ சங்கல்பமே ஒரு புது மாதிரி. கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல்லட்டுமா?

வருங்காலம் எப்படி இருக்குபோ, யாருக்குத் தெரியும்! ஆனால் இந்த வருஷத்தைவிடக் கஷ்டமாகவேயிருக்கும் வருகிற புதிய வருஷம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்காக வினாய்ப்பயன்து சாகவேணுமா? எதற்கும் நாம் இருக்கிற ஜாக்கிரதையில் இருந்தால், கடவுள் விட்டவழிப்படியாகிறது. ‘எல்லாம் நன்மைக்கே’ என்றுகூட முடியலாம்.

பணத்தைக் கண்டபடி வாரி இறைக்காமல் சிக்கனமாகச் செலவழிக்கச் சங்கல்பித்துக்கொள்ள வேணும், முதல் முதலாக. அதைத்தான் காந்திமகான் அடிக்கடி எழுதிக் கொண்டிருந்தார், யுத்த ஆரம்பத்தில், அவருடைய பேப்பரிலே.

அப்படி யானால் கஞ்சத்தனமாக இருக்கவேணுமா? அப்படியில்லை. இது ஒரு சோதனைக் காலம் நமக்கெல்லாம். ஆகையால் தான் தர்மங்களைச் செய்வதில் எள்ளளவும் கஞ்சச்தனம் காட்டக்கூடாது. சொந்தச் சௌகரியங்களையே பெரிதாகப் பாவித்துப் பெருக்கிக் கொண்டு போகாமல் இருக்க வேணும் என்பதுதான் என் கருத்து.

நமக்குத்தான் விறகுக்குக் கூடப் பங்கிடு வந்துவிட்டதே!

மாசம் ஒரு டன், அரை டன் எரித்த வீட்டுக்கு அஞ்சு குண்டு கூடக் கிடைப்பது அருமையாக இருக்கலாம். ஆகையால் காப்பி அடுப்பிலேயே பகல் போஜனம், டிபன், எல்லாம் ஒரே தடவை மாகச் செய்து வைத்துக்கொள்ள வேணும். என்று சங்கல்பித்துக் கொள்ளலாம்.

காப்பியை நிறுத்த முடியா தென்றால், பாதி அளவிற்கு வறுத்த கொத்தமல்லிப் பொடி யைச் சேர்த்துக் கொள்ள காப்பி யில் சிக்கனம் செய்ய முடியும். ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்லது தான்.

காப்பி சூடாக இருக்க வேணுமே, ஆறிவிட்டால் என்ன செய்கிறது என்கிறுயோ? ஆமாம்; ‘தர்மோஸ்’ கிடைப்பது இப்போது கஷ்டம்தான். மகாத்மா செய்தாற் போல், சுதேசி ‘தர்மோஸ்’ ஒன்று தயார் செய்து கொள்ளலாமே! ஒரு வெண்கலக் கூஜா பிடிக்கும் படியான ஒரு மரப்பெட்டி; அதனுள்ளே சுற்றிப் பஞ்சஅடைத்த ‘பிளானல்’ தைத்து விட்டால், கூஜாவில் ஊற்றி வைக்கும் வெங்கிரோ, காப்பியோ, பாலோ எவ்வளவு நாழிகையானதும் கூஜா வைத்திறக்கும் வரை நல்ல சூடா கவே யிருக்கும். அடிக்கடி திறந்து மூடினால்தான் அவ்வளவாகச் சூடு நிற்காது.

நமது சமையலைத்தான் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? கறி, கூட்டு, குழம்பு, ரஸம் என்று பல தினுசுகள் பண்ணக் கட்டை அதிகமாய்த் தானே பிடிக்கும். இந்தப் பஞ்சகாலத்திலே பல தினுசுகள் பண்ணுவானேன்? தோட்டத்திலே கத்தரியும் கிரையும் போடு

கிறது; கூட ஒன்று இரண்டு தினுசு கிடைத்த பச்சைக் கறி காய்களை வெளியிலே வாங்குகிறது; எல்லா வற்றை யும் பொடிப் பொடியாக நறுக்கி அலம்பி வைத்துக்கொள்ளுகிறது. கொஞ்சம் அரிசியும், தோல் தீங்காத உடைத்த பாசிப் பயறும் உலை வைத்துச் சேர்க்கிறது; அரிசி பாதி வெந்ததும் கறி காய்களை அதில் போட்டு, நன்றாய்ப் பொங்கல் போல வெந்ததும், தேங்காய், சீரகம், மிளகு, உப்பு இவைகளைத் திட்டமாக எடுத்து அரைத்து, இரண்டு முட்டை நெய்யுடன் பொங்கலில் சேர்த்து விடுகிறது. பொங்கல் எப்படியிருக்கும் தெரியுமா? சாப் பிட்டுப் பார்த்தால் தானே தெரியும் உனக்கு அந்த மணமும் ருசியும்!

நாக்கு, பொல்லாததாச்சே; தினம் உள்ளே இறங்குமா என்கிறுயோ? பச்சையாகச் சாப் பிடக்கூடிய கறிகிரை வகைகளைக் கொண்டு, ஒரு ‘ஸாலட்’ (தயிர்ப் பச்சடி), என்னுப்பொடி, அப்பளம், வடகம், ஏதாவது இரண்டைத் தொட்டுக் கொண்டால் போதும். அந்தப் பொங்கல் ருசியாக உள்ளே இறங்கிவிடாதா? ஒரு கப்புத் தயிர் கடைசியில் சம்பிரமம். அன்றெல்லாம் எவ்வளவு வேணுமானதும் வேலை செய்யலாம். பகலில் தூக்கம் கூடப் போட வேண்டாம். ஆரோக்கியத்துக்கு ஆரோக்கியம்; சிக்கனத்துக்குச் சிக்கனம்.

டிபனுக்கு என்ன செய்யலாம் என்பாயோ? கம்பு, கேழ் வரகு, முதலியவைகளை மாவரைத்து வைத்துக் கொண்டு வெல்லம் போட்ட அடையோ, மில்கோத்தோ, உப்புமாவோ

செய்து சாப்பிடலாமே. அரிசிப் பஞ்சமில்லையா இப்போது? அரி சிப்பலகாரம் குறைத்துத் தானே ஆகவேணும்.

இப்போது கிடைக்கும் தீட்டாத அரிசியை என்னதான் நல்லது என்று சொன்னாலும், ஒரு குத்தாவது போடாமல் சாப்பிட முடிகிறதில்லை என்கிறுயோ? ஆனால் அதில் விழும் தவிட்டை வீணைக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளலாமே. நன்றாகத் தவிட்டைச் சுத்தம் செய்து சன்னமாக சல்லடையில் சலித்து விவரித்துக் கொள்ள வேணும். அடை, பிஸ்கோத்துச் செய்யும் போதெல்லாம் பிடி தவிட்டையும் அந்த மாவில் கலந்து செய்தால் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்லது. ‘மீ, வைடுமின் இருக்கிறதல்லவாதவிட்டில்?

சரி; சாப்பாட்டுத் திட்டம் இப்படி; சில்க் புடவையோ, இல்லவே இல்லை. பருத்திப் புடவையானாலும், கண்டதை வாங்குவானேன்? ‘கதர்’ தான் நல்லது. இப்போது வரும் சல்லாத் துணி போல இரண்டே நாளில் கிழியாது; சாயமும் கூடியமட்டும் கெட்டிச் சாயம்தான். புடவை கிழிந்தாலும் குழந்தைகளுக்குச் சட்டை, பாவாடை, போர்வை என்றெல்லாம் தைக்க உதவும். தைத்து ஏழை எரியவர்களுக்கும் கொடுக்கலாம். பண்டம் விரும்பில்லை துணி வாங்கக் காசுக்கு எங்கே போவார்கள், தினம் அரை கால் என்று சமபாதிக்கும் அந்த ஏழை மக்கள்? மேலும் நாம கதர் வாங்கினால் கிராமத்துப் பெண்களுக்கு நூல்தாற்கும் வேலையாவது கிடைக்காதா, இந்தப் பஞ்ச காலத்திலே?

சினிமாவுக்கே அத்தி பூத்தாற் போலத்தான் போக வேணும்

இந்தக் காலத்திலே. அதுவும் குழந்தைகளைத் தனியாக வீட்டில் விட்டு விட்டுப் பெளர்ணாமிதினம் பார்த்து சினிமாவுக்குப் போகிறதென்பது கூடவே கூடாது. யுத்தம் நின்றால் கொள்ளை சினிமாவுக்குப் போகி ரேம்!

‘எங்கே போனாலும் காலை வீசி நடந்து போகிறது’ என்று சங்கல்பித்துக் கொள்ளவேணும். பஸ்ஸாக்கும், டிராமுக்கும் நேரத்தையும் காசையும் வீணைக்கி, கூட்டத்தில் இடிபட்டி, ஊரில் இல்லாத நோயகளையெல்லாம் தேடிக் கொள்வானேன்?

இந்த யுத்தம் நீடிக்குமானால், யார் கண்டார் எத்தனை நாள் இந்த பஸ்ஸாம் டிராமும் ஒடுமென்று? அடியோடு இவை நின்று விடுமுன் நமக்கும் நடந்து போகிற அப்பியாசம் ஏற்பட்டால் நல்லது தானே?

ஒரு முக்கியமான சங்கல்பம். ஆனாலும் கொஞ்சம் மிஞ்சத்தானே செய்கிறது? உலையில் போடுமுன் தினம் ஒரு பிடி எடுத்து ஒரு பானையில் போட்டு வர வேணும். அப்படியே காய்கறி வாங்கும் மிச்சத்தில் காலோ அரையோ ஏதேனும் ஒரு சில்லறை, ஒரு செப்புக் காசு, தினம் ஒரு உணடியில் போட்டு வர வேணும். அதைக் கொண்டு பசித்தவர்களுக்கு உதவி செய்து வந்தால், பசியால் வருந்தியவர், அந்தத் துன்பத்தைப் போக்கியவர், இருவர் மனமும் ஒருங்கே குளிர்ந்து போகாதா?

இந்தத் தான்தர்மம் கூடச் செய்ய முடியாவிட்டால் நாம் எடுத்த பிறவிக்குப் பயன்தான் என்ன சொல்லு? பிரேமா!

இந்தக் காலத்திலே இந்தத் தானம் செய்தால் கூடப் போதுமே, ‘கொடையிலே கர்ணன்’ என்று பெயர் வாங்குவதற்கு!

சரி; முடிவாக ஏழுத வேண்டியது மற்றிரு முக்கியமான சங்கல்பத்தைப் பற்றித்தான். நம் முடைய முன்னேர்களில் சிலர் காட்டுக்குச் சென்று தவம் செய்தார்—என்று கேள்விப் பட்டதில்லையா? இமய மலைக்குச் சென்று தவம் செய்து கங்கையைபே கொண்டு வர வில்லையா பகிரதன்?

நாமும் ஏதோ சுயராஜ்யத்திற் காக அழுதமுது மடிகிறோம் என்று தானே நம் தேசத்திலே தோன்றிய காந்தி மகான நமக்காகப் பகிரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்து பார்த்தார்? அன்று சிதையுடன் வனவாசம் செய்த ராமன்போல, இன்று தேசத்திலே ஒரு மூலையிலே சிறைபுகுஞ்து தவம் செய்கிறோ. அந்தப் பெரியவரே அப்படித் தவம் செய்யும் போது, நாம் சும்மா இருப்பதா என்று நம் தலைவர் பலரும் சிறைக்குப் போய் விட்டார்கள். அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து தவம் புரியும் தொண்டர்களும் பலர். தேச நிலை இப்படியிருக்க, நமக்கு வருகிற புது வருஷம் பெரிதும் உவகை அளிக்க வேணுமென்று எப்படி எதிர் பார்ப்பது?

ஆம்; நாமும் சிறிய தவங்கள் செய்யலாம். நம் முடைய சொந்தச் சுக போகங்களையே எண்ணிக் கொண்டிராமல் சில விரதங்களை மேற்கொள்ளலாம்,— தலைவர், தொண்டர்கள், விடுதலை

பெறவேண்டு! திதற்காக வனவாசம் செய்ய வேண்டாம்; மலைவாசமும் செய்ய வேண்டாம். சிறைவாசம்கூட வேணுமென்பதில்லை. ஏதேனும் ஒரு தேசத்தொண்டு செய்துவர வேணும். அதைத் தவமாக மேற்கொள்ள வேணும்.

இந்து-மூஸ்லிமான் ஒற்றுமை, ஹரிஜன முன்னேற்றம், கதர், மதுவிலக்கு இவைகளுக்காகத் தொண்டு செய்யலாம். ஜாதிச் சண்டை, சபயச் சண்டை, பாஷாச் சண்டை இவை பரவாமல் தடுக்கப் பார்க்கலாம். சங்கீதத்தின் பெயரால் கூடச் சண்டை நடக்கிறதே, அந்தச் சண்டையையும் தடுத்துச் சமாதானமும் சமரஸமும் சங்கீதத்தினால் ஏற்படும்படி செய்வது கூட ஒரு நல்ல சிறிய தவமாகும்.

முக்கியமாக, நம் முடைய குழங்கத்தகளை வீர புருஷர்களாக வும் வீரப் பெண்களாகவும் வளர்ப்பது; பயம் என்ற பேய் அவர்களுடைய நெஞ்சு சுற்றை அனுக ஷ்டாமல் காப்பது:— இவையும் தவங்கள்தான்.

இத்தகைய தவங்களில் சில வற்றையாவது மேற்கொண்டு மேலே சொன்ன சங்கல்பங்களையும் செய்துகொண்டு பொங்கல் பண்டிகை கொண்டாடுவதாக என் உத்தேசம். உன் உத்தேசம் என்னவோ? எதற்கும் கடவுள் துணை வேணும்

நாமே நமக்குத் துணையானால் கடவுளும் துணை செய்யக் கூடுமல்லவா?

இங்கும்
உன் அன்பார்ந்த சகோதரி.

...மிக முக்கியமானது எது?

அன்று பள்ளிக்கூடத்தில் பரீட்சை. எல்லாப் பையன் களும் நன்றாகவே படித்துக்கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

நாலாம் வகுப்பிற்கு ஆசிரியர் கேட்டிருந்த கேள்வி : ‘திருச்சி ஜில்லாவில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களில் மிக முக்கியமானதைக் குறிப்பிடுக’ என்பதே.

எல்லாப் பையன்களும் விடை எழுதினார்கள். ஒருவன் புகைபிலை என்று எழுதி இருந்தான். இன்னென்றால் நவதானியம் என்று எழுதி இருந்தான். இன்னென்றால் நெல் என்று குறிப்பிட்டிருந்தான். வேறு சிலர் தானிய வகைகளில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

கேள்விகளுக்கு மொத்த மார்க் பத்து. நான்கு மார்க்கு களுக்குமேல் யாரும் வாங்கவில்லை. கேள்விப் பேப்பரைத் திருத்தும்போது ஆசிரியரின் முகத்தில் அதிருப்தி ஏரதி பலித்தது. ‘மடையர்களாக இருக்கிறீர்களே, கொஞ்ச மாவது பொது அறிவு வேண்டாமா?’ என்ற வார்த்தைகள் அடிக்கடி அவருடைய வாயிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

எல்லாத் தாள்களையும் திருத்தி முடியப்போகிற சமயம். ஒன்றே ஒன்று பாக்கியிருக்கிறது. ஆசிரியர் முகத்திலே ஒரு புன்னகை தோன்றுகிறது. எதிரில் நின்ற அச்சிறுமியை உற்றுநோக்கினார். அருகே வரச்சொல்லி, அன்பு மிகுதியால் அவள் முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்தார். “என்ன இருந்தாலும் பெண்களுக்கு முன் யோசனை இருக்கிறது” என்றார்.

அந்தச் சிறுமி எழுதியிருந்த விடை இதுவே : ‘திருச்சி யில் பல விளை பொருள்கள் விளைகின்றன வென்றாலும், “ஒரிஜினல் டைனெமோ கல்ச்சர் வைரமே” மிகவும் சிறந்த போருள்.’

தோடு சைஸ் 1—4—0. பேஸரி சைஸ் 1—0—0. தயாரிப்பவர்கள் எம். ராமசாமி செட்டி அன் கோ, ஓராப் வியாபாரம் திருச்சி.

இருள்கொண்ட உலகத்தில்
எங்கும் பொங்கல் ஒளிபரவ!

மக்கள் அணைவரும்
மனமொத்து வேண்ட
மாதாதேவி மறுப்பது
முண்டோ?
அல்ல அணைத்தையும்
அடியோடு கணை அவள்
துணை நமக்கு அவசிய
மன்றே?

தைப் பொங்கல் தினம்
நீங்கள் சந்தோஷமடையும் காலம்

மனதிற்குகந்த ஆடைகள்
குடும்பத்தினர் சகலருக்கும்
நீங்கள் வாங்கித்
திருப்தியடைவது
இந்த விசேஷ காலத்துக்கு
நல்லதோர் தொடக்கம்
துணி வகைகளில் தூய்மையும், அழகும், நயமும்
நாணயமும் கிடைக்க இதுதான் இடம்

கேவல்ராமஸ் கவு : ஷப்

இன்பம் மூர்ஜல்

நாமக்கல். வெ. இராமலிங்கம் பிள்ளை

பொங்கல் எனும் பொழுதில் — இன்பம்
பொங்குது துன்பங்கள் மங்கி மறைந்திடும்
மங்களாச் சொல் அதிலோர் — தெய்வ
மந்திரம் உண்டெனச் சிந்தை களித்திட
எங்கள் தமிழ் நாட்டில் — மிக்க
ஏழையும் செல்வரும் தோழைமை — எய்திடும்
இங்கிதம் கண்டிடும் நாள் — மக்கள்
எங்கும் மகிழ்வுடன் தங்கிக் கடவுளை
எண்ணித் துதித்திடும் நாள்.

வெள்ளை அடித்திடு வோம் — எங்கள்
விடுகள் வாசலில் கூடிய மாசுகள்
அள்ளி எறிந்து விட்டு — வெகு
அற்புத சித்திரம் பற்பல வர்ணங்கள்
புள்ளிகள் கோல மிட்டு — தெய்வ
பூசனை தீபங்கள் வாசனைத் தூபங்கள்
உள்ளத்திலும் புகுந்து — அங்கே
ஊறிய தீழைகள் மாறிடச் செய்திடும்
சிருடைப் பொங்கலிதாம்.

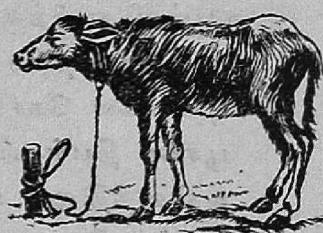
அஞ்ச மனத்தவரும் — கொஞ்சம்
 ஆண்மை தரும் மனப்பான்மை அடைந்திட
 மஞ்ச விரட்டிடு வோம் — துஷ்ட
 மாட்டை அடக்கிடும் தாட்டிகம் காட்டுவும்
 வஞ்சனை மோசங்களும் — தங்கள்
 வாடுக்கை விட்டந்த வேடுக்கை பார்த்துடன்
 கொஞ்சி மகிழ்ந்திடு நாள் — மைந்தர்
 கூட்டமும் பந்தய ஓட்டமும் மங்களப்
 பாட்டும் மிகுந்த பொங்கல் !

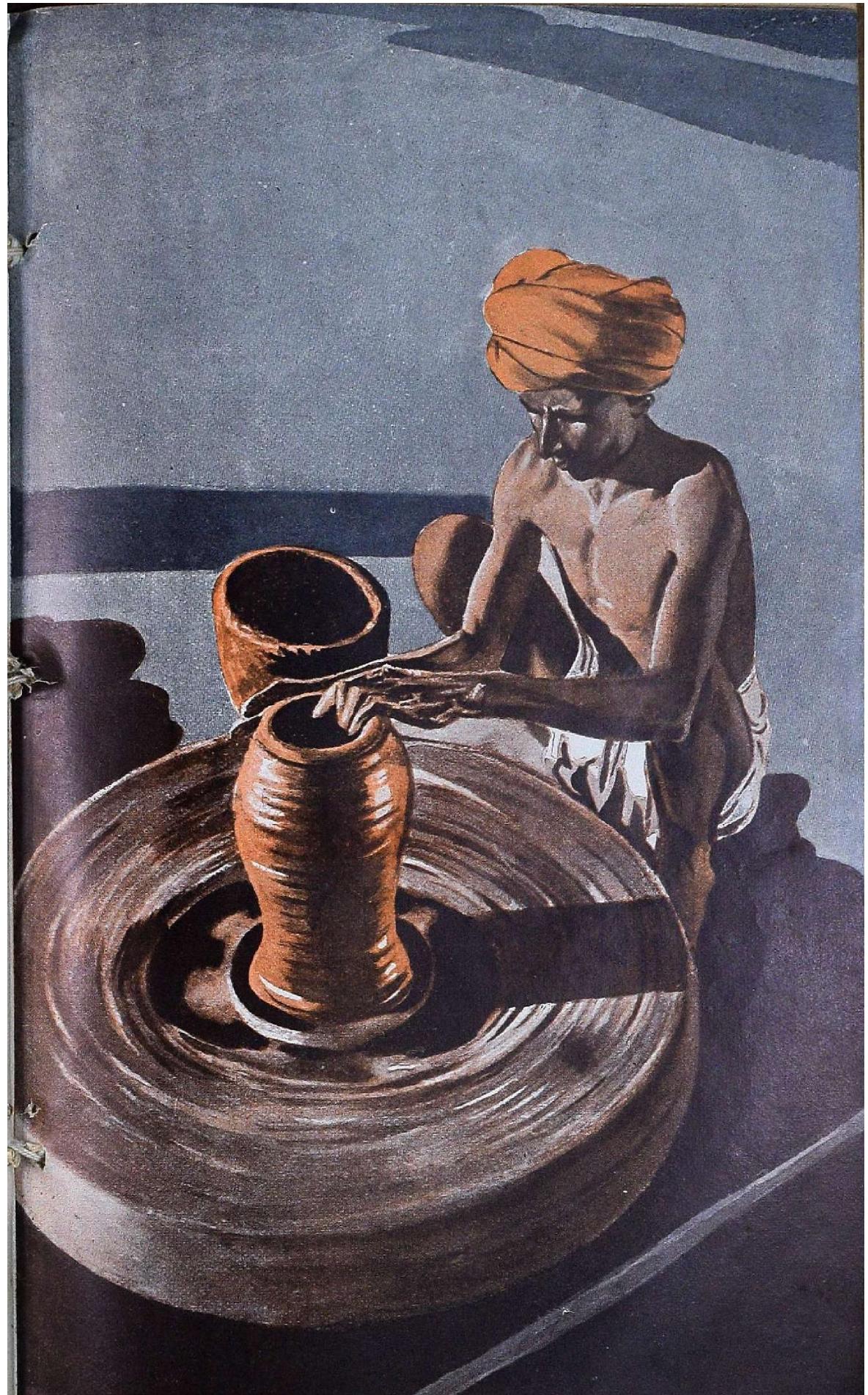

மாடுகள் நாய் குதிரை — ஆடும்
 மக்களைப் போலவே ஒக்கும் உயிரென்று
 நாடு நினைவு வந்து — பொங்கல்
 நாளில் அவைகளின் தாளில் தலையின்றித்
 தேடும் உரிமை தந்து — முற்றும்
 தேய்த்துக் குளிப்பாட்டி நேர்த்தியுற மலர்
 சூடிக் களித்திடுவோம் — அதில்
 தொன்றும் கருளையை ஊன்றி நினைத்திட
 வன்றது இந்தப் பொங்கல் !

மங்கள வாழ்வு பெற்று — மக்கள்
 மாச்சரியம் தரும் ஏச்சுகளை விட்டு
 எங்கள் திரு நாட்டில் — இனி
 ஏழ்மையும் யாருக்கும் தாழ்மையும் நிங்கிடச்
 செங்கை சிறங் கூப்பித் — தெய்வ
 சிற்தலையிற் பல வந்தலைபாடி இப்
 பொங்கலை வாழ்த்திடு வோம் — இந்தப்
 பூதலம் யுத்தத்தின் வேதனையால் படும்
 தீதறப் பொங்குக பால் !

பெ. தூரன்

உப்பும் பொரிந்து விழும்
உட்குடைந்த மண் சுவரின்
பக்கத்தில் விளையாடும்
பாலகளைப் பாரிரோ !

கந்தலோரு கௌமினம்
கண்டவுடல் ; மற்றும் அனல்
சிந்தும் வெயில் கடுங் குளிரே
சிறுவனுக்கு மேற் போர்வை ;

சிரங்கு சொரியுங் கை ;
செம்பட்டையான தலை ;
உறங்கி விழுய் கண்கள் ;
உலர்ந்த சிறு கண்ணங்கள் —

குந்தியவ னுட்கார்ந்து
குவிடவே ஓடியங்கு
வந்த சிறுமி யவன்
வரிசை தணைக் கேள்ரே

கந்தல் அவன் ஆடை,
கன்னிக் கதுவு மில்லை ;
இந்த உலகில் வந்த
இயல் தோற்றம் கொண்டிருந்தான்

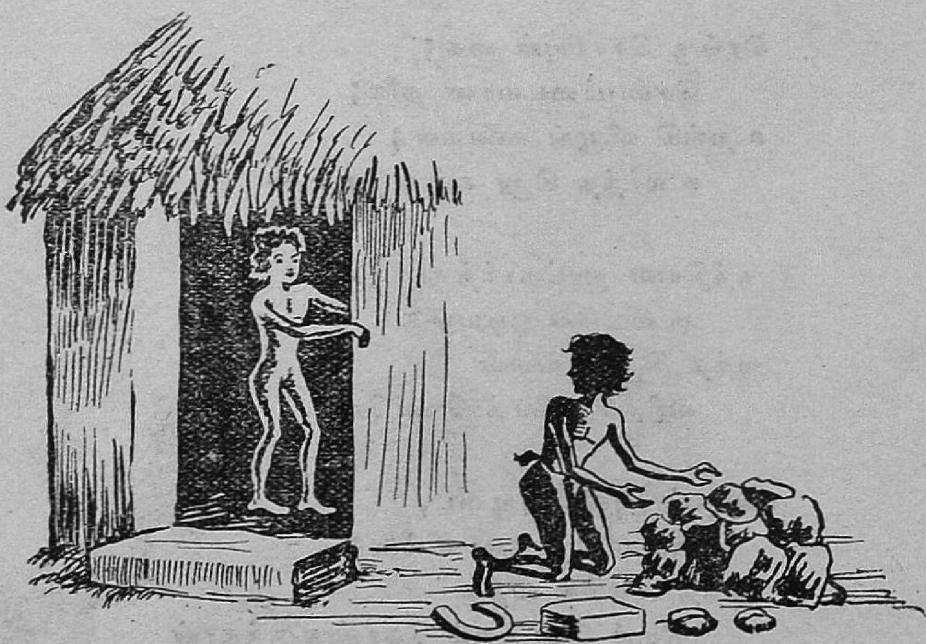
அன்புடனே கூடி அவர்
அரிதாக மன் சேர்த்துச்
சின்னச் சுவர் எழுப்பிச்
சிற்றில்ல மாக்க யதில்

பனங் கொட்டை யொருநான்கு,
பாதையிலே கண்டெடுத்த
கனங் கெட்ட ஸாட மொன்று,
கண்ணுடித் துண்டிரண்டு,

ஓடையிலே போயெடுத்த
உருண்டைக் கல்விரு முன்று,
ஓடெள்ளு கூழ் காய்ச்ச—
ஒரு குடும்பம் செய்கின்றூர்.

மண்ணிலே விடெடுத்து,
வாழ்க்கையையே விளையாடி,
என்னென்ன இன்பங்கள்
இளங் குஞ்சு கண்டாரோ !

பச்சை மனங் கட்டிவைத்த
பைஞ்சோலை சூழ்மாடம் ;
இச்சையெலாம் ஏவு முன்னர்
இனிது செயும் ஏந்திழைகள் ;

சிந்தை கவர் ஓவியங்கள் ;
 செயல் மிக்க சிற்பங்கள் ;
 கந்தங் கமழ்கின்ற
 காமன் மகிழ் பள்ளியறை ;

நளபாகத் தறுசுவையில்
 நல்ல நல்ல உண்டுவகை ;
 அளகா புரியது போல்
 அளவற்ற செல்வங்கள் ;

காலுக்குச் சோடு ; நல்ல
 காசி நகர்ப் பட்டுடைகள் ;
 மேலுக்குப் பொன்னணிகள் ;
 விதவிதமாய்ச் சுண்ணங்கள் ;

எவை யெல்லாஞ் சுகந்தேதடி
 எண்ணுவரோ அறியேனே —
 இவை யெல்லாங் கற்பிக்க
 எந்நாளிற் கேட்டுள்ளார் !

கனவுலகிற் காண்பதற்கும்
 கருத்திலவை வேண்டாமோ ?
 மனக் கோட்டை கட்டுதற்கும்
 வகையறியா ஏழ்மையினர் :

இடுந்த சுவர் விழுக்கரை
 எறும்புவனை பழங் கஞ்சி
 மழுந்த வாஸ்ப் யன்றியலால்
 மற்றென்ன கண்டுள்ளார் ?

சிறுமியவள் அந்தச்
 சிறு வீட்டின் உள்விருந்து
 உரைத்தாள் ஒரு வார்த்தை :
 “ஓடிவா, கஞ்சி குடி ;

பட்டிக்குப் போகணுமாம்
 பண்ணுடி ஏசுகிறோ ”
 இட்டமுடன் விளையாடும்
 இளமையிலும் இது தானே ?

வாழ்க்கை தனிற் புகுந்து
 வல்லஷ்டமை தான் செய்து
 பாழ்த்த வயிற்றினுக்கே
 பசி தீர்த்து மாயுமுனர்

கள்ள மறியாக் குழந்தைக்
 கற்பக்ஞையில் ஆண்டானுய்
 நன்னமதில் எண்ணியவர்
 உவகையுற ஸாகாதோ ?

துன்பத்திலே தொன்றித்
 தொழும்பே வடிவானேர்க்
 கின்ப விளையாட்டும்
 இல்லையோ இவ்வுலகில் ?

சன்னப்பா
கன்னம்பா
கிருஷ்ணன்...
மதுரம் நடுத்த

வீரச்சந்திரா

ஜனவரி

14^வ முதல்

சென்னை	ஸ்ரீ & கிரேளன்
பெங்களூர்	ஆபரா டாக்கீஸ்
மதுரை	நியூ ஸினிமா
திருச்சி	முருகன் டாக்கீஸ்
காரைக்குடி	ராம விலாஸம்

ஸ்ரீ ராஜ ராஜேஸ்வரி பிக்சர்ஸ் தயாரிப்பு ஜெமினி ரீஸீஸ்

நாடகம் !

நாடகம் !!

நாடகம் !!!

வைகுண்ட ஏகாதசி தினத்தன்று

காரைக்குடி ஸ்ரீ ஷண்முக விலாஸில்

அற்புதக் கதையின் ஆரம்பம் ! அன்பர்களுக்கெல்லாம் ஆனத்தம் !

6-1-44 வியாழக்கிழமை முதல்

தினசரி இரவு 10 மணிக்கு ஆரம்பம்

ஓப்பற்ற சீன்கள் . . . உன்னத உடைகள்

அழகிய வசனங்கள் — உயரிய பாடல்கள்

நிறைந்ததும், கம்பெனி மியூசிக் டைரெக்டர்

புதுவயல் ஸ்ரீ. SP. விரப்பா அவர்கள் இயற்றியதும்

எமக்கே உரிமையாக்கப் பெற்றதுமான

திரும்புதைச் சூழ்வார்

என்னும் புண்ணிய புராண புதிய தமிழ் நாடகத்தை

அனேக நற்சாட்சிப் பத்திரங்களும், தங்க, வைர

மெடல்களும், வெள்ளிக் கோப்பைகளும், வெள்ளி

தீல்டுகளும் பரிசாகப் பெற்ற

ஸ்ரீராம பாலகான வினேத சபையார்

சிறந்த முறையில் நடத்திக் காட்டுவார்கள்

‘சிவபார்வதி’ நடனம் சிந்ததயை கவரவல்லது

எமது இதர நாடகங்கள்

1. பக்த சாருகதாசர்	5. மோஹினிலீலா
2. எதிர்பார்த்தது	6. வினையின் விளொவு
3. தாகசாந்தி	7. ஏகம்பவாணன்
4. குடும்ப வாழ்க்கை	8. நந்தன்

மிரதி புதன்கிழமை தோறும் நாடகம் கிடையாது

புரோப்பர்ட்டர்

வைரம் O. A. AR. அருணசலம் செட்டியார்

துஞ்சீன் சூவேசர்

மங்கேசரி எஸ். ஈசுவரன்

‘காவிங் - பெல்’ கண கண வென்று ஒரு முறை அடித் தது; இரு முறையும் அடித்தது. அதிலே எஜமானின் அவசரம் தொனித்தது. ஆனால், ஆதம் கானுக்கு அந்த மணி யோசை காதில் விழுவில்லை; அதை அவன் லட்சியம் செய்ததாகவே தெரிய வில்லை.

அவனுக்கு வயது ஐம்பத் தொட்டு இருக்கும். ஆற்றி, நாலங்குல உயரம். தூய வெண்மையான அங்கியும் தலைப்பாவும் அணிந்திருந்தான். தங்கச்சரிகையிட்டு, கறுப்புக்குஞ்சலம் தொங்கும் ஒரு கமர்ப்பந்தை அவன் இடையிலே வரிந்துகட்டி யிருந்தான்; அது இடையைக்குறுக்கி எடுப்பாய்க் காட்டியது. அதே போல் தங்கச்சரிகை போட்ட பட்டை யொன்று, தலைப்பாவையும் சுற்றி யிருந்தது. அவனுடைய மீசையும் தாடியும் கச்சிதமாய் நறுக்கிவிடப் பட்டு, ஹெட்டிலேயே தயாரித்த ஏதோ மைசூசிக் கண்ணங் கறேலென்றிருந்தன. ஆனால், அவைகளின் மயிர்க்காம்புகள் மட்டில், மைப்பாமல் சாம்பல் நிறத்தோடே காட்சியளித்தன.

திறந்து கிடக்கும் கதவுக்கு வெளியே போட்டிருந்த ஒரு ‘ஸ்கூல்’ மீது, அவன் அமர்ந்திருந்தான். மார்பின்மேல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, சுவரிலே சாய்ந்திருந்தான். கண்கள் மூடி யிருந்தன. நிச்சிந்தையாக, அவன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

பிழுன்கள், கட்டுக் கட்டாய்க் கச்சேரிக் காகிதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு, அறைகளுக்குள்ளேயும் வெளியேயும், பரபரப்பாய்நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அது சர்க்கார் காரியாலயத்தின் ஓர் இலாக்காவாகும். வெளியே கொடி மரத்தில் ‘ழுனியன் ஜாக்’ பறந்து கொண்டிருந்தது.

ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்துப் பதினொம் வருஷம் நடந்த மகா யுத்தத்தில், ஆதம் கான், ஒரு போர் வீரனுய்ச் சேவை செய்தான். நேசக் கட்சியார் அற்புதமாய் யுத்தம் புரிந்த போர்க் களங்களில், தன் பங்குகைங்கர்யத்தை அவனும் புரிந்திருக்கிறான்; என், தன் பங்குக்கு அதிகமாகவே அவன் புரிந்திருக்கிறான். சாமான்ய சிப்பாயாக இருந்த அவன், தன்னு

டைய தீரச் செயல்களால், வெகு விரைவிலே, ஹவில்தார் பதவிக்கு உயர்ந்து விட்டான். எங்கேயோ ஒரு புதரில் ஒளிந்து கொண்டு கள்ளத்தனமாய் ஓர் எதிரி வீரன் சுட்ட குண்டு மட்டில், அவன் மீது பாய்ந்திராவிட்டால், அவனுடைய பதவி இன்னும் எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கும். அவனது வாழ்க்கையிலேயே மிக உச்சமான வெற்றி நேரத்தில், அவனுக்கு இந்தத் துரதிர்ஷ்டம் நேர்ந்தது. அந்த எதிரியின் குண்டு, இவனுடைய இருதயத்துக்கு வெகு சமீபத்தில் புகுந்து, அங்கேயே செளக்கிய மாய்க் குடிகொண்டு விட்டது. அந்தப்பொல்லாத குண்டை, பட்டாள்டாக்டர் வந்து, வெளியே எடுத்து, காயத்தை தைத்துவிட்டார். அவரை ‘அச்காய சூரன்’ என்றே, ஆதம் கான் எப்போதும் புகழ்வான். அவன் பூர்ணசுகமடைந்து, மீண்டும் துப்பாக்கி தாங்கியபொழுது, அந்தக் காயத்தினால் ஏற்பட்ட வடுவை, புதிய ராணுவச் சட்டையொன்று மூடி மறைத்தது; அந்தச் சட்டையின் மேலே, வெள்ளியால் செய்த வீரப் பதக்கமொன்றும் அவனுக்காரமாகத் தொங்கத் தொடங்கியது. அவனது உள்ளத்திலே புதைந்து கிடந்த வீரத்தனம், இந்த வீரப் பதக்கம் அவன் மார்பிலே ஏறியதும், பொங்கிப் பூரித்துப் பிரமாதமாய் வளர்ந்தோங்கியது. ஆனால், அவன் எதிர்பாராதபடி சமாதான ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி, அவனுடைய பட்டாளத்தையும் கலைத்து விட்டார்களாதலால், அவனுக்கு அளவுகடந்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. இன்னும் பெரிய புகழெல்லாம் அடையலாம் என்று அவன் கட்டியிருந்த மனக்கோட்டைகளைன்தும், அதோடு இடிந்து போயின.

யுத்தம் நின்று, அவனது சிப்பாய் உத்தியோகமும் முடிவடைந்துவிட்டதால், அவனுக்குச் சொற்ப உபகாரச் சம்பளம் கிடைத்தது. அவன் குடும்பத்தார் அரை வயிறு அலம்பக்கூட, அது போதவில்லை. இப்படிச் செலவுக்கே கட்டாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருந்த அவன், வேறு ஒரு வழியும் புரியாமல், இன்னெருசம்சாரத்தையும் கவியானம் செய்துகொண்டான். ஏற்கனவே ஒரு மனை, மூன்று குழந்தைகள், முடமான ஓர் அக்காள், கிழத்தாய், தகப்பன இவர்களெல்லாம் இடமிடைஞ்சலால் தவித்துக் கொண்டிருந்த குடிசையிலே, அவனும் வந்து புகுந்ததுதான் மிச்சம். போர்க்களத்தில் ஒரு துப்பாக்கியை எவ்வளவு குதுகலத்தோடு அவன் கைப்பிடிப்பானே அவ்வளவு குதுகலத்தோடேதான், மாப்பிள்ளைக்கோலத்தைத் தாங்கினான். ஆனால், அந்தக் குதுகலமெல்லாம் வெகு சீக்கிரத்திலே தணிந்து விட்டது. இனைய மனை, ஒரு குழந்தையையும் பெற்றுவிட்டாள். அவள் இன்னும் பல வருஷங்கள் யெளவனமாய் இருக்கப்போகிறாள். ஆதம் கானுக்கோ, மனக்குழப்பத்தால் அவன் உள்ளத்தில் கவிந்திருக்கும் இருளைநடுநடுவே நீக்கும் ஒளியும் நிம்மதியும் இல்லற சுகமே. ஆதலால், அவனது குடும்பம் மேன்மேலும் வளர்வதில் என்ன சந்தேகம்?

இதனால், அவன் மனது பின்னும் அதிகக் குழப்பத்தை அடையவே, அதை நீக்க அதிக ஒளியும் தேவையாயிற்று. மூன்றாவது விவாகம் ஒன்றையும் அவன் உள்ளம் நாடியது. ஆனால், கடவுள்கிருபையால் ஓர் அதிர்ஷ்டம் பிறந்தது. அண்டை வீட்டிலிருந்த ஒரு கிழவன் இவனிடம் அனுதாபப

பட்டு, ஒருயோசனை சொன்னான்; இவனுக்கு ஒரு மனு எழுதிக் கொடுத்து, அரசாங்கக் காரியாலயத்திலுள்ள பெரிய துரையை இவன் போய்ப் பார்க்கும்படியும் ஏற்பாடு செய்தான்.

ஆதம் கான் தன் நுடைய ராணுவ நிஜாரையும் சட்டையையும் அணிந்து கொண்டான்; பூட்சுக்குப் பளபள வென்று கறுப்புப் ‘பாலிஷ்’ கொடுத்துக் கொண்டான்; (அந்தக் காலத் தில் அவனுடைய மீசை தாடி கருக்குக் கறுப்புச் சாயம் தேவைப்படனவில்லை;) வீரப் பதக் கத்தைக் கம்பீரமாக மார்பிலே தொங்க விட்டான். இந்தக் கோலத்தில் பெரிய துரையைப் போய்ப் பார்த்தபோது, துரையே பிரமித்துவிட்டார். பாயும் துப் பாக்கிக் குண்டைப்போல, அது சீக்கிரத்தில் பலனும் கிடைத்தது. துரையை இவன் பேட்டி கண்ட மறுநாளே, இவனது பெயர், சர்க்கார் சம்பளப் பட்டியலில் ஏறிவிட்டது. அதன்மேல் ராணுவ உடையை, ஆதம் கான் மூட்டை கட்டி வைத் தான். தூயவெண்மையான அங்கி, தலைப்பா, சரிகை போட்ட சிவப்புக் கமர்ப்பந்து ஆகியவைகளை அணிந்து கொண்டான். வீரப் பதக்கம் தொங்கிய மார்பில், பெரிய வில்லை ஒன்று தொங்கியது. அதிலே, ‘டபேதார்’, என்ற எழுத்துக்கள் பளிச் சென்று செதுக்கப்பட்டிருந்தன. ராணுவத் தோள்பட்டைக் குப் பதிலாக, மற்றொரு ரகமான தோள் பட்டை, அவனை அலங்கரித்தது.

வெகு சந்தோஷமாகவே, ஆதம் கான் தன் நுடைய புதிய ‘உத்யோக’த்தை மேற்கொண்டான். அப்படி ஒன்றும் கடுமை

யான வேலை கிடையாதென்று, சில நாளைக்குள்ளேயே அவன் கண்டு கொண்டான். தனக்குக் கிடைக்கும் இருபது ரூபாய் சம் பளமும், தன் ராணுவப் ‘பென் ஷ’னைப் போலவே, மற்றொரு ‘பென்ஷன்’, என்று அவன் கருதினான். ஒரு வருஷ சேவைக் குப் பின், அவனுடைய சம்பளம் ஒரு ரூபாய் ஏறியது. ஐந்து வருஷத்தில், அதிவேகமாய் இருபத்தைந்து ரூபாயை அவன் எட்டி விட்டான். அதுவே அவன் சம் பளத்தின் சிகரம்; அதிலேயே அவன் ஆயுட்காலம் பூராவும் தள்ளவேண்டும்.

புதிய உத்தியோகத்திலே, வருஷங்கள் ஆக ஆக, ஆதம்கானுக்கு அருமையான அனுபவம் உண்டாகிவிட்டது. அரசாங்க ரகஸ்யங்களையும், அதிகார தோரணைகளையும் அவன் அறிந்து கொண்டான். தன் எஜமானின் மனதை உள்ளும் புறமும் தெரிந்து கொண்டான். அவர் எப்போது சந்தோஷமா யிருப்பார், எப்போது எரிந்து விழுவார், அவருக்கு என்னென்ன சபலங்கள் உண்டு, எதெதில் அவரை அசைக்க முடியாது என்பவையெல்லாம் ‘உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி’ போல் அவனுக்கு விளங்கின. ஆகையால், தன் சம்பளக்குறைவை ஈடுகட்ட, ஆதம்கான் ஓர் எளிய வழியைக் கண்டு பிடித்தான். எஜமானைப் பேட்டி காண வருவோர் அனைவரும், அவனுக்கு முதலில் காணிக்கை செலுத்தி விட்டுத்தான் உள்ளே போக முடியும்; வருபவர், அந்தியரோ, ஆபீலேயே உள்ள கீழுத்தியோகஸ்தரோ, யாரா யிருந்தாலும் சரிதான், அதைச் செலுத்தி யாக வேண்டும். ஆனால், உத்தியோகஸ்தர்களின் மனது புண்படாமல் எப்படித் தளுக்காய்

தடந்து கொள்ளுவது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

தில்ரென்று யாரோ பேசினார்கள்; நல்ல வாலிபழும் விஷய ஞானமுமுள்ள யாரோ, அவன் காதிலே முனுமுனுத்த குரலில் சொன்னார்கள். அவன் உடுத்தி யிருந்த உடை, முகலாய சக்ர வர்த்திகள் பெருமையோடு ஆடம் பரமாய், சுமார் இரண்டு நூற்றுண்டுகள் அணிந்திருந்த உடையாகும் என்று, அந்தக் குரல் கூறியது. அந்த ராஜ உடையை, பரங்கியர், இப்படிக் கேவலப் படுத்தி விட்டார்கள்; தாழ்ந்த வேலைக்காரனின் உடுப்பாகச் செய்து விட்டார்கள்! என்ன அசியாயம்!

அரபிக் கதையின் மாயாஜாலக் கம்பளம் ஒன்று, அவன் முன்னே வந்து நின்றது. அதன்மீது ஆதம் கான் ஏறி உட்கார்ந்தான். அவன் கண்ணைத் திறந்தபோது, முகலாய சக்ரவர்த்திகள் ஆண்ட சாம்ராஜ்யத் தலைகராமான டில் விக்கு, தான் வந்து சேர்ந்திருக்கக் கண்டான்! என்ன அதிர்ஷ்டம்! தர்பார் மண்டபத்தின் அற்புத சோபைகள், அவனுக்குத் தென்பட்டன. தங்கள் சக்ரவர்த்திக்குச் சிற்றரசர்கள் காணிக்கை செலுத்திய தங்கமும் நவரத்தினங்களும் குவியல் குவியலாய்க் கொட்டிக் கிடந்த பளிங்கு மஹால்கள் என்ன! ஆடம்பரமாய் உடையணிந்து அணிவகுத்துச் செல்லும் வாஜீர்கள், அமீர்களின் அழகென்ன! நேர் த் தியாய் ஜேணமிட்ட குதிரைகள் என்ன! அம்பாரி வைத்த யானைகள் என்ன! பல்லக்குகள் பவனி வர, ஜே ஜே என்று கும்பல் கும்பலாய் ஜனங்கள் நடக்கும் வீதிகள் என்ன! தேனீக் கூடுகளைப்போல் ரீங்கா

ரம் செய்யும் பஜார்கள் என்ன! -இத்தனையையும் அவன் கண்டான். ராஜாங்க விருதுகளுடன் சூல்தான்கள் ஊர்வலம் செய்கிறார்கள். அ வர் க ஞ கு முன்னே, மெய்காப்பாளர்கள், ஈட்டியும் வாரும் வெள்ளித் தடிகளும் தாங்கி முரசொலி முழங்க நடக்கிறார்கள். ரோஜா வர்ணக் கற்களால் கட்டிய பிரம்மாண்டமான கோட்டைகளையும் சிற்பங்கள் கொழிக்கும் அற்புத மசுதிகளையும் அவன் கண்டான். மெக்கா இருக்கும் திசையை நோக்கிய முகத்துடன், பக்த கோடிகளைப் பிரார்த்தனைக் கழைக்கும் முஜீனின் குரலைக் கேட்டபோது, அவன் பரவச மடைந்து, மெய்சிலிர்த்து ஆனந்த பாஷ்பம் சொரியலானான்.

அல்லாஹோ - அக்பர்!

உறக்கத்தைவிடப் பிரார்த்தனையே மேல்!

மீண்டும் காலிங் - பெல் கணகண வென்று ஒரு முறை அடித்தது; இரு முறையும் அடித்தது. அதிலே எஜமானின் ஆத்திரம் தொனித்தது.

ஆதம்கான் இருந்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தான். கண்கள் மூடிய படியே இருந்தன. பிரார்த்தனை செய்வதுபோல், அவன் உதடுகள் அசைந்தன.

துரை பரபரவென்று வெளியே வந்தார்.

“ஹேய், என்ன செய்றே? தூக்கமா தூங்கறே?”

“ஸா-வெர்க்கா பச்சா!” என்று வெறுப்போடு முனுமுனுத்தான் ஆதம்கான். ஆனால், அவன் கண்கள் மட்டில் திறக்கவில்லை.

“என்னு? என்ன சொல்லே? ஒன்னே யார் னு நெனச்சுக் கிட்டே நி?”

ஆதம்கான் மிக்க செருக்கோடு, “நான் முகலாயச் சக்ரவர்த்தி” என்றான.

துரை மிகவும் சாமர்த்திய சாலி. சட்டென்று, விஷயம் இன்னதென்று அவர் புரிந்து கொண்டார். குறும்புச் சிரிப்புடன் கண்ணொச்சி சிமிட்டினார். இரண்டொரு நிமிஷம் மௌனமாய் நின்று, டபேதாரை உற்று நோக்கினார். முகலாய சக்ரவர்த்தியா! ஆமாம்; இவன் அப்படித்தான் தோன்றுகிறான்—வாட்ட சாட்டமான சரீரம்; கச்சிதமாய் நறுக்கி வண்ணம் தீட்டிய தாடி, மீசை; வெண்மையான தலைப்பா; தூயவெள்ளையாய் அலைபோல் கம்பிரமாக விசிறிக்கொண்டிருக்கும் அங்கீழும்; இவன் முகலாய சக்ரவர்த்திதான். மகாசூரனுன் பாபரா? அல்லது, கருணைவள்ளல் ஹமாயுன் தானே? இல்லை, இல்லை; பிரதிவாதி பயங்கரனான அவுரங்கசீப் அல்லவா இவன்—இதுவே பொருத்தம் என்று துரை நினைத்தார். அவரது குறும்புச் சிரிப்பு, இன்னும் பல மாயிற்று.

துரை தமது அறைக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டார்.

பதினைந்து நிமிஷம் கழிந்தது. உள்ளுக்குள்ளேயே கலகம் புரிந்தவர்களின் வாள் வீச்சுக்களாலும், பற்பல போர்கள் மூண்டு இடிபோல் முரசுகள் முழங்கித் தீ கக்கிய பிரங்கிக் குண்டுகளாலும், அழகான இந்த பூமி குருபமாகி, தன் மக்களின் ரத்த விளாருல் மாசு பட்டுப்

போனதால், அந்த சாம்ராஜ்யம், வீழ்ச்சியுற்றது. இந்த நாச லீலை களால் கோரமடைந்த பிரதேச மெல்லாம், சமாதிகள் தான் வரிசை வரிசையாய் எழுந்து நிற்கின்றன. இந்த நாசங்களுக்கிடையே, ஏழு டில்லிகள் அழிந்த சாம்பலின் மேலே, அந்தச் சமாதிக் காட்டின் நடுவே, புதிய டில்லி ஒன்று, அங்கியரால் நிர்மாணமாகி, அங்கிய ஆட்சிக்கு நிலைக்களானும், எங்கோ கடல் கருக் கப்பாலிருக்கும் கண்காலைத் தீவாந்தரம் ஒன்றின் குரலை எதிரொலி செய்து கொண்டு எழுந்து, நிற்கிறது.

அந்த ஒலி, ஆதம்கானின் கனவு களின் இனிமையைக் குலைத்தது. அவன் கண்களைத் திறந்தான். தன் உடுப்பைப் பார்த்தான். அவன் முகத்திலே சந்தேக இருள் சூழ்ந்தது.

“பியுன்!” என்றது ஒரு குரல். அதிகார மிடுக்கு அதிலே நிறைந்திருந்தது.

“சாஹேப்!” என்று கத்திக் கொண்டே, உள்ளே ஓடினான் ஆதம்கான்.

“இந்தா; இதை எடுத்துப் போ” என்று சொல்லிய துரை, மேஜைமேல் கிடந்த ஒரு காகிதக் கட்டைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

கூனிக் குறுகி, காகிதக் கட்டும் கையுமாய், ஆதம்கான் தலை குணிந்து அறையை விட்டு வெளியே நடந்தான்.

துரும்பு ஆவேசம் கொண்டது; ஆல விருட்சம் போல் ஒங்கி நிமிர்ந்தது. ஆவேசம் தணிந்தது; பழைய துரும்பாயிற்று.

நான்மேறு உடன் பிறந்தவள்

கி. சந்திரசேகரன்

கவி ரவீந்திரர் பெண்மையைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது பின் வருமாறு கூறியுள்ளார் :

“கடல் நல்முத்தையும், நிலம் செம்பொன்னையும், மரம் நறுமலையும் உன்னிடம் அர்ப்பணம் செய்து, உன்னை அலங்கரித்து, விலை மதிக்கத்தகாதவளாயும் உன்னைச் செய்கின்றன.”

“உன்பால் ஆடவன் வைத்த அங்பே உனது இளமையையும் உனக்கு ஒரு புகழுடலாகச் செய்கின்றது.”

“ஆம், ஒரு பாதி கன்னி வடிவும் மற்றொரு பாதி கற்பனை எழி லும் சேர்ந்தவளன்றே நீ !”

பாட்டின் பொருள் மிகவும் பாவப் பொருத்த மூள்ளதாய் அமைந்திருக்கிறது. பெண்ணுக்குப் பிறர் தருவது எவ்வளவாயினும், அவளிடம் இருப்பதை அபகரிக்கின்ற விரோதிகளுமிருக்கிறார்கள்.

உண்மையில், வேண்டியவர்களினுடைய உதவியும், வேண்டாதவர்களின் அசூனையும் அவளைக்குறித்து எழுகின்றனவா என்றால், எல்லாம் கவிஞர்கள் செய்யும் வேலைகள்தாமோ என்று சந்தேகிக்கத்தோன்றும். ஏனெனில் கவிஞர் கூறும் வருணனைகளே பெண்களை வெட்கப்படும்படியும் செய்யும்; சிறிது தலையிர்ந்து நடக்கவும் தூண்டும்.

ஆனால், கவிஞருக்கும் ஒன்றும் செய்ய முடியாத விதமாக, உடன் பிறந்த குணங்கள் சில அவளிடம்

இருக்கின்றன. அவைகளைக் கவிகளே மறக்காமல் குறிக்கின்றார்கள். இவ்விதம் குறிப்பதில் தமிழ் நாட்டுக்குத் தனி மரபு, வடமொழியில் வேறு சம்பிரதாயம், அல்லது, அன்று ஒருவிதம் இன்று வேறுவிதம் என்றெல்லாம் நினைப்பதற்கில்லை. பாரதழுமியில் இலக்கியமும் சமயமும் நாடெந்கும் ஒன்றுபோலவே உத்தம மக்களின் மனத்தடத்தே உதயமாகின்றன.

காதல் கிலையைப்பற்றி எழுதாத கவிஞர்களே இல்லை எனலாம். ஆனால், உண்மைக் கவிஞர் என்ற கணக்கில் சிலர் மட்டும் தான் சரியான அளவிலே எதையும் மனங்குழைய உரைப்பார்கள்.

முத்தொள்ளாயிரத் தொகுதியில் ஒரு பாட்டைப் பார்ப்போம். பெண்மைக்குத் தகுந்த அச்சம், மடம், நாணம் இம்மூன்று அரிய குணங்களில் நாணத்தை கவி எத்தனை நயம்படக் காண்பிக்கின்றார்கள் என்பதையும் கவனிப்போம். பொன்னையும், மணியையும், மலையையும் விட அவள் சிரத்தை அலங்கரிக்கும்கூடாமணி நாணம்தான். பாட்டில் சந்தர்ப்பம் ரசமானது. பெண்ணெருத்தி பாண்டிய மனனைக் காதலிக்கிறார்கள். ஆனால் தான் சதா விரும்பிய மனனானதன்னிடம் வரவும், அவள் வெட்கத்தால் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் நின்று விடுகிறார்கள். இயற்கையை ஓட்டிய அனுபவம்தான் இது. செய்யுள் நம் கணமுன்

நாடக மொன்றை அமைத்துக் காட்டுகிறது.

மாணுர்க் கடந்த
மறவெம்போர் மாற்னைக்
காணுக்கால் ஆயிரமும்
சொல்லுவேன் - கண்டக்கால்
முன்ஆகம் தான்று
புல்லப் பெறுவேனே ?
நானே (டு) உடன்பிறந்த
நான்.

[பகைவர்களைப்போரிலே வென்று வீரமாகக் கொடிய போர்களை நடத்தும் பாண்டியனை, அவன் இல்லாத இடத்தில் ரொம்பவும் பாராட்டிப் பேசுவேன். ‘ரத்ன கண்டிகள் அனிந்த மார்பைக் கொடுங்கள்’ என்று வினயமாய்ச் சொல்லி அணையப் பெறுவேனே ! பெறவாவது ஒன்றுவது ! பிறந்த போதே நோய் போல் உடன் பிறந்த நாணந்தான் வந்து தடுத்து விடுகிறதே !]

[டி. கே. சி. யின் பதிப்பிற்கண்ட குறிப்புரை.]

தலைவி காதலைனைக் காணவும் தன் கொஞ்சல்களைக் கொட்டி விடுவ தென்றுதான் மனக் கோட்டை கட்டினார். ஆனால் பாவும் ! ஏனே அவனை எதிரில் பார்க்கவும் நானம் மேவிட்டுச் சும்மா இருந்து விட்டாள் ! கவிஞர் இப்பெண்ணேடு உடன் பிறந்தவனை எங்கிருந்தோ தூண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார். இவ்வளவு பொருமை உடன் பிறந்தவளிடம் எதற்கு என்று தான் நாமும் கரைந்துருகு வோம்.

செய்யுளில் மற்ற அழுகுகள் இருக்கட்டும். கடைசி அடியில் உள்ள சொல்லும் பொருளும் பெண் மனத்தினுள் கிடந்து வெதும்பிய துயரத்தை உரையாசிரியரைப் போல் விளக்குகின்றன. ஆனால் இனங்கெட்ட உரையாசிரியரைப் போல் அதிக வார்த்தைகளிலும் பேசிக்

கெடுக்கவில்லை. மறை பொருளாக பாவத்தை வைப்பதில்தான் காவியத்தில் ரஸாநுபவம் பெருகுகின்றது.

இவ்வித நயங்களைல்லாம் நம் நாட்டுக்குச் சொந்தமான பொருள்கள். கவிகளில் சிறந்த காளிதாசருடைய சகுந்தலையும் இதே மாதிரிச் சங்கட மொன்றில் மாட்டிக் கொண்டு தவிக் கின்றார். தன் காதலைனு துஷ்யந்த மன்னைக் “காணுக்கால் ஆயிரமும் சொல்லுவாள்” சகுந்தலை. “உன்னை நான் அறிய முடியவில்லை ! ஆனால் பாரும் மன்மதன் இரவும் பகலும் என்னை வதைக்கின்றார். கடினமான படைத்தத உன்னிடம் அவனுடைய யோக்கியதைக்கு வழி இல்லாத காரணமாக, என்னிடம் தன் கை வரிசையைக் காட்டி, அங்கங்கள் தோறும் வதைக்கின்றார்” என்று கூறிவிடுவதாகத் தைரியம் செய்து கொண்டவள், தன்னைக் காதலன் அணைய வந்ததும் வெட்கப்பட்டு விட்டாள். தான் நினைத்திருந்ததை யெல்லாம் சொல்ல மறந்தும் விட்டாள். அவள் வாயே பிறப்பாடு பச்சாத்தாபத்தில் பிதற்றுகிறது.

‘நெஞ்சே ! விரும்பிய சுகம் கிடைக்கும் தருவாயில் வெட்கத்தை விடமாட்டேன் என்றுயே ! இப்பொழுது எதற்காக விசனப்படுகிறுய் !’ [சாகுந்தலம் : அங்கம் 3]

வடமொழியின் வாசனையை அறியாத அறிவாளிகளும் இந்த வாக்கியத்து லடங்கிய கருத்து முத்தொள்ளாயிரப் பாட்டிற்கு ஒரு நகல் எடுத்தபடி இருப்பதாகவே கருதுவார்கள். ஒரு பாதையிலிருந்துதான் மற்றென்றில் எழுதப்பட்ட டிருக்கவேண்டும் என்ற வீண் சர்ச்சை

களையும் கிளப்பி இலக்கிய உலகில் சஞ்சரிக்கும் சுயேச்சை சுகத் தைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம்.

காளிதாசரும் முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியரும் பண்டைக்காலப் புலவர்கள். காதல் வருணனையில் கில கட்டுப்பாடுகளை வைத்திருக்க வாம். ஆனால் கவி ரவீந்திரர் இதே விதம் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அமைத் திருக்கிறார். நேற்று வரையில் உயிருடன் இருந்தவர் அவர். ஏன் பழைய வழியே செல்லவேண்டும்? அதுதான் விளங்கவில்லை. ஒருகால் முற்போக்கு எழுத்துத் திறமை அவருக்கு ஏற்படாத காரணமே காதலை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டார் போலும். மேலும் எடுத்துக் கொள்ளவே செய்யட்டும், புதிய விதமாய்க் கற்பணிகளைச் செய்யலாகாதா? அதுவும் இல்லை. அப்படி என்ன கவனிப்போம்.

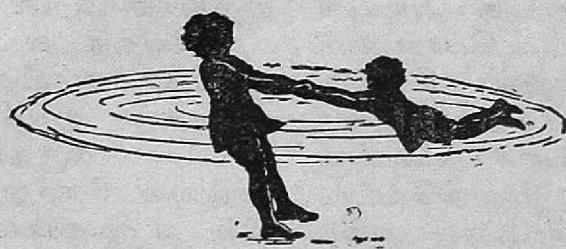
சித்திரா என்னும் அரசினங்குமரி அர்ச்சனைப் பாராமலே, அவன் புகழை மட்டும் கேட்டு அவனைக் காதலித்திருக்கிறார்கள். தந்தைக்கு ஒரே புதல்வி யென்ற காரணத்தால் அவள் அதிகம் சுயேச்சையை நாடியவள். ஆன்மைக்கு உரிய ஆடை, வித்தை முதலியவைகளையும் ழுண்டவள். ஒருநாள் காட்டின் நடுவில் அர்ச்சனைக் கண்டு, அவனை இன்னன் என்று அறியவும், தன்னை

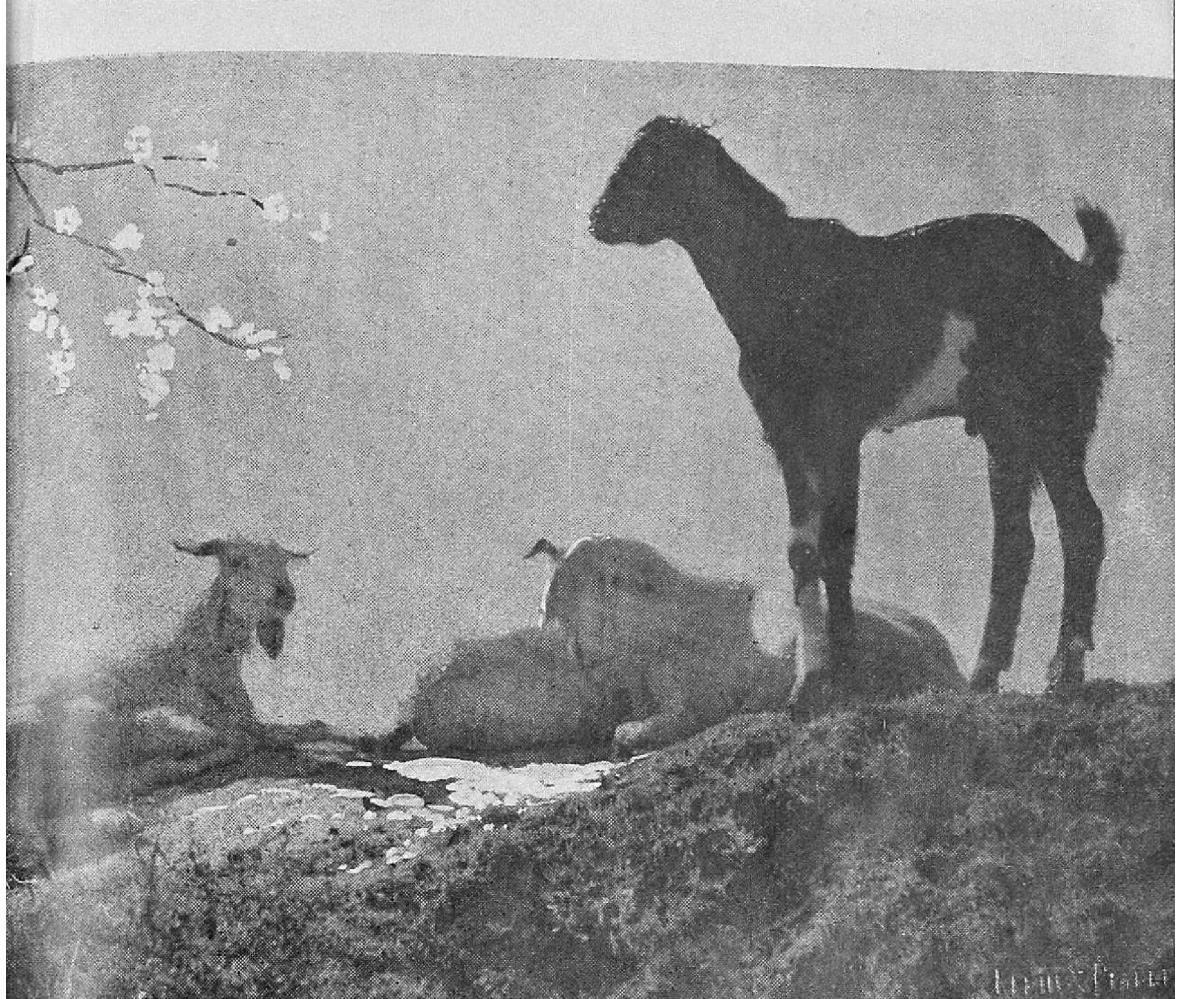
மறந்து மரம்போல் வாய்ப் பேச் சற்று நின்றுவிடுகிறார்கள். இது வரையும் தெரிந்திராத நாணம் எங்கிருந்தோ அவனை வந்து அடைந்து விட்டது. அர்ச்சனன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கியதும் அவள் வாய் சும்மா இருக்க வில்லை :

‘மூட நெஞ்சமே, உன் தைரிய மெல்லாம் எங்கே பறந்தோடியது? அறிவில்லாத பேததயே, வந்தவரை ஒருமுறை வாயார அழைத்து உபசரித்தாயா? இல்லை. அவ்விடம் செய்யாததற்கு மன்னிப்பையாவது யாசித்தாயா? அதுவும் இல்லை. எதற்காக ஜடம்போல் அவர் முன்பு நின்றாய்?’

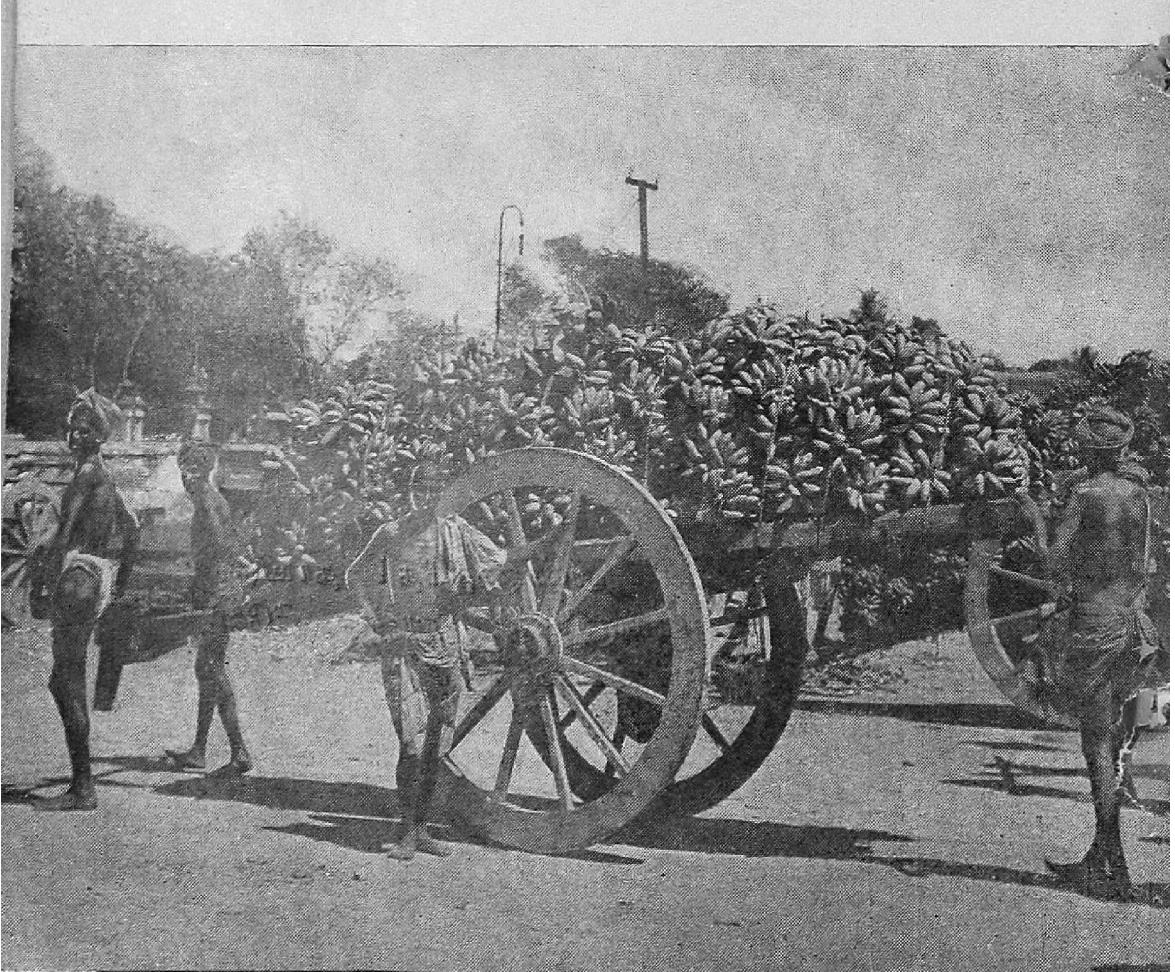
[சித்திரா—காட்சி 2]

இயற்கையான மனித இயல்பும் இவ்விதமே தான் இருக்கும். பெண்ணுக்கப் பிறக்காதவர்களிடமும், தாங்கள் விரும்பிய வரன் ஒன்று கிட்டுவதானால் இதே விதமதான் திகைப்பு உண்டாகும். ஆனால், பெண்மைக்கு நாணம் செய்யும் தனி அழுகு ஒன்று உண்மையாய் இருப்பதால், கவிஞர்களுக்கு அன்றும் இன்றும் ஒரு தடவை அதை எடுத்துக் காட்டி விட்டுத்தான் மேலே செல்லப் பிடிக்கின்றது. கவி இதயத்திற்கு இதில் வெளு உற்சாகம்; சஹருதய உள்ளங்களுக்கும் அதைவிடப் பெரிய கொண்டாட்டம்.

“என்ன அண்ணுத்தே! தாமலே
ஷ ஒட்டிக்குமேனு பயந்து கீளே
படுத்திருக்கிங்களோ? ”

பட்டணத்து மனுசருக்கு பளத்தை நெல்லாம் வித்துப்போட்டு
சட்டுபாஜை வாங்கி வாடேன் சல்தியாகவே !

**பொறுக்க முடியாது அந்த
 வில்லை
 ஒழியுங்கள்!**
**வாழ்க்கையை
 பயன்பெற
 செய்யுங்கள்!**

பெண்களை முக்கியமாக வருத்தும் வியாதி கர்ப்பாசய் சம்பந்தமானதே. பொறுக்கமுடியாத வலியினின் றும் மற்றும் கோளாறுகளினின் றும் அவர்களை பாதுகாத்து ஆரோக்கியத்தை நிலை நிறுத்தி வாழ்க்கையை பயன் பெறச் செய்வது “அருண” என்னும் சிறந்த கர்ப்பாசய் ரோக நிவாரிணி

எல்லா மருந்து ஷாப்புகளிலும் ஸ்டோர்களிலும்கிடைக்கும். பெரிய கேட்டைக் கிளும்

அருணம்

ஆயுர்வைதாஸ்ரமம், மதரூஸ்.

சுதேசி

எம்போரியம்

- சென்னையின் -
மிகப் பழையான
சுதேசி ஸ்டேடர்

அதி அற்புதமான கைத்
தறி, மில் ஐவுளி ரகங்
களுக்கும் சகலவிதமான
சுதேசி சரமான்களுக்கும்
பெயர் பெற்ற இடம்

உயர்ந்த ரகம், குறைந்த
விலை இவைகளுக்கு உத்
தரவாதம் நம்பிக்கையும்
நாணயமும் பொருந்திய
இடம்

மதராஸ்
சுதேசி எம்போரியம்
(விமிடட்)

மவண்ட் ரோடு

சென்னை

சக்தி மலர்

மாதம் ஒரு புத்தகம்

அரசியல், பொருளாதாரம், சமயங்கள்,
கதை கட்டுரை, கவிதை, இலக்கியம்,
சரித்திரம், வேதாந்தம், அயல் நாட்டு
நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழில்—
இவைகள் தனித்தனியே ஒவ்வொரு
தமிழ் மாத முதல் வாரத்திலும் வெளி
வரும், [ஆங்கிலத்தில் வெளியாகும்
'பெங்குவின்', 'பெவிகன்' மாதிரி
இருக்கும்.]

[இதுவரை சக்தி மலரில் 28 புத்தகங்கள்
வெளி வந்திருக்கின்றன. விலைப் பட்டிழத்தைவரானவர்களுக்கு இலவசமாக அனுப்பிக்கப்பெறும்.]

அரசியலிலே பல கிளர்ச்சிகள், இலக்கியத்திலே புது நூல்கள், சமூகத்திலே சீர்திருத்தங்கள், கதையிலே மறு மலர்ச்சி — இப்படி யெல்லாம் எத்தனையோ இயக்கங்கள், நம்மிடம் ஏற்பட்டு விட்டதாக நாம் ஆனந்தக்களிப் பெய்துகிறோம். ஆனால் எந்தத் துறையிலாயினும் உண்மையிலே முன்னேறி யிருக்கிறோமா? துளியும் இல்லை. நமது பிற்போக்குக்கு என்ன காரணங்கள்? அவைகளை யெல்லாம் சக்தி மலரில் 29-வது புத்தகமாக வெளிவரும்: 'நமது பிற்போக்கு' எனும் புத்தக மூலம் நிர்த்தாட்சன்யமாய் விளக்குகிறார் வெ. சாமிநாத சர்மா.

ஒவ்வொரு சக்தி மலரும் விலை ஒருஞ்சுபாய், தபால் செலவு மூன்றாண்டு. பத்து மலர்களுக்குச் சேர்த்து ஒரே தடவையில் ரூபாய் பத்து அனுப்புகிறவர்களுக்கு தபால் செலவின்றி அனுப்பிக்கப் பெறும்.

டெபாசிட் கட்டக்கூடிய
விற்பனையாளர்கள் தேவை.

சக்தி காரியாலயம்
261, சென்னைப்பூர், சென்னை

அன்னை

த. நா.
குமாரஸ்வாமி

மின்சார இயக்கத்திலே தலை சூழல் ஒடும் நவநாகரிக யுகம் இது. குழல்கற்றை பின்புறம் புரள், அரையில் பல்ளி றப் பாவாடை அணிந்து, எழிலுடன் நடந்து நிதானமாகச் செல்லும் நாடோடி மக்களான குறிகாரி களை இன்றும் நாம் பார்க்கிறோம்.

ரோட்டில் தார் உருகும் ஒரு வெம்மையான தினம். வியர்த்து வழியும் பகற்பொழுது. பட்டணத்தில் மெளன்ட் ரோட்டை நோக்கி விரையும் டிராம்ஸன் றில், தன் சிசுவை ஏந்தியவண்ணம் ஓர் இளம் குறிகாரி ஏறினார். சிவப்புக்கோடுகள் போட்ட பச்சைநிறப் பாவாடை அவள் அரையில்; உடலில் மஞ்சள் வர்ன ரவிக்கை; கழுத்தில் பல விதமான மணி மாலைகள். தலை தாங்காத கூந்தல். தன்னிரு கைகளால் பர்சத்தின் வெம்மை யுடன் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு, ஒரு புற மாகவே நின்றாள். அவளுக்கு

வயது இருபதிற்குமேல் இராது. இளமையின் வனப்பு திரண் டெமுந்த தேக அமைப்பு. மெல்லிய கீற்று போன்ற இதழ்கள். முறைவல் ஊறும்போதல்லாம் குழிவிழும் கண்ணங்கள். தீட்டிய புருவத்தின்கீழ் இருட் கன லெனத் திகழும் மை விழிகள். குழந்தையின் தளிர் விரல்களை அடிக்கடி தொட்டு முத்தமிட்டு, அதன் முகத்தில் எழுதியிருக்கும் ஓர் அழகைக் கண்டு மகிழ்வதி லேயே எடுப்பட்டிருந்தானே தவிர, டிராமில் உள்ளவர்களை அவள் ஏற்றுத்தும் பார்க்கவில்லை.

கறுப்புக் கோட்டு அணிந்த ஓர் உத்தியோக புருஷர், அவள் தம் அருகே நிற்பதைக் கண்டு அசுரையினால் உடலைக் கூசிக் கொண்டார்; குறிகாரி அங்கே நிற்பது அவருக்குச் சுகிக்கவில்லை. என்ன செய்வது? அவளுந்தான் ஓர் அணு டிக்கட் வாங்கி இருக்கிறார். ஊர் சுற்றியானாலும் அவளுக்குந்தான் அந்த வெயில்

தரளமுடியாமல் இருக்கிறது. அவளால் யாருக்கும் இடைஞ் சலே இல்லை. கடைசி வரைக்கும் அவள் நின்று கொண்டே இருந்தாள். அந்தக் கனவான் ஒன்றும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமல், பத்திரிகையைப் பிரித்து, படித்ததையே மீண்டும் படிக்கலானார்.

எதிர்ப்புறமாக உள்ள ‘ஸீட்டில்’ நாஸ்க்கான உடைபூண்ட ஒரு மாதும் அவளுடைய சிறு பிள்ளையும் இருந்தனர். சிறுவன் குறிகாரியைச் சுட்டித் தன் தாயோடு, “அந்தப் பாப்பாவைப் பாரம்மா, ஏன் அதன் உடம்பில் சொக்காயே இல்லை?” என்றார். அவன் தாடையில் வேசாக ஒரு கிள்ளுக்கிள்ளி, “உச்! அந்தப் பக்கம் பார்க்காதே. ஐனனால் வழியாகப் பார். அந்த மோட்டார் என்ன வேகமாய்ப் போகிறது! இதோ தெரிகிறதே, என்ன இடம் சொல்லு?” என்று இவ்வாறெல்லாம் சிறுவனுடைய கவனத்தை வேறு கதியில் திருப்பு முயன்றார். பாவம், அவன் மட்டும், “எனம்மா, அவள் மட்டும் காலில் செருப்புப் போட்டுக் கொள்ளவில்லை, வெயிலில் நடந்தால் சுடாதா?” என்றார். கண்கள் சிவக்க, அவள் தன் சிறுவனை இழுத்து ஐனன் லண்டை உடகாரவைத்து வெளியே தெரியும் காட்சிகளைக் காட்டினார். “அசடே! அதோ பாரடா! அந்தக் கண்ணுடிக்குப் பின்னால் எத்தனை விளையாட்டுச் சாமான் வச்சிருக்கு; அப்பா உனக்கு மோட்டார் வாங்கித் தரப்போரூர். எந்தக் ‘கலர்’ மோட்டார் உனக்குப் பிடிக்கும், சொல்லு” என்றதற்குப் பையன் யோசித்துவிட்டு, “சேப்புக்கலர். அதிலே, அந்தப் பாப்பாவை ஏந் திக்கொண்டு போகலாமே,

அம்மா’ என்றார். தாய் எவ்வளவு திருப்பு முயன்றும் அச் சிறுபிள்ளையின் மனம் மட்டும், “ஏனே அந்தக் குறிகாரியின் காலில் மட்டும் செருப்பே இல்லை, ஏனே அந்தக் குழந்தையின் உடலில் சொக்காயே இல்லை” என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

குறிகாரியைப் பார்த்து, டிராமில் இருந்த இரண்டு மயிலாப்பூர்ப் பாட்டிமார்கள் பேசிக்கொண்ட தாவது: “காலம் கெட்டுப் போச்சோ, இல்லையோ! வெளியேகளம்பறதற்கு யோக்யதையே இல்லை இனிமே. கழிச் சல்லே போறவள், இவள் வந்து இங்கே ஏற்றனுமா? இது முன்னமேயே தெரிஞ்சா நான் இந்தப் பாழும் டிராம் வண்டியில் வந்தே இருக்கமாட்டேன்.”

“அப்பப்பா அவள் உடம்பு நாத்தம் என் குடலைக் குழப்பு கிறது. பட்டி முண்டை! மான மேது ஹீனமேது, நாஸ்க்கா நாகரிகமா? உடம்பைச் சரியாகப் போத்துக் கொள்ளப் படாதோ? இந்த வண்டியில் இவளுக்கும் இடம் தரு வே அதைச் சொல்லு.”

“இந்தக் குறிகாரிக்குத்தான் என்ன வேண்டியிருக்கு? நம்ம புரோகுஜத்துக்குக் காசு தந்து வாத்தியாரை வச்சுப் பாட்டு சொல்லித்தருள். இந்தச் சிறுக்கி கருக்குத்தான் என்ன தொண்டையடி! எப்படிப் பாடு கிழுர்கள்! இதுகள் குலுக்கும்! இந்த மாயக்காரிகள் புருஷர்களை சுலபமாகக் கண்ணு வேலேயே மயக்கி விடுகிழுர்கள். புருஷப் பிள்ளைகள், இவளைப் போல் குறிகாரிகள் செறுசாகத் தென் பட்டா வாயைப் புளந்துவிடுகிழுர்கள். நம்ம ராமஸாப்பு

இருக்கானே, அவன் இந்தமாதிரி ஒருத்திமேல் ஆசைப்பட்டு, பட்ட பாடு தெரியுமோன்னே?"

இவர்கள் இந்தமாதிரிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் தபாலா பிஸ்களை மூஞ்சியில் கூத்தாடும் வயதான ஒருவர், புருவத்திற்கு மேல் மூக்குக் கண்ணுடியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு தம் பக்கத்திலுள்ள மற்றொருவரை நோக்கி, "இந்தக் குறிகார ஜாதியையே நம்பக் கூடாது. ஏமாந்தால் குழந்தைகளைக்கூட திருடிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். இதோ இவள் கையிலிருக்கும் பையன் பெரிய வனதை இரண்டு வார்த்தை பேசுவதற்கு முன் திருட்டுத் தொழிலில் கைதேர்ந்தவனுகி விடுவான். வெளிக்கு, 'ஊசியோ ஊசி, பாலை மணியோ மணி! வாய்வுக்கு மருங்தோ!' என்றெல்லாம் கூவி விற்பதுபோல் பாசாங்கு செய்வார்கள். இதைக்கேளுங்கோ: என்னுடைய பந்து ஒருவர் நல்ல ஸ்திதியில் இருந்தார். அவருக்கு நேரந்தைதச் சொல்லுகிறேன். ஓர் இளங்குறிகாரி தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தாளாம், 'குறி கேழ்க்கலையோ' என்று. அவர் அவனே அழைத்துக்கையைக் காட்டினார். அப்போது அவள், 'ஸாமீ என முவத்தையே பார்' என்றார்கள். அப்புறம் என்ன! அவ்வளவு படிச்ச மனிதன், தன் பர்வைத்திற்கு இருந்தை யெல்லாம் அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டார். அப்புறம் பக்கத்திலிருந்தவர்கள் கேட்டதற்கு, 'நான் என்ன செய்கிறேனென்று எனக்குத் தெரிந்தால்தானே! அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்து விடவேண்டுமென்ற ஒரே என்னந்தான்' என்றார். நடந்த கதையைச் சொல்லுகிறேன். அவள்

சென்ற சில நாழிகைக் கெல்லாம், மயக்கம் தெளிந்து கவனித்தபோது கோட்டு ஜேபியிலிருந்த பொன்கடிகாரம் சங்கிலி யோடு காணுமாம். அந்தக் குறிகாரியைத் தேடிப் பிடிக்கப் போலீஸைக்குத் தகவல் கொடுத்தும் பலன் இல்லாமல் போய் விட்டது. போனது போனது தான், இவர்களிடத்தில் நாம் ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டும், ஸார். இந்தக் குறிகாரப் பூண்டையே உலகத்தை விட்டு ஒழித்து விடவேண்டும்" என்றார்.

இப்படிடிராமில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியதெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அந்த இளம் நாடோடி தன் குழந்தையின் மோவாய்க் கட்டையைத் தொட்டு, தன் சொந்த பாஷையில் அதனுடன் கொஞ்சி உயிருள்ள அந்தப் பொழுதையைக்குச் சிரிப்பு மூட்டி அடிக்கடி பூரிப்புக் கொள்ள வான்கள். குறிகாரியானதும் அவளும் மனித இனத்தைச் சேர்ந்த வள்தானே? அவளுக்கு மட்டும் ஆசை இல்லையா, அந்தக்கரணமில்லையா? அவளுந்தான் பத்து மாதம் சுமங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள், குழந்தை என்னும் செல்வத்தை. அதைச் சீராட்ட அவளுக்கு உரிமை உண்டு! இது என் உலகோர் கண்ணுக்கு விநோதமாகப் படவேண்டும்? இந்த உலகில் நாகரிக ஐந்துக்காளான நம் பக்கத்தில் நிற்க அந்த நாடோடிக்கு இடம் இல்லையா, என்ன? 'இல்லை' என்று நம் நாகரிக சமூகம் சொல்லும் பட்சத்தில் அது அழிவதே மேல்.

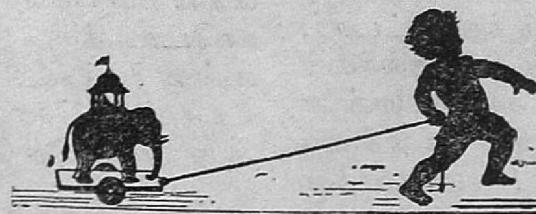
அதே டிராமில் காலேஜ் மாணவர் இருவர், அந்தக் குறிகாரியின் வனப்பை நோக்கித் தாழ்ந்த குரவில் தங்களுக்குள்ளேயே

குறும்பாக என்னவோ சொல் விக் கொண்டு சிரிக்கிறார்கள். குதுஹலம் தலைக்கேறி ஒருவர் முதலை ஒருவர் தட்டிக் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஒருவன் மட்டும், வம்பு வரம்பு மீறிப் போகவே, “செ! என்ன ஆபாசமான பேச்சு! ஒரு ‘விமிட்’ வேண்டும் எதற்கும்” என்றார்.

குறிகாரி இதையெல்லாம் வகும் செய்யவில்லை. டிராமில் வரவர ஜன நெருக்கம் அதிகமாயிற்று. இரைச்சலும் வலத்தது. சற்று முன்தன் அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்த அந்த நாடோடிக்குழந்தை அழக்கொடங்கியது. குறிகாரி எவ்வளவோ சம்ரதானப் படுத்திப் பார்த்தாள். வண்டியில் உள்ள வர்கள் எல்லாம், “உச்! சத்தம் போடச் சொல்லாதே! ஏய்! குழந்தையின் வாயை மூடு” என்றனர். இவர்களிடும் கூச்சல், குழந்தையின் அழுகைக்கு மேல் இருந்தது. உயர்வான சமூஹத்தின் கூச்சல் அல்லவா? குழந்தை இதைத் தாளாமல் மேலும் வீறிட்டு அழுதது. அப்போது குறிகாரி தன் மஞ்சள் நிற ரவிக்கையை விலக்கிப் பால் சுரக்கும் தன் மார்பிடைக் குழந்தையை விலக்கிக்கொண்டு பாவாடையை விசிறிய வண்ணம் அதே செருக்கு மிகுந்த காலதி வைத்துக் குழந்தையும் கையுமாக டிராமைவிட்டு இறங்கிப் போய் விட்டாள் அவள்.

தையின் முகத்தைப் புதைத்தாள். சிசுவின் அந்தப் பரிதாபக் குரல் மங்கிற்று. குறிகாரி குழந்தைக்கும் பசி உண்டு! டிராம் ஒரு திருப்பத்தில் வந்து நின்றது. கும் பலை விலக்கிக்கொண்டு பாவாடையை விசிறிய வண்ணம் அதே செருக்கு மிகுந்த காலதி வைத்துக் குழந்தையும் கையுமாக டிராமைவிட்டு இறங்கிப் போய் விட்டாள் அவள்.

காலேஜ் மாணவர் இருவரும் அவள் செல்வதைப் பார்த்து ஜன் னல் வழியாக முகத்தை நிட்டி “ஹோ ஹோ” என்று கூவி நகைத்தனர். கிழவர் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு கண சிமிட்டினர். மயிலாப்பூர்ப் பாட்டிமார் தாம் கொண்டிருந்த சித்தாங்கத்தை உறுதியாக்கிக் கொண்டு ஹாய்யாக தம் இடத்தில் வீற்றிருந்தனர். அந்த நாகரிக மடங்கை, நச்சு நச்சுவென்று எதையாவது கேட்கும் தன் சிறுவனைச் சாந்தப்படுத்த, “இருடா கண்ணு, நோக்குச் சாக்கலேட் வாங்கித் தறேன்” என்றார்கள். ஆனால் அந்த நாடோடிக்கு நம்முடைய நாகரிகத்தைப் பற்றி என்ன அக்கறை!

புதிய சீஞ்

“ உலகத்திலேயே பகைவருக்கு நகைமுகங்காட்டி, கல்வரவு கூறி, அவர் களைத் தங்களிடம் ஜக்கியப்படுத்திக்கொண்டு விடுகிற சக்திவாய்ந்த தாய்மார் இருவர், வாழ்க பாரதமாதா! வாழ்க சீனத் தாய்.

இந்தியாவும் சீனவும், பூமிதேவியின் மூத்த பெண்கள்; இரட்டைக் குழந்தைகள். இவ்விருவரும் அழியாத கண்ணியர்; குன்றுத வனப்பினர். குறையாத வளத்தினர். இவர்கள், எத்தனையோ நாடுகளுக்கு நாகரிகப் பால் புகட்டினார்கள்; எத்தனையோ இடங்களுக்கு ஞான விளக்கை ஏந்திச் சென்றார்கள். நாகரீகத்தையும் ஞானத்தையும் மட்டுமா கொண்டு சென்றார்கள்? இல்லை, இல்லை; உணவையும் உடையையும் கூடக் கொண்டுசென்றார்கள். மற்றவர்களுடைய வந்தனத்தையோ நன்றியையோ எதிர்பார்த்து இவர்கள் இங்னனம் செய்யவில்லை; தங்கள் கடமையாகக் கருதியே செய் தார்கள்.

இன்று உலகத்தில் சத்தியமென்றும், தருமமென்றும் பேசப்படுகிற தென்று சொன்னால் அவை யாவும் இந்த இரண்டு நாடுகளிலிருந்து மறந்தவை தான். யந்திர நாகரிக வெறி முற்றியுள்ள இந்த இருபதாவது நூற்றுண்டிலே மேற்படி சத்தியத்திற்கும் தருமத்திற்கும் மதிப்பு வைத்துப் பேசுவது இந்த இரண்டு நாடுகளுந்தான். சத்தியத்தையும், தருமத்தையும், தாங்கள் கவசமாக அணிந்து கொண்டிருக்கிற வரையில் தங்களுக்கு அழிவே கிடையாது என்ற திடமான நம்பிக்கையுடனிருப்பதும் இந்த இரண்டு நாடுகளுந்தான்.

ஆனால்—இந்த ஆனால் என்ற வார்த்தையை நாம் மிகுந்த மனவேதனை யுடனேயே உபயோகிக்கிறோம்—இவ்விரண்டு நாடுகளும் எவ்வளவுக்கெவ் வளவு அமைதியிலேயே இன்பம் துய்த்து வந்தனவோ, துய்க்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு யுத்தச் சூழலில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அமைதியை இழுந்து நிற்கின்றன. இப்படி அமைதியை இழுந்து நிற்கின்ற காலத்திலும், ஒன்றுக்கொன்று அநுதாபத்தோடு பார்த்துக் கொள்கின்றன. இரண்டு நாடுகளுக்கும் பரம்பரையான தொடர்புண்டல்லவா? நெருங்கிய நட்பு உண்டல்லவா? உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் சீனவே! உரிமைக் காகப் போராடிவரும் இந்தியா, தனது மனப்பூர்வான அநுதாபத்தை உனக்குத் தொழிக்கிறது.”

இப்படி “புதிய சீஞ்” புத்தகத்தில் சர்மாஜீ ஆம்பிக்கிறார்.

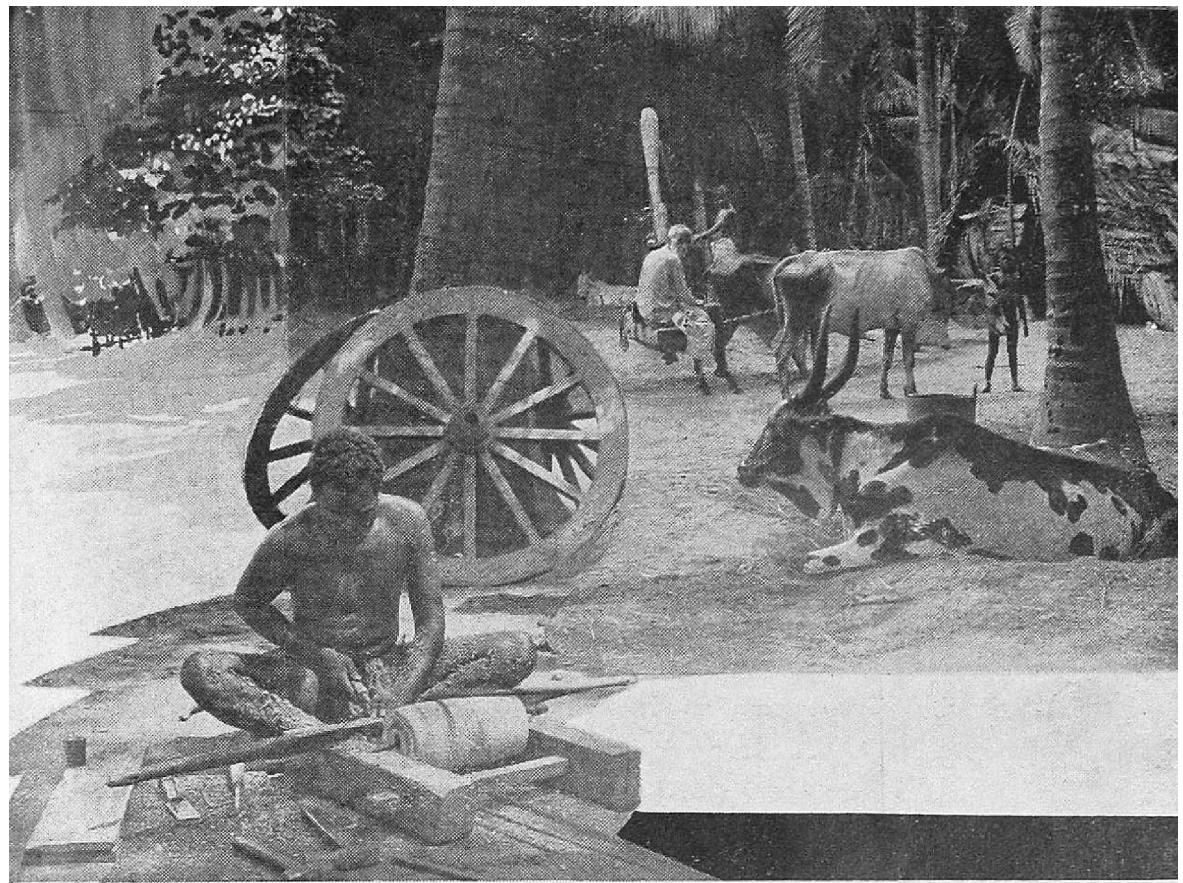
புத்தகம் விரைவில் வெளிவரும்
சக்தி வெளியீடு

சுக்தி வெளியீடுகள்

சோவியத் ருஷ்யா வெ. சாமிநாத சர்மா	ரூ.	3	8	0
கார்ல் மார்க்ஸ் (சரித்திரம்)	,,	ரூ.	3	0
ருஸ்லோ (சரித்திரம்)	,,	ரூ.	1	12
காந்தியும் ஜவஹரும்	,,	ரூ.	0	8
போரும் காதலும் (நாவல்) டால்ஸ்டாய்	முதல் பாகம்	ரூ.	3	0
சத்திய வேட்கை (கதை)		ரூ.	0	8
நிழல்கள் (நாடகம்) அ. சீனிவாசராகவன்	ரூ.	1	8	0
கூளப்ப நாயக்கன் காதல்	ரூ.	1	4	0
திருமலைப் பள்ளு	ரூ.	2	0	0
ஆறடி நீலம் (கதைகள்)	ரூ.	0	6	0
அபேதவாதம் ராஜாஜி	ரூ.	0	8	0
கீதா போதனை	ரூ.	0	4	0

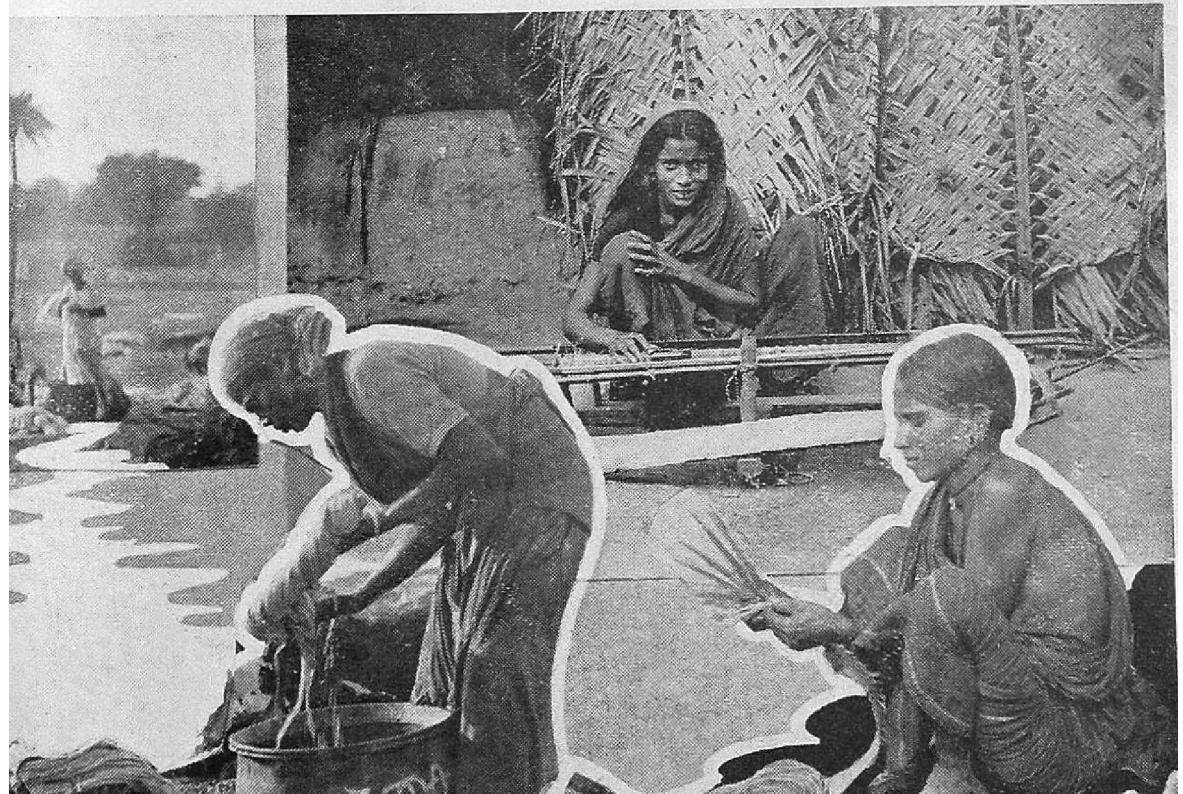
ஆங்கில வெளியீடுகள்

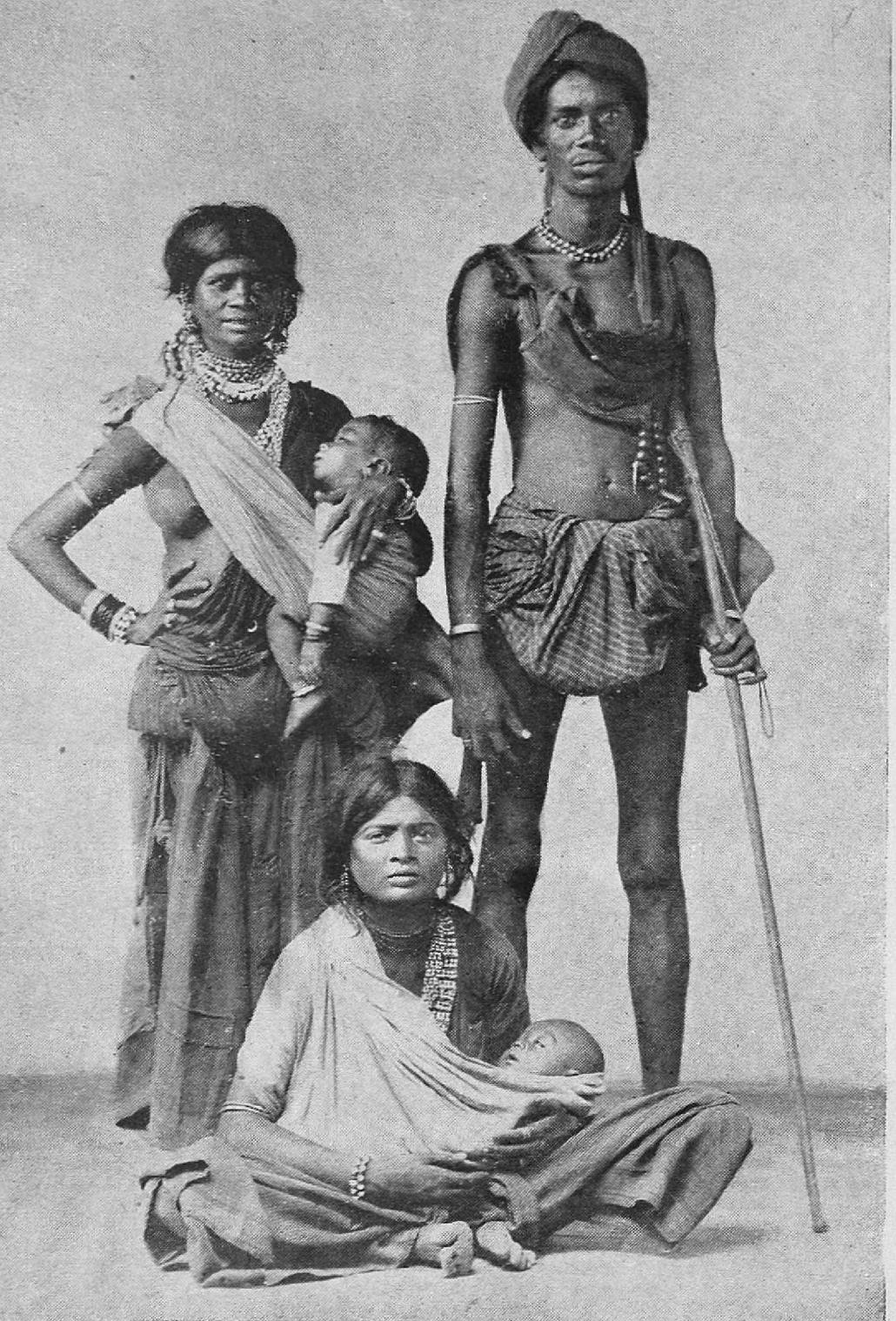
Strange Journey, Harindranath Chattopadhyaya (Poems)	2	8	0		
Five Plays,	..	(Plays)	1	4	0
Lyric Festoons, V. RM. Chettiar			1	0	0
Talk for Food, S. Gopal & V. Abdulla			0	10	0
Angry Dust, Manjeri S. Iswaran			2	0	0
The Essentials of Gandhism V. Swaminatha Sarma			0	12	0

(மேலே) தென்னாஞ் சோலைகளுக்கு நடுவில் உல்லாசமாகச் செக்காட்டிக்கொண்டிருக்கும் வாணியன் — வண்டி சேர்ப்பதில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டிருக்கும் கொவ்ஸன்.

(கீழே) வண்ணுன் பலைமரத்தருகே பிற்கிறுன். வண்ணுத்தி துணிக்கீரை உவர்மண்ணில் நீண்டதுப் போடுகிறுள். ‘நாமும் பத்திரிகையில் வரும் காலம் வந்ததே’ என்பதுபோல வியப்புடன் பார்க்கிறார் சேணியப் பெண். குறத்தி லாகவமாக உட்கார்ந்து கடை முடைகிறார்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

—புறானு மு

பச்சிகாடுமை

வெ. சாமிநாத சர்மா

முதற்களம்

இடம் : பாதையோரத்தில் ஒரு மரத்தடி.

காலம் : இற்பகல்.

[இரண்டு கந்தல் பாய்கள் கிழே விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில கந்தல் துணிகள், இரண்டொரு கிழிந்த புஸ்தகங்கள், தகரக்குவளை, மூன்று நான்கு கரிய சட்டி பாளைகள் முதலியன மூலைக்கொன்றும் அலங்கோலமாகக் கிடக்கின்றன. மாணிக்கம், சோர்ந்துபோய் ஒரு பாயின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

மாணிக்கம் : (தனக்குள்) ‘அறங்கையும் புறங்கையுமாய் நகருகிற வாழ்க்கை’ யென்று சொல்லுவார்கள். அதற்குக்கூட மோசம் வந்துவிட்டது இப்பொழுது. ஹாம், வெள்ளம் வடிந்து எத்தனையோ நாட்களாகின்றன; ஆனால், நமது கஷ்டம் விடியவே இல்லை. பாவம், தனபாலன் தினங்தோறும் எத்தனை இடங்களுக்குத் தான் போய்வருவான்? யாராவது முகங்கொடுத்துப் பேச வேண்டுமே? எத்தனை பேரிடத்தில் உழைத்திருப்பேன்? எத்தனை பேருடைய தேர்ட்டங்களில் என் வியர்வையைக் குடம் குடமாகக் கொட்டி யிருப்பேன்? எஜாமான்மார்களுடைய மனம் குளிர்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இரவெல்லாம் கண் விழித்து எத்தனை பேருடைய கால்களை அழுக்கியிருப்பேன்? ஒருவருக்காவது கொஞ்சம் இரக்கம் இருக்க வேண்டுமே? உப-

பிட்டவரை உள்ளளவும் நினைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். வாஸ்தவம். ஆனால், உடல் நோக உழைத்தவர்களை ஒரு கணத்திலே மறந்துவிட்டு உயிரோடு கொன்று விடலாமா? இதென்ன தியாயம்? ஏழைகளுக்கு மட்டுந்தான் நன்றி விசுவாசம் இருக்க வேண்டுமாம்! அட உலகமே! நன்றிகெட்ட உலகமே!

[தனபாலன் தள்ளாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.]

மாணிக்கம் : வா! தனம்! என்ன சமாசாரம்? கண், மூஞ்சியெல்லாம் உள்ளே போயிருக்கிறதே. வயிற்றுக்கு ஒன்றுமே அகப்படவில்லையா? இந்தா, குவளையில் கொஞ்சம் கஞ்சி வைத்திருக்கிறேன். அதையாவது குடி.

[கைநீட்டி அதை எடுக்கப் போகிறார்கள்.]

தனபாலன் : வேண்டாம் அப்பா! நீங்கள் உடம்பை அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம்.

மாணி : அலட்டிக்கொள்ளாமல் இன்னும் எத்தனை வருஷத்திற்கு இந்த உயிரைக்காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? போகிற பிராணன் சீக்கிரமாகத்தான் போகட்டுமே.

தன : அப்படி யெல்லாம் சொல்லவேண்டாமப்பா! உங்களுக்கு ஒருவேளையாவது சோறும் கறியுமாக ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று பார்க்கிறேன். அதற்குப் பணம் அகப்பட-

மாட்டேன்கிறது. நானும் மூன்று நாளாக அலைகிறேன்.

மாணி : நீ ஏன் வீணில் அலைய வேண்டும்? அகதியாகப் போன வர்களுக்கு ஆகாரம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? அஜீரணக்கார னுக்கு மருந்து கொடுத்தாவது ஆகாரத்தைத் தினிக்கிற காலமல் வவா இது? இருக்கட்டும். அந்தக் கஞ்சியைக் குடி. உன் முகத் தைப் பார்த்தால் என் வயிறு பகு ரென்கிறது. அந்தமட்டும் அவள் உன் தாயார்-இந்தக் கண்ராவி களை யெல்லாம் பாராமல் போய் விட்டாளே, அவள் மகாராஜி தான்.

தன : அவர்களை யெல்லாம் இப்பொழுது நினைத்துக் கொள் வானேன்? செத்தவர்கள் சுகப் பட்டவர்கள்.

மாணி : சரி; அதுவும் உண் மைதான். எதோ அந்தக் கஞ்சியில் கொஞ்சம் குடி. சிறிதாவது களைப்பு திரும்.

தன : காலையில் நான் வைத்து விட்டுப் போன கஞ்சிதானே அது?

மாணி : ஆமாம்; நான் கொஞ்சம் குடித்தேன். உனக்குக் கொஞ்சம் வைத்திருக்கிறேன்.

தன : அதை எப்படி மன மொப்பிக் குடித்தீர்கள், அப்பா!

மாணி : ஏன்? அதற்கென்ன? ஏன் மூஞ்சியைச் சிடுத்துக்கொள்கிறுய்? (பொறுத்து) ஓ! அதற்கு உப்பில்லை யென்று சொல்கிறேயோ? நாம் தான் உப்பில்லாமல் கஞ்சி குடிக்கப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டு விட்டோமே?

தன : (உடம்பு சிலிக்கிறது; கண்ணீர் விடுகிறுன். தனக்குள்)

எத்தனை நாளைக்கு இந்தப் பஞ்சை வாழ்க்கை? தம் உயிரைக் கொடுத்து என் உடலை வளர்த்த தந்தைக்கு உப்புப்போட்டு கஞ்சி வார்க்க என்னுல் முடியவில்லை. சை! என்ன வாழ்க்கை! (எழுந்திருக்கிறுன்.)

மாணி : (ஏறிட்டுப் பார்த்து) எனப்பா எழுந்து விட்டாய்? என் கண்ணீர் விடுகிறுய்? அழாதே. நானல்லவோ உனக் காக அழ வேண்டும்? எத் தனையோ பாடுகள் பட்டு உன் வயிற்றை நிரப்பி வந்தேன். நான் பின்னைக்காகப் போய்விட்டாலும் சரி, நீ என்னெயாக வந்தால் போதுமென்று எத்தனையோ பேரிடம் பல்கைக் காட்டி உனக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். இப்பொழுது உப்பில்லாக் கஞ்சியைக் காட்டி, குடி யென்று கூசாமல் சொல்கிறேனே, அதற்காக நானல்லவோ அழ வேண்டும்? (பொறுத்து) இருக்கட்டும்; இன்று யாரா ரிடம் போயிருந்தாய்?

தன : ஓரிடமா? இரண்டிடமா? எத்தனையோ பேரைப் பார்த்தேன். ஒருவராவது முகங்கொடுத்துப் பேசவில்லை.

மாணி : அந்த ரகுநாத விஜயர் என்ன சொன்னார்?

தன : பிச்சைக் காரருடைய தொந்தரவு பொறுக்க முடியவில்லை யென்று சொல்லி நாயை என் மீது ஏவி விட்டார்.

மாணி : அட பாவி! இவர் பிச்சைக் காரரா யிருந்தது எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமே. ஒரு பகலிலே பணக்காரரான பெயர் வழியல்லவா இவர்?

தன : இருக்கலாம். இப்பொழுது அவர் பணக்காரர் தானே?

யுத்த நிதிக்கு ஜூயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார். அதை வரு ஷத்தில் ஏதாவது பட்டம் வரு மென்று கூடச் சொல்லிக்கொள் கிறார்கள்.

மாணி : அதென்ன பட்ட மப்பா? ஆகாசத்திலே பறக்கிற பட்டமா? அதாவது, சிறு பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டாக உபயோகப் படுகிறது! சரி; பழனி யாண்டவரிடம் போயிருந்தாயா?

தன் : பரதேசிகளுக்கு, தாம் அன்னசத்திரம் கட்டி வைக்க வில்லை யென்று சொல்லி விட்டார்.

மாணி : பரதேசியா? உன் ணீப் பார்த்துச் சொன்னாரா?

தன் : ஆம்; அவர் இப்பொழுது, பழைய பேப்பர் விற்றுப் பிழைத்த பழனியல்லவோ; பக்த சிரோமனியான பழனியாண்டவரல்லவோ?

மாணி : அவரிடம் தரும் கேட்கச் சொல்லி உன்னை நான் அனுப்பவில்லையே? அவர் ஒரு நாள் வியாபாரமே இல்லை யென்று, வீட்டுச் செலவுக்காக ஏழஞ்சி என்னிடம் வாங்கிக் கொண்டு போனார். அதை ஞாபகப்படுத்தவல்லவோ சொன்னேன்?

தன் : அவர் தன்னியே இப்பொழுது மறந்து விட்டிருக்கிறாரே. இந்த ஏழஞ்சி எங்கே ஞாபகம் இருக்கப்போகிறது?

மாணி : வாஸ்தவம். புதிய மோகத்திலே பழைய பெருமையை மறந்துவிடுகிற காலமல்லவா இது? சரி; நமது முதலாளி சுந்தரநாதர் என்ன சொன்னார்?

தன் : ஏதோ அவசர ஜோவி யாய் இருக்கிறார்கள். சிறிதுநேரம்

பொறுத்து வரச்சொன்னார். இப்பொழுது மறுபடியும் அவரிடத் தில் போகவேண்டும்.

மாணி : அவரிடம் நான் ரொம்பச் சொன்னதாகச் சொல்லி, கழிந்துபோன மாதங்களுக்கு, அவர் விட்டிருந்த மனைக்கு வாடகை கேட்க வேண்டாமென்று சொல்.

தன் : அவர் சும்மா மனையைக் கொடுத்து விடவில்லையே. அவர் பிள்ளைக்குப் பாடமல்லவோ சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்?

மாணி : இருக்கலாம். ஆனால் பணக்காரர்களுக்கு இந்த நியாய மெல்லாம் புரியாது. லாபம் குறைந்துவிட்டால் அதை நஷ்டம் வந்துவிட்டதென்று சொல்வார்கள். தம்மைப்போன்ற பணக்காரர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள்; அவர்களுடைய காப்பிக்குச் சர்க்கரை குறைந்து விட்டதே யென்று அங்கலாய்ப்பார்கள். ஏழைகளைப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு ஏனாம்; பூமிக்குச் சுமையாக இவர்கள் ஏன் பிறந்திருக்கிறார்கள் என்கிற மாதிரி நம்மைப்பார்த்து ஒருவித அலட்சியச் சிரிப்பு.

தன் : எப்படியும் உலகம் அவர்களைச் சுற்றியல்லவோ சுழல்கிறது? இருக்கட்டும். சுந்தரநாதரிடம் போய் வருகிறேன்.

மாணி : போய்வா. நேற்றுக் காலையிலிருந்து வயிற்றுக்கு ஒன்றும் இல்லையே? பட்டினியோடு எவ்வளவு தூரம் அலைவாய்?

தன் : பட்டினி கிடக்கத் தானே நாம் பிறந்திருக்கிறேம். ஜாக்கிரதையப்பா! நான் சிக்கிரமாக வந்துவிடுகிறேன்.

[தனபாலன் செல்கிறுன். மாணிக் கம், பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டு படுத்துக் கொள்கிறுன்.]

இரண்டாம் காலம்

இடம்: சுந்தரநாதர் பங்களா வில் முன் தாழ்வாரம்.

காலம்: மாலை.

[இச்சகம் பாடி வயிறுவளர்க்கும் ஞானபண்டிதர் என்ற ஒரு நபரிடம் சுந்தரநாதர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.]

சுந்தரநாதர்: என்ன பண்டிதர்வாள்! இந்த ஏழைப் பயல் கருக்கு இரக்கமே காட்டக் கூடாது. நம்மைச் சுரண்டப் பார்க்கிறுன்கள்.

ஞானபண்டிதர்: தொழிலாளர் கூட்டங்களில் இந்தச் சுரண்டுதல் என்ற வார்த்தையை நான் அதிகமாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

சுந்: ஆமாமாம். பிழைப்புக்கு வழியில்லாத சிலர், சில தொழிலாளர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கரச்சு மூச்சென்று கத்துகிறார்கள். கடைசியில் நம்மிடத்தில் தான் காசு பிடிங்க வருகிறார்கள்.

ஞான: வெல்லம் இருக்கிற இடத்தில்தானே ஈக்கள் மொய்க்கும்?

சுந்: பாருங்கள்; நம்ம நெரிஞ்சல் பள்ளத்தாக்கிலே குடிசைகள் போட்டுக்கொள்ள சொல்லி யிருந்தேனல்லவா? வெள்ளம் வந்து குடிசைகளையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அதற்கு நான் பொறுப்பாளி?

ஞான: நீங்கள் ஏப்படிப் பொறுப்பாளி? வெள்ளம் போன்ற கருணையுடையவர்கள் எல்லவோ தாங்கள்?

சுந்: பதினெட்டாம் தேதி காலையில் வெள்ளம் வந்தது. பதி னேழாந்தேதிவரை, காலிமைனிக்கு வாடகை கொடுக்க வேண்டுமல்லவா? மாட்டேனன்கிறார்கள் இந்தப் பசங்கள். கேட்டால், குய்யோ முறையோ என்று கத்துகிறார்கள்.

ஞான: விவரம் தெரியாதவர்கள்.

சுந்: நானென்ன மற்றவர்களைப்போல் ஈவு இரக்கமில்லாத வனு? தயை தாட்சண்யம் காட்டாதவனு?

ஞான: அப்படிச் சொல்கிற வாயை அலம்பவேண்டும்.

சுந்: ஏதோ ஏழைகள், ஷீடுவாசவில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்களே, போன்ற போகிறதென்று சொல்லி, நான் இரண்டு நாள் வாடகையைத் தள்ளிவிட்டு, பதி ணெந்து நாள் வாடகையை மட்டும் கொடுங்கள் என்று சொல்கிறேன். அதற்குக்கூட மாட்டேனன்கிறார்கள் இந்தப்பயல்கள்.

ஞான: அப்படியென்ன ஏரமான வாடகை?

சுந்: அதைத்தான் கேளுங்க என்கிறேன். நானே ரொம்ப குறைச்சலாக வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறே னென்று ‘கமப்பெயிண்ட், பண்ணுகிறார் தாண்டவராயர். என்ன வாடகை வாங்குகிறேன் தெரியுமா? இருபத்திக்கு இருபத்தி சதுரத்திற்கு மாதம் இரண்டு ரூபாய்தான்.

ஞான: இரண்டு ரூபாய் ஒரு பெரிய தொகையா?

சுந்: பதி ணெந்து நாளைக்கு என்ன ஆகிறது? ஒரு ரூபாய். இந்த ஒரு ரூபாய் கொடுக்க முடியாதென்று வழக்காடுகிறார்கள்.

ஞான : அப்படி எவ்வளவு வரவேண்டும்?

சுந் : மொத்தம் இருபத்து மூன்று குடிசைகள் இருந்தன. இருபத்து மூன்று ரூபாய் வரவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் இருபத்து மூன்று ரூபாய் ஒரு பெரிய தொகையல்லவா? நான் ஏன் அதை நஷ்டப்படவேண்டும்? உங்களைப் போலொத்தவர்களுக்குக் கொடுத்தாலும் பிரயோஜன முண்டு.

ஞான : (பல்லிலித்துக்கொண்டே) ஆமரமாம்.

[தனபாலன் மிரவேசிக்கிறுன்.]

சுந் : என்னய்யா? பணம் கொண்டு வந்தாயா?

தன : பணம் கேட்க வல்லவோ வந்தேன்?

சுந் : உனக்கென்ன புத்தி இருக்கிறதா, இல்லையா?

தன : இல்லாவிட்டால் உங்கள் பிள்ளைக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கச் சொல்லி எனக்கு உத்திரவிட்டிருக்க மாட்டார்களே?

சுந் : நானெங்கே ஐயா, உத்திரவிட்டேன்? படித்த படிப்பு மறந்துவிடக் கூடாதே யென் பதற்காகப் பிள்ளைக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னும். சும்மா சொல்லக் கூடாதே யென் பதற்காக, மினைக்கு, வாடகை வேண்டா மென்று சொன்னேன். இப்பொழுது, வெள்ள த்தினால் எனக்கு எவ்வளவு நஷ்டம் பார்! அதனால்தான் பாதி வாடகை யாவது கொடுக்க வேண்டு மென்று சொல்கிறேன்.

தன : எட்டு மாதமாகக் குழந்தைக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தேனே?

சுந் : அதற்காக ஒரு ரூபாய் விழுக்காடு தள்ளிக் கொண்டு விட்டேனே!

தன : மாதம் இரண்டு ரூபாய் இல்லையா? மனை வாடகைக்கு ஈடாகப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டு மென்பதல்வோ பேச்சு.

சுந் : பேச்சு! பேச்சு! பேச்சை ரொம்பக் கண்டுவிட்டான் இவன். நீ படிப்பித்த படிப்புக்கு ஒரு ரூபாய் போதாதோ?

ஞான : அப்படி இவர் எவ்வளவு பாக்கி!

தன : பாக்கி ஒன்று மே யில்லை, பண்டிதரே! என்னை பாக்கிதாரனாக வைத்துப் பேசாதீர்.

சுந் : பார்த்திரா அதிகப் பிரசங்கியை? பாக்கிதாரன் இல்லாமல் நீ என்ன முதலாளியோ?

தன : நான் முதலாளியாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் கடன்காரன் இல்லை.

சுந் : பிச்சைக்காரப் பைய அக்கு வாயைப்பார்.

தன : நான் பிச்சைக்காரன் தான். ஆனால், நான் யாரையும் மோசடி செய்யவில்லை.

ஞான : எனய்யா சும்மா வார்த்தைகளைக் கொட்டுகிறீர்? ஏதோ எஜமானை கெஞ்சிக் கேட்டால் மனமிரங்கிக் கொடுப்பாரே? அதை விட்டுவிட்டு—!

சுந் : எனக்கு இரக்கமே கிடையாது பண்டிதரே; அதுவும் இந்தப் பயவிடத்தில். என்ன தன பாலப்பிரபு! நாளை காலை பத்து மணிக்குள் என்னுடைய எட்டு ரூபாயைக் கொண்டு வந்து கட்ட

வேண்டும். இல்லா விட்டால் போலீலில் எழுதி வைப்பேன்.

ஞான : எட்டு ரூபாய்தானே? எங்கேயாவது பிரயத்தனப்பட்டு, கொண்டு வந்து கட்டிவிடும்.

தன : இருக்க நிழலில்லை ஜந்து நாட்களாக மரத்தடியில் வாசம். தகப்பனாருக்கு உப்பில் லாதகஞ்சியைக் கொடுத்துவிட்டு நேற்றுக் காலையிலிருந்து பட்டினி கிடக்கிறேன். நான் எட்டு ரூபாய்க்கு எங்கே போவேன்?

சுந் : நரக லோகத்திற்குப் போ!

ஞான : (சுந்தர நாதருடைய, சாமர்த்தியமான பேச்சை மெச்ச வது போல் சிரிக்கிறோர்.)

தன : பண்டிதருக்கு வழி தெரியும் போவிருக்கிறது; அத னல்தான் சிரிக்கிறார்.

சுந் : அடேயாரங்கே, தோட்டக்காரன்! இவனை கேட்டுக்கு வெளியே ‘கல்தா’ கொடு.

தன : நானே போகிறேன். என்னை ‘கல்தா’ கொடுத்து அனுப்ப வேண்டாம்.

சுந் : நானை காலை பத்து மணிக்கு - ஞாபக மிருக்கட்டும். இல்லையானால் பதினேரு மணிக்கு போலீஸ் ஸ்டேஷன்.

தன : இருக்க இடமும், வயிற்றுக்குச் சோறுமாவது அங்கே கிடைக்கும்.

சுந் : சோறு போடச் சொல்கிறேன்! இரு, இரு. நல்ல ழூசை கொடுக்கச் சொல்கிறேன். அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகருகிறது.

தன : அம்மியே உடைந்து பேர்ய்விட்டாலோ?

[வேகமாய்ப் போய்விடுகிறன்.]

சுந் : வயிற்றிலே சோறில்லா தவர்களுக்கு வாய் எவ்வளவு நிலம் பார்த்திர்களா?

ஞான : காலம் கெட்டுப்போய் விட்டது. நல்லவர்களுக்கு இது காலமில்லை.

சுந் : காலமா? அதனால்தான் இப்படி ஆயிரக்கணக்காகச் செத் துப் போகிறார்கள் இந்த வாயாடி ஏழைகள்.

ஞான : (எழுந்து நின்று) உத்தரவு கொடுக்கிறீர்களா?

சுந் : எங்கே இதற்குள் கிளம்பிவிட்டார்கள்?

ஞான : போகவேண்டும். வீட்டிலே அரிசி இல்லை யென்று சொன்னார்கள். அதனால்தான் இப்படி வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்.

சுந் : எவ்வளவு வேண்டும் இப்பொழுது?

ஞான : (பல்லிலித்துக் கொண்டே) ஜந்து ரூபாய் இருந்தால் போதும்.

சுந் : (சுட்டைப் பையிலிருந்து ஜந்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக்கொடுத்து) இந்தாரும்; இதை இப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளும். இந்தப் பசங்களிடமிருந்து வாடகைப் பணம் வரட்டும். அதில் ஏதாவது கொடுக்கிறேன்.

ஞான : அதற்கென்ன! (இளிக்கிறோர்.) தர்மப் பிரபுக்கள் நிங்கள். உங்களைப் போலொத்தவர்கள் இருக்கிறதனால் தான், இந்த இரண்டு துளி மழையாவது பெய்கிறது. நானும் அந்தப் பையல்களிடத்தில் நல்லதனமாகச் சொல்கிறேன். ஏழைகள் தானே? இல்லாத கொடுமையினால் என்னென்ன

னவோ உள்ருகிறார்கள். வரட் முமா?.....மறுபடியும் எப் பொழுது உத்திரவு?

சுந் : சனிக்கிழமை அல்லது ஞாயிற்றுக்கிழமை இந்தப் பக்க மாக வாருங்களேன்.

ஞான : அவசியம் வருகிறேன்.
[செல்கிறார்.]

முன்றும் களம்

இடம் : ஆஸ்பத்திரி.

காலம் : இரவு பன்னிரண்டு மணி.

[தன்பாலன் ஒரு கட்டிலின்மீது கிடத்தப்பட்டிருக்கிறுன். அடிக்கடி மினத்தல் உண்டாகிறது.]

டாக்டர் : கேஸ் பிழைக்குமா?

நர்ஸ் : எனக்குத் தோன்ற வில்லை டாக்டர். ‘ஸ்டார்வேஷன்’ (Starvation) கேஸ் இது.

டாக் : வருகிறபோதே மூன்று நாள் பட்டினியென்று சொன்னான்.

நர்ஸ் : இல்லை; அதற்கு முன் னூடியிருந்தே பட்டினியா யிருந்திருக்கவேண்டும். அல்லது ‘ந்யுட் ரிஷல் வால்பூ, (Nutritious value) இல்லாத ‘புட்’ (Food) களைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கவேண்டும்.

தன் : (பின்துகிறான்) அப்பா! அப்பா! கஞ்சி குடிச்சிர்களா! ரொம்ப குளிர் நடுக்கு கிறதா? ஐயோ! ஐயோ!

டாக் : இந்தப் ‘பேஷன்ட்’ (Patient) குக்கு ‘ரி லே ஷன்’ (Relation) யாராவது இங்கே கேஸ் ‘எண்டர்’ (Enter) ஆயிருக்கிறதா?

நர்ஸ் : கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னாலே ‘முனிசிபல் வான்’ (Municipal Van)லே போட்டுக் கொண்டு வரவில்லையா சில கேசுகளை. அதிலே அந்த ‘லூல்ட்

மான்’ (Oldman) னுடைய ‘ஸன்’ (Son) போலேயிருக்கிறது இந்த பேஷன்ட்’ (Patient)

டாக் : ஆமாம்; அப்படித்தானிருக்கிறது.

தன் : (மறுபடியும் மினத்தல்) வெள்ளத்தால் அழியாது, வெந்தனலால் வேகாது என்பதெல்லாம் பொய்.

நர்ஸ் : (குனிந்து) இதோ பார்! என்னு வேணும் உனக்கு!

தன் : (இருக்ககளையும் கூப்பிக்கொண்டு) யாரம்மா நீ? பரதேவதை மாதிரி இருக்கிறது. எங்கப்பா பிழைச்சு விடுவாரா? மெட்ரிகுலேஷன் பாஸ் பண்ணினே நம்மா! ஒரு வேலையும் கிடைக்கவில்லையம்மா! இந்த ஆஸ்பத்திரியிலே ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா? ஒரு வேளையாவது எந்கப்பா வகுக்குக் கறியும் சோறுமா சாப்பாடு போட்டு ஜூம்னு ஆசை. என்ஆசை நிறைவேறுமா அம்மா! சொல்லு; உன் வாயாலே சொல்லு.

நர்ஸ் : உஸ்; ரொம்பப்பேசாதே. மருந்து கொடுக்கிறேன்; குடி.

தன் : உப்பில்லாத கஞ்சியைக் கொடுத்து கொன்னுப்புட்டேன் அம்மா.

டாக் : (தனபாலனுடைய நாடியைப் பார்த்து உட்டடைப் பிதுக்கிக் கொண்டே) நேரேஹாப் ஆப் ஸர்வைவல் (No hope of survival)

நர்ஸ் : தாங்கு; தாங்கு.

தன் : நான் எங்கே யிருக்கிறேனம்மா? போலீஸ் ஸ்டேஷனிலா? ஆஸ்பத்திரியிலா? (பாடுகிறான்) அங்கிங்கெனதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்.....அப்பா அம்மைநி.....கருணைகரக் கடவுளே.....

[பிராண்ஸ் போகிறது.]

வஜாயல் காரன்

செல்லையா

இடையில் தண்ணீர் முட்டித் ததும்பிக்கொண்டு போகிறது. குளித்து முழுகிவிட்டு ஒடைக் கரையோரத்தில் இருக்கும் அந்த மண் குழிசைக்குள் நுழைந்தாள். ஈரப் புடவையை அவி ழுத்து விட்டுக் காய்ந்த புடவையை உடுத்திக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். ஈரப் புடவையைக் கொடியில் உலர்த்தினாள். கூந்தலை உலர்த்துவதற்காக வீட்டைப் பார்க்க நின்று கொண்டு, கையின் கீலையைக் கோதிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கையும் ஒடைக் காற்றும் கூந்தலின் ஊடே கூடிப் போய்ப் பேர்ய் வந்தன. கைகூந்தலுக்குள்ளாடுருவியதும், ‘இதுதான் சமயம்’ என்று தென்றலும் அவ்வழியே பாய்ந்தவிடும். ஒருதரம் கூந்தலுக்குள்ளே போய் வருவதில், தென்றலுக்கு அவ்வளவு இன்பம் இருந்தது. மொத்தத்தில், அவள் அங்கு நின்று கூந்தலை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தது கண் கொள்ளாக் காட்சியாய் இருந்தது.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டோ அல்லது தற்செயலாகவோ, எதிர்க் கரையில் ஒடையுடன் ஓடிக் கொண்டிருந்த சாலையில் போய்க் கொண்டிருந்த வழிப் போக்கன் ஒருவன் படிவழியாக இறங்கினான். இறங்கிக் கால் களைத் தண்ணீரில் தொங்க விட்டுக் கொண்டு படியில் உட்கார்ந்தான். ஒடையில் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், யாருக்குத்தான் அதை அள்ளிப் பருக வேண்டும் என்று தோன்றாது? இரண்டு கை அள்ளிப் பருகினான். பருகிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, தற்செயலாய் இந்தக் கூந்தலமுகியைக் கண்டு விட்டான். அந்த அழகையும் பருகினான். வலது கை கூந்தலுக்குள்ளே போய்ப் போய் வெளியே வருவதைக் கண்டான். அந்தக் கைகள் அவனுடைய இதயத்துக் குள்ளே போய் வந்தது போலவேயிருந்தது அவனுக்கு. கையசையாமல் அவள் நின்றிருந்தால், அந்தக் காட-

சியை ஒரு சித்திரம் என்றே எண்ணியிருப்பான்.

கண்களை அந்தக் காட்சியில் பதிய வைத்துக் கொண்டே, தண்ணீரைக் கைகளினால் ஒதுக்கினான். அந்தச் சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டதும், அப்பெண் சற்றே திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் அந்த வாலைப் பழிப்போக்கனின் உருவும் தென்பட்டது. ஒரு கணப் பொழுது இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. அவ்வளவு தான்; அவள் திரும்பி வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள். சிறிது நேரம் பழிப்போக்கன் தண்ணீரைச் சலசலப்பிக் கொண்டு, கருங்கல் படித்துறையில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவள் இன்னமும் ஒரு தரம் தன்னைப் பாராளா என்று ஏங்கினான். அவள் வருவதாகக் காணும். அப்படியே எழுந்து சாலை வழியே நடந்தான்.

வீடு சேரும்வரை கண்ட காட்சிகளை யெல்லாம் மனம் புரட்டிக் கொண்டே இருந்தது. அவளுடைய முகங்கூட அவன் மனக்கண்முன் வரவில்லை. அதை அவன் சரியாகக் கூடப் பார்க்க வில்லை. அந்த ஒரு கணப்பொழுதும் அவளுடைய கண களை மட்டுந்தான் பார்த்தான். அவள் மனக்கண்முன் அடிக்கடி வந்து மறைந்த காட்சி, அவளுடைய கருங் கூந்தலும், கூந்தலைக் கோதிய அவளுடைய கரங்களுமே! மேகத் திரைக்குள் சந்திரன் போய்ப் போய் வளியே வருவதன் அழகையே அந்தக் காட்சியை வைத்துத்தான் நன்கு அனுபவித்தான். அந்தக் காட்சி அவன் மனசில் ஆழமாய்ப் பதிந்துவிட்டது. அது ஒருநாளும் அவன் மனதைவிட்டு அகலாது போலும்!

அந்தக் கை, அடாடா! என்ன அழகு, என்ன வளைவு! பாம்பு படம் எடுத்தது போலல்லவா இருக்கிறது! இவ்வளவுக்கும் அந்தக் கையில் ஒரு வளையல்கூடக் கிடையாது. அந்தக் கையை இந்த ஜன்மத்தில் ஒருதரம் தொட்டுப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டால் போதும், அப்பொழுதுதான் ஜன்மம் சாபல்யமடையும். அது வரைக்கும் மனசுக்குச் சாந்தியே கிடையாது!

* * *

ஒரு நாள் அந்த ஓடைக் கரைக் குடிசைக்கு அப்புறம் இருந்த வீதியிலிருந்து ‘வளையல் வாங்கலையோ வளையல்’ என்ற சத்தம் கேட்டது. அந்தக் குடிசையில் நார்க்கட்டிலில் படுத்துக கொண்டிருந்த கிழவர், ‘பருவதம் பருவதம்’ என்று கூப்பிட்டார்.

பருவதம். ஆமாம்! அந்தப் பெண்தான்—“என்ன தாத்தா” என்று கேட்டுக் கொண்டே அந்தக் கிழவர் பக்கம் போனான்.

கிழவர் அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “உன்னுடைய கை எவ்வளவோ அழகாகத்தான் இருக்கிறது. கைக்கு இரண்டு ஜோடி வளையல்போட்டால் இன்னும் எவ்வளவோ நன்றாயிருக்கும். அதோ தெருவில் போகிறானே, அந்த வளையல்காரனைக் கூப்பிடு, வாங்குவோம்” என்றார்.

“வேண்டாம் தாத்தா. வயிற்றுக்கு வழியில்லை. வளையல் என்னத்துக்கு?”

“அப்படிச் சொல்லாதே அம்மா, பணம் இருக்கு வாங்கிக் கொள்.”

“பணத்துக்கு வளையல்தானு வாங்கவேண்டுமே? வேறு செலவில்லையா?”

“சொன்னால் கேள்முர. இந்தக் கிழுத்தை விட்டுவிட்டு எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். நீ ஒருத்திதான் துணையா யிருக்கிறுய். உனக்குக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கண் குளிரப் பார்க்க வேண்டும் என்று அசை. என்னால் உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கக்கூடச் சக்தியில்லை. கண் மூடுவதற்குமுன் உன் தங்கக்கைக்குக் கண்ணுடி வளையலாவது போட்டு இந்தக் கிழும் பார்க்கட்டுமே. அதுக்குக்கூட எனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையா? ”

“சரி தாத்தா, இதற்கா இவ்வளவு வருத்தப் படுகிறீர்கள். வளையல்காரனை இதோ போய்க்கூப்பிடுகிறேன்.”

இவ்வளவு நேரம் தாத்தாவும் பேத்தியும் வளையல் விவாதம் நடத்தியும், வளையல்காரன் அந்தத் தெருவை விட்டுப்போய் விட வில்லை. அங்கேயேதான் வளைய வளைய வந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு முந்தாறு தரமாவது ‘வளையல், வளையல்’ என்று கத்தியிருப்பான்.

பருவதம் தெரு வாசலில் நின்று கொண்டு ‘வளையல் வளையல்’ என்று கூப்பிட்டாள். வளையல்காரன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் பார்க்கும் பொழுது, அந்தப் பெண்ணுக்குப் பதில் அங்கே ஒரு கிளியோ குயிலோ இருந்திருந்தால், அவைகளில் ஒன்றுதான் ‘வளையல் வளையல்’ என்று வாய் விட்டுச் சொன்னதோ என்று எண்ணி யிருப்பான். அந்தப் பெண்ணின் குரல் அப்படி இனிமையாக இருந்தது அவனுக்கு. இரண்டு மூன்று தரம் கூப்பிட்ட பிற்பாடுதான், அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் திரும்பியதும், அவள் தன் கைகளை ‘இங்கே வா

இங்கே வா’ என்று அசைத்தாள். அவன் பக்கத்தில் வந்ததும், பருவதம், “வளையல்காரரே! உமகுக் காது செவிடா? அல்லது கொஞ்சம் மந்தமோ! ”

“இல்லையே! ”

“நான் இரண்டு மூன்று தரம் கத்தியும் நீர் திரும்பிப் பார்க்க வில்லையே! காதில் விழுவில்லையோ என்று கேட்டேன்.”

“காதில் விழுந்தது..”

“விழுந்ததா? விழுந்துமா திரும்பிப் பார்க்கவில்லை? ”

“கிளியோ குயிலோ கூவுகிறது என்று எண்ணிச் சும்மா இருந்து விட்டேன்.”

“உம்முடைய ஊரில் கிளியும் குமிலும் ‘வளையல் வளையல்’ என்று வாய்விட்டுக் கத்துவதுண்டோ? ”

“எங்களுரில் கிடையாது. இந்த ஊர்க் கிளிகளும் குயில்களும் எப்படியோ—அது எனக்குத் தெரியுமா? ”

“சரி, தெரியாதுதான். உள்ளே வாரும். தாத்தா வளையல் வாங்கப் போகிறாம்.”

உள்ளே நுழைந்ததும், “தாத்தா! நல்ல நல்ல வளையலெல்லாம் இருக்கு. புதுத் தினுசுகள் வந்திருக்கு; காசி வளையல், சூமரி வளையல், காதலர் வளையல் எல்லாம் இருக்கு” என்றான் வளையல்காரன்.

“காதலர் வளையலா? அதென்ன வளையல்? ”

“ஆமாம்! அது புது மாதிரி யான வளையல். அம்மா, உங்கள் கையைக் காட்டுங்கள்...ஆமாம்! இந்தக் கைக்குக் காதலர் வளைதான் சோபிக்கும்.”

“வளையல் போடுவதற்கு முன் னமேயே அது எப்படி ஜயா தெரிந்து விட்டது?”

“கையைப் பார்க்க கயிலே தெரியலே? பூப்போலத் தளிராட்டமா இருக்கு. இதற்கு மெல்லி சான் வளையல் போட்டால் தான் சோபிக்கும்,”

“வளையல் விலை என்ன?”

“விலையைப்பற்றி உனக்கு என்னத்துக்கு அம்மா கவலை? வளையல் கைக்கு அழகாக இருந்தால் சரிதான். எனக்கும் விலை யைப்பற்றிக் கவலையில்லை. இங்கே தான் போனி பண்ணப் போகி ரேன். உன்னுடைய கைக்கு வளையல் போட்டு விட்டாலே போதும். இன்று கொண்டு வந்த வளைய லெல்லாம் விற்று முதலாக்கியது போல்தான். முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே, உனக்குக் கைராசி உண்டு என்று.”

“சொல்லுவதைப் பார்த்தால், வளையல் விற்க வந்தவர் மாதிரித் தோன்றவில்லையே?”

“தோன்ற வில்லையா? என் அப்படி?”

“விலையைப் பற்றிக் கவலை யில்லாத சியாபாரி உண்டா என்று கேட்கிறேன்.”

“விலையைப் பற்றிக் கவலை யில்லா விட்டாலும், லாபம் கருதித்தான் இத்தனை வளையல் களையும் சுமந்து கொண்டு வந்திருக்கிறேன். சரி நேரமாச்சு, கையை நிட்டம்மா, போட்டுவிடுகிறேன்.”

“வளையலைக் கொடும். நானே போட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

“ஜ்யோ! இதென்ன கூத்து! வளையலை உன்னால் போட்டுக்

கொள்ள முடியாது. அம்மா, இன்னெருவர் தான் போட வேண்டும்.”

“இல்லை. நானே போட்டுக் கொள்வேன்.”

“பருவதம் அது முடியாது. கையை நீட்டி, அவர் போட்டுவிடுவார்” என்றார் தாத்தா.

பருவதம் கையை நீட்டாமல், தலையைக் கீழே தொங்க விட்டுக் கொண்டாள்.

“இதிலென்ன வெட்கம்? பரவாயில்லை, சும்மா அவர் போட்டும்.”

“அம்மா வெட்கப்படுகிறது! வளையல் போடுவதற்கு வெட்கப் பட்டு முடியுமா? வளையலும் போட வேண்டும், வெட்கத்தையும் விடமாட்டேன் என்றால் முடியுமா? வளையல் காரன் தொட்டுப் பிடியாத வளைக் கை உண்டா? சும்மா நீட்டம்மா கையை, நான் போகனும் நேரமாச்சு.”

மனம் நீட்டச் சொல்கிறது.

நானம் கையைப் பிடித்து இழுக்கிறது. கடைசியில் ஒரு விதமாகத் தலையைத் திருப்பித் தொங்க விட்டுக் கொண்டு நீட்டி விடுகிறீன். இடது கையால் அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையால் ஓவ்வொரு வளையலாக எடுத்து கைமணிக்கட்டோடுவைத்து வைத்து எடுத்தான். அளவு பார்க்கிறஞம்! வளையல்களெல்லாம் அனேகமாக ஓரே அளவில்தான் இருந்தன. இருந்தாலும், வெகு நேரத்துக்கு ஒரு வளையலும் சரியாயில்லை. கடைசியில் ஒரு வளையல் சேர்ந்தது. அதை மெதுவாகப் போட்டான். கைக்குள் போவதற்குச் சங்கடப்பட்டது. பாதி போன

தும், ‘கை வலிக்கிறதா’ என்று கேட்டான். பருவதம் ‘ஆமாம்’ என்றார்கள். உடனே, வளையலை எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டு, கை மணிக்கட்டை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தான். இந்தச் சிகிச்சை ஆனதும், வளையலை எடுத்து மாட்டினான். மாட்டும் போது, அடிக்கடி ‘வலியில்லையே, வலியில்லையே’ என்று கேட்டுக் கொள்ளுவான். அவனும் ‘இல்லை இல்லை’ என்று சொல்லுவான். கைக்கு இரண்டு வளையல்கள் போட்டு விட்டான். ஒருமட்டுக் கும், மொத்தம் இரண்டு மணி நேரம் ஆகிவிட்டது.

அப்படியே வளையல்காரன் எழுந்திருந்து, “தாத்தா, எனக்கு நேரமாச்ச, நான் போகிறேன்” என்றான்.

“தாத்தா, வளையலுக்கு விலையென்ன என்று கேட்டுக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார்கள் பருவதம்.

“தாத்தா, விலையைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். அந்தக் கைகளில் வளையல் எப்படிச் சோபிக்கிறது பாருங்கள்! அதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாலே போதும். பசி கூடத் தெரியாதே. இன்றைக்கு யார்களன்னில் விழித்தேனே, இந்த அம்மாகைக்கு வளையல் போடும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. இன்றைக்கு விடு போவதற்குள் நான் கொண்டு வந்த வளையல் அத்தனையும் விலையாகி விடும், கிச்சயம். நான் போகிறேன்.”

“விலையைச் சொல்லும் கொடுத்து விடுகிறேன்.”

“அடுத்த முறை வருப்போது வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். நான் போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று

சொல்லி, வளையல்காரன் போய் விட்டான்.

போனதும் பருவதம், “வளையல் விற்க வந்தவன் மாதிரியே தோன்றவில்லையே?”

“என் அப்படி?”

“வளையலுக்குப் பணம் வாங்காமல் போய்விட்டானே!”

“அடுத்த தடவை வரும்போது வாங்கிக் கொள்ளுவான்” என்றார் தாத்தா.

“அதெல்லாம் பொய். அவனுவது இன்னென்று முறை வருவதாவது! எனக்கு நப்பிக்கையில்லை.”

* * *

இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் சாயங்காலம். ஐந்து மணி யிருக்கும். ‘வளையல் வளையல்’ என்று விற்கும் சப்தம் கேட்டது. பருவதம் ஓடிப் போய்த் தெரு வாசலில் நின்று கொண்டு, வளையல்காரனைக் கூப்பிட்டான். அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அதே ஆசாமிதான். உள்ளே வந்தான்.

பருவதம் கையை நீட்டினான். வளையல் களைக் காணும். “இரண்டு மாதங்கானே ஆச்சு, அதற்குள்ளாகவா வளையல்கை எல்லாம் உடைந்து போச்சு?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்” என்று தலையை ஆட்டினான்.

“என் அப்படி?”

“வளையல் அவ்வளவு மோசம்.”

“வளையல் மோசமா? ஒரு நாளும் இல்லை. நேர்த்தியான வளையலாச்சே! கவனக் குறை வினால்தான் உடைந்து போய் இருக்க வேண்டும்.”

“கவனக்குறைவு ஒன்றுமில்லை. கையினின்றும் வளையல் கழுன்று உருண்டு ஓடி ஓடிந்து விட்டால், அது கவனக்குறைவா?”

“இப்பொழுதுதான் தெரி கிறது, கவனக்குறை வில்லை என்று. கையைப் பார்த்தாலே தெரிகிறதே! துரும்பாய்ப் போய் விட்டதே, என்ன?”

“வளையல்களில் ஏதோ தோழி மிருக்கிறது. அதுதான் கை அப்படிப் போய் விட்டது.”

“வளையலில் தோழிமா? கிடையவே கிடையாது.”

“சரி. அப்படியானால் கையில் தோழிமிருக்க வேண்டும்.”

“யார் கையில்?”

“உங்கள் கையில்தான்!”

“ஆமாம், அதற்கென்ன சந்தேகம்?.....இருக்கட்டும், என்னைத் திடீரென்று இப்படிமரியாதையாய் நடத்த வேண்டிய காரணமென்ன?”

“மரியாதையாய்ப் பேசுவதில் என்ன குற்றம்?”

“குற்றம் ஒன்றுமில்லை. ஒரு வளையல்காரனுக்கு இவ்வளவு மரியாதையா என்று பார்த்தேன்.”

“வளையல்காரர் வளை பறிப்பவராகவும் இருந்தால் என்ன செய்வது?”

“பறித்த வளையல்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய வளையல்களைப் போட்டுகிறேன்.”

“போட்டு விடுங்கள்” என்று கையை நீட்டினால்.

“போன தடவை காதல் வளைப் போட்டேன். அது உடைந்து போய்விட்டது. இந்தத் தடவை மாப்பிள்ளை வளையல் என்று புதிய ரகம் ஒன்று வந்திருக்கிறது. அதைப் போடுகிறேன்.”

“மாப்பிள்ளை வளையலா? அதற்கென்ன அப்படிப் பேர்வந்தது?”

“அந்த வளையல்களை அணிந்து கொண்டால், கூடிய சீக்கிரம் மாப்பிள்ளை வருவானும்?”

“எங்கிருந்து வருவான்?”

“எங்கிருந்தோ, அது எனக்குத் தெரியாது. வருவான் என்பது நிச்சயம்.”

“சரி, பார்ப்போமே, போடுக்கள்.”

அப்படியே கைக்கு இரண்டு வளையல்கள் போட்டுவிட்டு, வளையல்காரன் எழுந்திருந்து, “போய் வரட்டுமா?” என்றார்.

“மறுபடியும் எப்பொழுது வருவீர்கள்?”

“இன்னும் பதினைந்து நாட்களில்.”

“அதற்குள்ளாக இந்த வளையல்கள் உடைந்து போய் விட்டால்?”

“புதிய வளையல்கள் போட்டு விட்டால் போகிறது.”

“வளையல்களுக்கு விலை என்ன ஆச்சு?”

“அடுத்த தடவை வரும்போது, எல்லாம் சேர்த்து வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வளையல்காரன் போய்விட்டான்.

* * *

அடுத்த தடவை வளையல்காரன் வந்தான். வளையல்கள் உடைந்து போய்விட்டன. காரணம் பூரிப்புத்தான். இந்தத் தடவை, உடையாத தங்க வளையல்கள் போட்டான். தாத்தா ஆசிர்வாதம் செய்தார்.

“இது நெகிழுந்து விழாதே? உடையாதே?”

“உடையாது.”

ஒரே குறை

பாரதி தாஸன்

அழகிருக்கும் அவளிடத்தில் ! அன்பி ருக்கும் !
 அறிவிருக்கும் ! செயலிலுயர் நெறியி ருக்கும் !
 விழியிருக்கும் சேகில்போல் ! கவிதை யின்பம்
 வீற்றிருக்கும் அவளரிய தோற்றந் தன்னில் !
 மொழியிருக்கும் செந்தமிழில் தேணைப் போலே !
 முகமிருக்கும் நிலவுபோல் ! என்னைக் காணும்
 வழியிருக்கும் ; வரமாட்டான் ; வந்தெ னக்கு
 வாழ்வளிக்கும் எண்ணந்தான் அவள்பா விள்ளை !

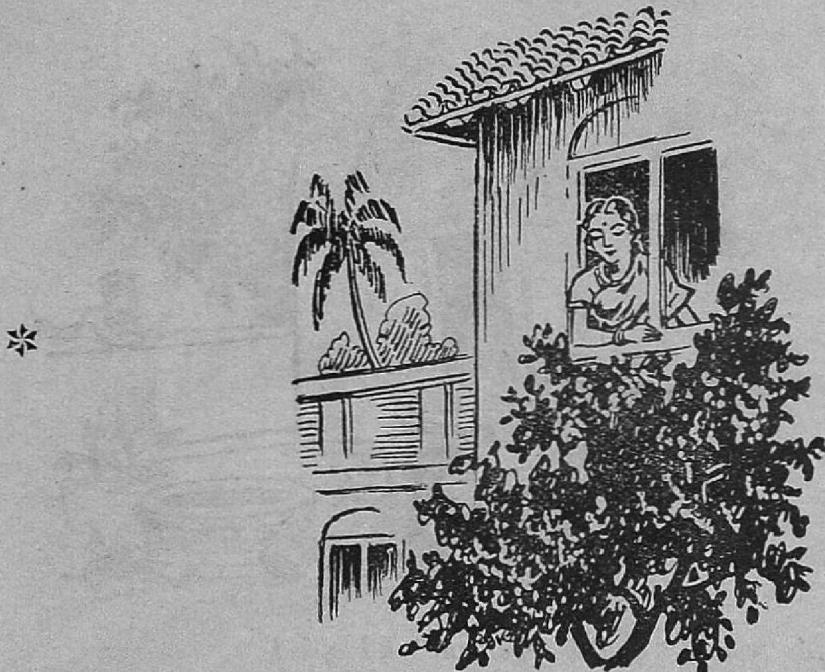

*

திருவிருக்கும் அவளிடத்தில் ! திறமி ருக்கும் !
 செங்காந்தன் விரல்நுனியின் நகத்தி ஸெல்லாம்
 மெருகிருக்கும் ! இதழோரப் புன்சி ரிப்பில்
 விளக்கிருக்கும் ! நீஞ்சடையில் மஸி ருக்கும் !
 புருவத்தில் ஓவியிருக்கும் ; வணவி ருக்கும் !
 போய்ப்போய்நான் காத்திருக்கும் இடமும் மிக்க
 அருகிருக்கும் ! வரமாட்டான் ; உடையும் நெஞ்சக்
 கணகோலும் எண்ணந்தான் அவனுக் கில்லை.

கனிவிருக்கும் அவளிடத்தில்! சங்கைப் போதும்
கழுத்திருக்கும்? உயர்ப்புமை மூங்கிலைப் போல்
தனித்துயர்ந்த தோளிருக்கும்! கண்ணம், சரச்
சந்தனத்துப் பலகைபோல் குவிரந் திருக்கும்!
இனிதிருக்கும் பொன்னுடை! அவள் சிலம்பில்
எழும்ளவியில் செவியனுப்பி நிற்பேன் அந்த
நினைவிருக்கும்; வரமாட்டாள்; சாவி னின்று
தீக்குமோர் எண்ணந்தான் அவனுக் கிள்கை

பொறையிருக்கும் அவளிடத்தில்! கொல்கை தன்னில்
மும்பாகற் கொடிதனது சுருட்கை யூன்றி
உறைக்குறை மேற்படர்ந்து சென்றிட்டாலும்
ஓரு தொடர்பும் கூறையிடம் கொள்ளாமை போல்
பிறரிருக்கும் உககத்தில் என்னையே தன்
பெற்ற்கிய பேறென்று நெஞ்சிற் கொள்ளும்
முறையிருக்கும்! வரமாட்டாள்; வந்தே இன்ப
முகங்காட்டும் எண்ணந்தான் அவனுக்கிள்கை.

அறமிருக்கும் அவளிடத்தில்! இருக்கும் வாய்மை!
அண்டையிலே பெற்றேர்கள் இருக்கும் போதும்
புறமிருக்கும் என்மீதில் உயிர் இருக்கும்!
“பூத்திருக்கும் நான்காத்த மூல்கை” யென்றும்
“நிறம்காண வேண்டும்” என்றும் சாக்குச் சொல்லி
திழுல்போலே எண்ணிடத்தில் வரவும் நல்ல
திறமிருக்கும்! வரமாட்டாள்; வந்தென் நோயைத்
தீர்க்குமோர் எண்ணந்தான் அவனுக்கிள்கை.

உயர்விருக்கும் அவளிடத்தில் ! இருக்கும் நேர்மை !
 உடலாவி பொருளிவற்றில் நானும், தானும்,
 அயலில்லை என்னுமோர் உளம் இருக்கும் !
 அசைன்ற இதழிலைலாம் அத்தான் என்ற
 பெயரிருக்கும் ! எவற்றிலுமே எனை யழைக்கும்
 சித்திருக்கும் ! மாடியினின் றிறங்க ஏணிக்
 கயிறிருக்கும் ! வரமாட்டான் ; என்செய்வென் ! நான்,
 கடைத்தேறும் எண்ணந்தான் அவனுக் கிள்லை

சிரிருக்கும் அவளிடத்தில் ! உலகம் போற்றும்
 செந்தமிழ்மங் கைக்கிருக்கும் சிறப் பிருக்கும்,
 தார் இருக்கும் நெடுந்தொளான் பாண்டி நாட்டின்
 தானேநான் எனும்கொள்கை தனக் கிருக்கும்
 ஊரிருக்கும் தூக்கத்தில் கொல்லிப் பக்கத்
 துயர்கதவின் தாழ்த்திறந்து வரவோ பாதை
 நேரிருக்கும் வரமாட்டான் என்றன் காதல்
 தெருப்பவிக்கும் எண்ணந்தான் அவனுக் கிள்லை.

அருளிருக்கும் அவளிடத்தில் இசையி ருக்கும் !
 ஆடலனும், ஓர்மகனும், ஒப்ப நோக்கி
 இருள்கிழித்து வெளிப்படுமோர் நிலவு போல
 இரண்டுளத்தும் நிரண்டெழுந்த காத லுக்குத்
 திரைனன் மறைவென்ன ? அவள்என் தோள்மேல்
 தேன்சிட்டைப் போற்பறந்து வருவ தற்கும்
 கருத்திருக்கும் ! வரமாட்டான் வந்தெ னக்குக்
 காட்சிதரும் எண்ணந்தான் அவள்பா லில்லை.

ORIGINAL

SHOP

பொங்கலுக்குப் புதிய ஆடைகள்!

ரம்யமான ரகங்கள் !
நேர்த்தியான பார்டர்கள் !
புது தினுசு முகதலைகள் !
அழகு நிறைந்தகலர்களில்
உடல்கள் !

இத்தகைய கண்ணீசு
கவரும்—
சேலைகள்,
பாவாடைகள்,
வேஷ்டிகள்,
துப்பட்டாக்கள்

இவ்விடம் ஸ்பெஷலாக
தருவித்துள்ளோம் !

தேவை எதுவாயினும்
இவ்விடம் வாருங்கள்;
நயாயமான விலை, மரியாதை
யர்ன வரவேற்பு, உத்திர
வாதமுள்ள உயரிய ரகங்கள்
இவைகள் உங்களை திருப்தி
செய்யும் !

S.R.B.குப்புசாமி இய்யர்
எஸ்

(FORMERLY. S.R. BALUSWAMY IYER & SONS)

83 நூணியப்பநாயகன் தெரு (போன்று 50) P.T. மதராஸ்
பிரிஜன்ஸ் 230 கீழ்மாரட்சுவீதி (போன் 36) மதுரை

அபாயச் சங்கு ஊதினைலும் சரி
- - - ஊதாவிட்டாலும் சரி,

உங்கள் உறவினர்களுடைய
பொருளாதார பந்தோபஸ்திற்கு

லக்ஷ்மி

நல்ல பாதுகாப்பு இடம்

நம்பிக்கையளிக்கும் 1942ம் வருஷ புள்ளி விவரங்கள்

அமுலிலிருக்கும் தொழில்	
ஏறக்குறைய 9 கோடி
மொத்த நிதி $2\frac{1}{4}$ கோடி
ஆயுள் நிதி 2 கோடிக்குமேல்

ஓரு கோடி 25 லட்சத்திற்குப்
புதிதாகத் தொழில் நடந்திருக்கிறது

(சென்ற வருஷத்தைக் காட்டிலும் 25 சதவிகிதம் அதிகம்)

விவரங்களுக்கு:

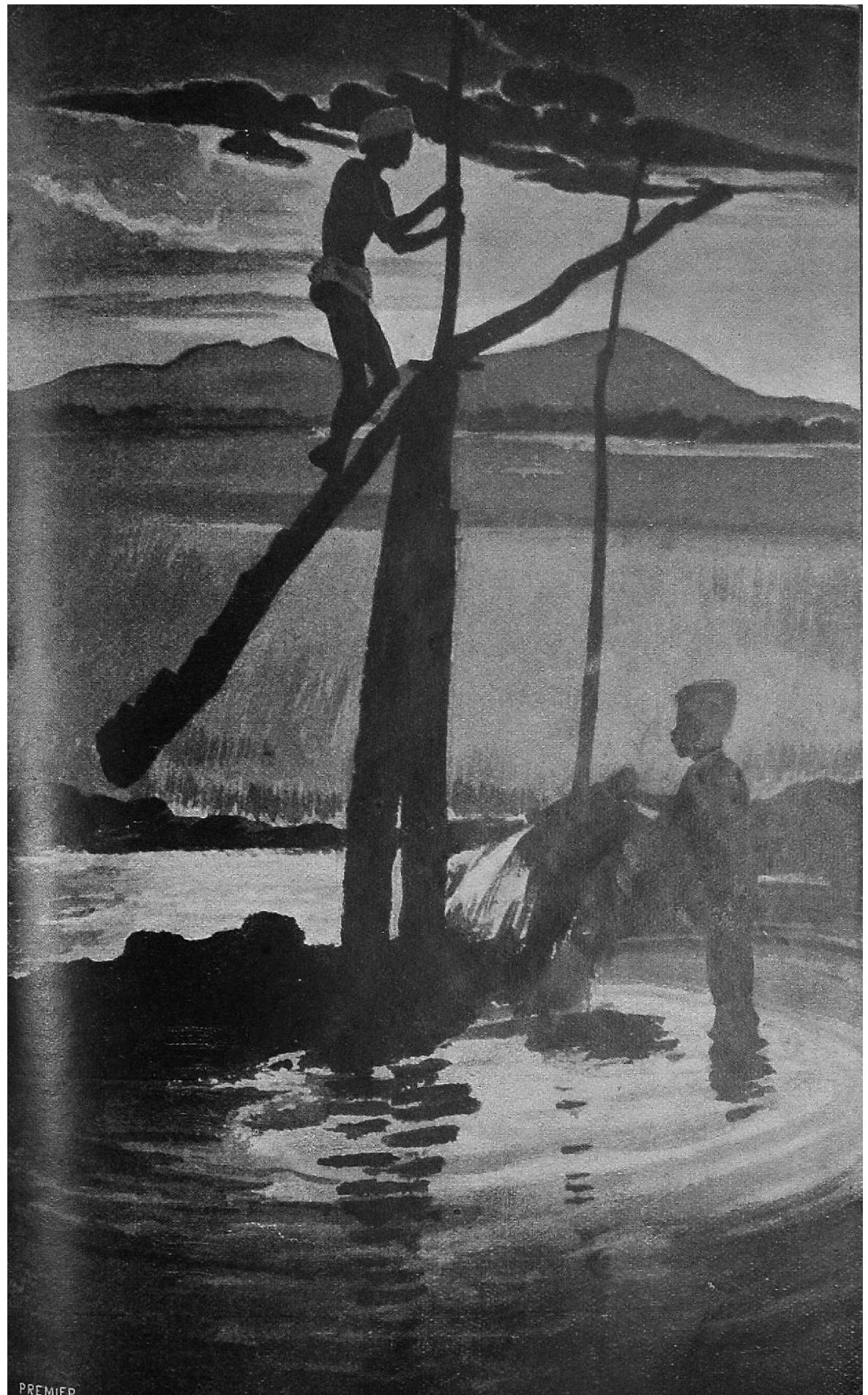
லக்ஷ்மி

இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

தலைமை ஆபீஸ்: ஸா சூர்

இந்தியா முழுவதிலும் கிளா ஆபீஸ்கள்

சென்னை: 1, கத்திரல் ரோடு :: கத்திரல் போஸ்ட்

ஆகாசத்தையல்

தையற்காரன் கடையில் சும்மா

இருக்க முடியாது என்பது என் தீர்மானம். தையற்கடை ஊசியும் நூலும் கத்திரியும் கஜக் கோலும் இதற்கு வடிகட்டின சாட்சி. சர்க்கஸ்காரன் போடும் பல்டியும் வளையமும் இவை களிடம் பேர் வாங்குமா? ஆனால், அநேக முடிவுகளைப் போலவே இதுவும் முடிந்திருக்கிறது—பொய் யாக. அதனால் என்ன? முடிவா பெரிது? ‘பாலத்திலே மோத, பஸ்ஸாக்கு வெள்ளெழுத்தா?’ என்பார்களே, அதுமாதிரிநானே தையற்கடையில் சும்மா இருங் திருக்கிறேன் என்றால், அப்புறம் சொல்வானேன்! தையல் மெவினை ஓட்டும் பையன், ‘சா’ குடிக்கப் போனான். நான் பெஞ்சில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தேன். மெவின்காரன் பெட்டலை அமுத்து வதுபோல், மெவின் இல்லாத போதும் ஆகாசத் தையல் போடுகிறதே நம்முடைய கால்கள், அந்தக் கால்கள்கூட அப் பொழுது சும்மாதான் இருங் தன. ‘சா’ குடித்துவிட்டு வந்த ஆள், “தூங்கிட்டியா?” என்று

கேட்டுக் கொண்டே கடைக்குள் நுழைந்தான்.

இதற்குப் பெயரா தூக்கம்—சும்மா படுத்துக் கொண்டிருப் பதற்கு? காதில் மனது வயித் திருந்ததில், கண்ணைப் பற்றித் தெளிவாகச் சொல்ல முடியாது. திறந்து தானிருந்திருக்கும். மனது ஓர் இந்திரியத்தில் வயித் தால், பாக்கி இந்திரியங்களுடன் எந்த விதமான உறவு—உறவு—தொந்தரவு, உறவு—தொந்தரவு...அதை அப்புறம் பார்ப்போம். ஒரு பாட்டுக் கேட்டது:

‘பம்பாயி ஸேட்டு ஒத்தன்,
பட்னக்கரை வந்தடைஞ்சான்,
ஆத்தி மரம் போலுயரம்;
இடையன் பூச்சி போலே கனம்.

பல் இல்லாத தலையைத் தூக்கப் பத்துப்பாரம் பாகை வெச்சான்.
‘போரம்’ செய்ய ஜோக்கா,
பாகல்புரம் வந்தடைஞ்சான்.

கையிலே விரல் கொணுந்து,
லேவாதேவி ஷாப்புப் போட்டான்.
அஞ்ச வருசம் ஆயிப்போச்சு;
ஆறு லச்சம் சேட்டுக்காச்சு.

தலையிலே நெருக்கி வெட்டு ;
வாயிலே தங்கப்பல்லு.
ஆத்தியும் இலைப் பூச்சியும்,
அடிபோடே தொலைஞ்சு போச்சு.

சேட் இருக்கார் மெத்தையிலே,
குதிரைபோலக் குடுத்தாப் போட்டு,
ராமுமூதும் தூக்கமில்லை,
போரத் தொல்லை ரொம்ப,

குடுத்த இடம் வர்தில்லே ;
வர்பேரு உடற்றில்லை.
நவுகிரீங்க எட்டிருந்தும்,
தம்மிடித் தூக்கம் வர்ரானில்லை.

தொந்தரவு ஆ! ஹாம் ! ரொம்பத்
[தொந்தரவு.....]

[நவுகிரீங்க — வேலைக்காரர்கள்.]

‘அட்டா ! என்ன பாட்டு,
என்ன பாட்டு’ என்று நான்
அகமகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும்
பொழுதே, சிவப்பாய் வெல்வெட்
சட்டை போட்ட உருண்டை
யான ஒரு பிராணியும், மூழங்
கால் மட்டும் வேஷ்டி கட்டிய
ஒருவனும் திடீரென்று எதிர்ப்
பட்டு நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

சிவப்புப் பிராணியைக் கண்டு
எனக்கு வெறுப்பு உண்டான
போதிலும், பொறுமையுடன்
“நமஸ்காரத்துக்கு என்ன அவ
சியம் வந்தது?” என்று அந்த
ஆளைக் கேட்டேன்.

“ ஒன்றுமில்லை. ஒரு நியாயம்
சொல்லனுமங்க.”

“ அதுக்கென்ன, சொன்னால்
போச்சு. ஆனால், அந்தச் சிவப்புப்
பிராணி யார்-மனுஷனுக்கத்
தெரியவில்லையே ?”

“ ஓ ! அதுவா? தெரியாதா
உங்களுக்கு ?”

“ தெரியாதே. அவர் இருப்
பிடம் ?”

“ சுவர் இடுக்கு, தலையனைச்
சந்து, கட்டில் கால் எங்கே

வேணும் இருப்பார். இவர்
பெயர் திருமுடையார்.”

“ சரிதான், சரிதான். வழக்கு
ரொம்ப விசித்திரமாய் இருக்கும்
போல் தோன்றுகிறதே.”

“ அப்படியேதானுங்க.”

“ சொல்லுங்கோ ”—

“ நம்ப சேட் இருக்காரே—
இப்பொபாடு நெங்களே அவரு.”

“ அவரா பாடினது ?”

“ இல்லிங்க, அவரைச் சுத்தி.”

“ சுத்தியா ?”

“ சுத்தி உளி இல்லிங்க. எனக்
குப் படிப்புச் சரி இல்லே.
வார்த்தை கோணுது. அவரைப்
பத்திங்க.”

“ சரிதான், சரிதான்.”

“ அவர் அவ்வளவு கஷ்டப்
பட்டு, பெரிய பணிசராய்,
மெத்தை ஊட்டுலே கலசம்
வெச்சு, கட்டில் மெத்தை, கொசு
வலை போட்டுப் படுத்து, தாங்கப்
பாக்குரூரு. நாங்க தூக்கற்
ஆளுங்க.”

“ அட சட ! யாரைடா ?”

“ கோவிச்சுக்காதேங்க. தாங்
கற ஆளுங்க,”

“ அடபோடா ! எல்லாரும்
தான் தூங்குகிறார்கள்.”

“ அதுதானே இல்லிங்க, சாமி.
சேட்டுக்குத் தூக்கம் வந்தா,
எங்க நாலு பேருக்கும் வேலை
போயிடும், சாமி. அவரைத்
தாங்க வைக்கிற ஆளுங்க நாங்க.
ஒத்தரு ஒடம்பு பிடிக்கிற ஆளு,
ஒத்தரு, பங்கா போடறவரு.
ஒத்தரு ஹாக்கா ஜோடிக்கிற
வரு. ஒத்தரு எல்லாத்துக்கும்
மேல்பார்வை. அப்பிடியும் அந்

தச் சேட்டுக்கு ஒரு தம்பிடித் தூக்கம் கூட வர்ரதில்லை இன்னு, பிப்பாய் மாதிரி சேட் உருள்ளரு. ஒரு கண் தூங்கிச்சாலை ஹம், ஒரு ரூபாய் சம்பளம் ஒசரும். ஆனால், இந்தப் படுபாவி, அநியாயக் காரன்-திருமூடன்—”

“நிறுத்து, நியாயமாய்ப் பேசு” என்று குறுக்கிட்டது அந்தப் பிராணி.

“அவன் கிடக்கட்டும். நிதான் சொல்லேன்.”

“கேளுங்க. அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க, சேட்டுக்கு வவுத்தெப் பசிச்சாலைவா, ழுரி, சப்பாத்தி திங்கிறாரு அல்ல?; அதேமாதிரி பணத் துக்குப் பசிச்சா, வட்டி, தவணை, முன் வட்டி, அபராத இரட்டைப் பிள்ளை வட்டி, மகிழை இதெல்லாம் வாங்கிப் போட்டார் அல்ல? எங்க வவுத்துப் பசிக்கு, அவர் கொடுப்பாரா? இல்லே நீங்க தான் குடுப்பீங்களா?”

“அதெப்படி முடியும்? எனக்குக் கண்டு மிஞ்சினால்தானே!”

“அது போகட்டும். இது எங்க தலை எழுத்து! எங்களைப் படைச்ச ஆண்டவன் ‘பாயின் கீழே படுத்துப் பசியாறு’ன்னு மந்திரம் படிச்சாரு. எங்க ஜாதியிலே எது கெட்டாலும், இதை விடலிங்க. இதுக்காக இந்த ஆளுங்க கும்பல்போட்டு, கட்டிலைப் பிரிச்சு, மண் எண் ணெய் கொட்டி, சேட் மாடியை ரண கள மாக்கிட்டானுங்க. அப்பொ எங்க பெரியவரு ஒத்தர் இருக்காருங்க, அவரு சொன் னரு: ‘சேட்டு ரத்தம் குறையற அன்னு கூப்பாடு போடுறீங்களே! அவரும் எங்க ஜாதிதான். முதல்நாள் அவங்களைச் சாமி படைச்சாரு.

பாயின்கீழே ‘பாண்டு லேவில்’

[பதுக்கி வெச்சக்கோ; முதலைவெச்சக் குட்டியைத் தின்னு உசரு புழைச்சக்கோ.

இன்னு மந்திரம் படிச்சாரு.

நாங்க சொட்டு ரத்தம் கறக்க ரேம்; இவங்க உயிரையே கறங்க னாடருங்க. ராவணனே கலங்கி னலை - கடனை வாங்கிட்டு. கொழுத்த சேட், கொஞ்சம் ரத்தம் தானம் செய்தால் என்ன, பாவம்! அவரைக் கொழுக்க வெச்சால் இவங்களுக்கு என்ன புண்யம்! ஒரு அம்மன் காசு இவங்களுக்குக் கூட உண்டா? இப்படிக் கேட்டாரு கிழவனாரு. நியாயந்தானே?”

“ஆமாம். நியாயந்தான்.”

“அப்பறம் ரெண்டு நாளாச்சு. நாலு மஞ்சள் கடுதாசு வந்துச்சு. சேட் ரெம்பச் சிரிச்சாரு-எதோ ஊட்டுலே நிறையக் கலியாணமுன்னு நென்ச்சுக்கிட்டோம. ஆனால், அது அழுகையாம். பணத்திலே கொஞ்சம் கொஞ்சம் பாம்பு தின்னுடுச்சாம். அப்பறம் பாருங்களேன், சேட் தொந்தி தண்ணிப்பட்டசக்கரை மாதிரி கரைஞ்சுபோச்சு. படுக்கை இல்லே; கொசு வலை இல்லே; ஒண்ணு மில்லே. தூக்கம் என்னத்துக்கு இன்னுட்டு, கடுதாசங் கையுமரா உக்காங்கேத போயிட்டாரு. உக்கார்ரத்துக்குச் சாக்கியாக, எலைக் டி ரி க் வெளிச்சம் ராமுழுக்க போட்டுகிட்டாரு. இருட்டுப் பெண்ணை கட்டிக் கிட்டவங்க வெளிச்சத்திலே வருவங்களா? எங்க கட்டிலும் போச்சு; எங்க இருட்டும் போச்சு; சேட் படுக்கையிலே உருள்ரதும் போச்சு. மஞ்சள் கடுதாச சேட் வாயிலே மண்ணைப் போட்டிடுச்சு. சேட் எங்க வாயிலே மண்ணைப் போட்டு

டாரு. அதுக்காக நாங்க செத் துப் போறதா? வேலைக்காரங்க மீசையிலே வெள்ளைக் குதிரை மேயறப்போ, அல்லாட்டி வேசி யப் பெண்ணு சதிர்க் கச்சேரி யிலே அவங்க சொக்கி விழுஞ் திருக்கிறப்போ-அங்கே இங்கே வேலைக்காரங்க தாங்கி விழுஞப்போ, அவனு ககிட்டெட் போரேம். ஒரு வாய் ரத்தம்; அவ்வளவுதான். அதுக்குள்ளே இந்த ஆளுங்க ‘கூ, கொள்ளை, கொலை!’ இங்கருங்க. சேட்டைக் கடிச்சா நியாயமாம்; சேட் ஜாட்டு ஆளைக் கடிச்சா அநியாயமாம். சேட்டைக் கேளுங்கோ: வேலைக்காரசோம் பேறிங்களைக் கடிச்சா நியாயமாரு; சேட்டைக் கடிச்சாப் பாவம் பாரு. அதானே உலகம்! இதைத்தான் இந்த ஆளு அநியாயம் என்கிறாரு?’

வழக்கின் விசித்திரத்திலே, தீர்ப் புச் சொல்ல எனக்கு வாய் ஏழவில்லை.

“கூ கூ! கொலை கொலை!” என்ற கூச்சல் திடீரெனக் கிளம் விற்று. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

“அயிஞ்சு போச்சுக் கிழவு குரே” என்று கூவிக்கொண்டே சிவப்பு சிப்பாய்களில் சிலர் ஓடி வந்து, வழக்குச் சொன்ன பிராணியிடம் முறையிட்டனர்.

“அநியாயம், அநியாயம்” என்று கிழவனார்.

“இதற்கும் சேர்த்து தீர்ப்புச் சொல்வா?” என்றேன். கிழவனார் வாய் திறக்கவில்லை. சிப்பாய்கள் மட்டும் “சொல்லுங்க ஸேன்” என்றார்கள்.

“நாம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டால், மற்ற ஒரு ஒன்று நம்மை எடுத்துக் கொள்ளும்.

படுகிறவனுக்குக் கஷ்டம் தெளியும்; படுத்துகிறவன் நியாயம் கேட்பான், பேசுவான். தெரிந்ததா? இதில் தொந்தரவு என்ன வென்றால், ஒன்றில் படுகிறவன் மற்றொன்றில் படுத்துகிறவனுவான். சேட்டை நீங்கள் கடித்தால், நவுக்கிரிங்க உங்களை அடிக்கிறானா. ஆகையினாலேதான், நியாயம், அநியாயம், உறவு-தொந்தரவு, உறவு - தொந்தரவு.....”

மனேதத்வ நுட்பங்களை முடிப்பதற்குள், ‘நொய்’ என்ற இசையோடு காற்றெழுஞ்று அடித்தது. என்னவென்று பார்த்தால் சில நுண்ணிய சிறகுகளும் ஊசிக்கால்களும் அறைக்குள் ஆவேசத் தோடு நுழைந்தன.

“எங்கே அந்தப் பயல்கள்?”

“யார்?” என்றேன்.

“சிவப்புச் சிப்பாய்கள்?”

“இதோ தான் இருக்கிறோ களே, தெரியவில்லையா? ஆனால் கோபம் கண்ணை மறைக்கும் என்பது ஒர் உண்மை. அது உங்கள் விஷயத்திலும்.....”

“பொருந்தும் என்பதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் இவர்கள் செய்வது படுமோசம். தாங்க வில்லை.”

“ஓஹோ! வேறொரு வழக்கா? எங்கே, சொல்லுங்கள்.”

“போட்டி போடலாமா? கூடாதா?”

“எதில்?”

“எதுவாயிருந்தா வென்ன; போட்டி பற்றித்தான் பேச்சு.”

“போடலாம்....ஊறாம்..... வந்து...கூடாது,”

“அப்படிச் சொல்லுங்கோ. ஒர்த்தன் மூன் வாங்கி வியா

பாரம் செய்தால், இன்னெருத் தனும் அதே வியாபாரம் செய்யணுமா? லாபம் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?"

"முடியாதுதான்."

"எங்களைக் கடவுள் படைச்சுபொழுது சொன்ன மந்திரம் மறந்து போகல்லே.

கொசுவென்னு உங்கபேரு;
கோணமூக்கு உங்க கத்தி.
'நொய்'யென்னு பாடிக்கிட்டு
பார்த்துக்குங்க வயத்துப்பாடு.

இப்பொ எங்க தொழிலிலே இவங்க புதுசா நுழைஞ்சுட்டாங்க."

"அப்படியெல்லாம் ஒண்ணு மில்லிங்களே. இவங்க பொய் சொல்லுங்க. நாங்க ழுமியிலே குகையிலே இருக்கோம்; இவங்க ஆகாசத்திலே இருக்காங்க. எங்க வியாபாரம் வேறே; இவங்களுது வேறே. இவங்களுக்கு இருக்காப்போல எங்களுக்கும் வவுறு இல்லியா? காணியாச்சி கொண்டாடலாமா?"

"அப்படி இல்லிங்க. இவங்க போய் வெடுக்கின்னு கடிச்சப் பறம் ஆள் உசாராகிஷிடறு னுங்க. சூத்தவாளி யார் இன்னு கூடத் தெரியாமல், கொசுவலை இன்னு ஒரு பெரியை வைக்கிறுங்க. அப்புறம் எங்கள் பாடு என்ன ஆறது? அதனாலேதான், போட்டி கூடாது என்றேன்."

"விஷயம் அதில்லே. நமக்கு எதிரி நம்மிடமே இருக்கிறுன். நாம் அழிவது நம்மாலேதான். வேட்டை ஆடுகிறவன் தம்பட்டம் அடித்தால், வேட்டைக்குச் சரி பாடிக்கொண்டு கொசுக்கள் வந்தால், எப்படித்தான் சகித் துக் கொள்வான்! கொசுவின் பாட்டே கொசுக்களுக்குச்

சத்ரு, அது மாத்திரமல்ல; எங்களுக்கும் இடைஞ்சலாகி விடுகிறது. இந்தத் தொல்லையை எல்லாம் உத்தேசித்துத்தான் நானும் போட்டியேகூடாது என்றேன்"

"ஓரு விதத்திலே போட்டிகூட நியாயமதான். ஆனால், அதில் ஒரு நியாயம் கட்டுப்பாடு வேணும். நாங்கள் பரட்டுப் பாடி மனிதர்களுக்கு நோட்டமல் கொடுத்துவிட்டே போகிறோம். இவர்களோ ரகவியமாய், திருடுத்தனமாய், மனிதர்களை அண்டுகிறார்கள். வியாபாரத்தில் திருடுத்தனம் உதவுமா?"

"ராத்திரியில் நடப்பதற்குத் திருட்டு என்று பெயர்; பகலில் நடப்பதற்கு வியாபாரம் என்று பெயர்" என்று சமாதானம் கூறினேன்.

"அப்படி என்றால் எல்லாமே நியாயமாகிறது."

"ஒவ்வொருவர் வயிற்றுப்பாட்டையும் நினைத்துக் கொண்டால், அவர் அவர்கள் செய்வதெல்லாம் நியாயமா யிருக்கும். ஆனால், உண்மையான நியாயம் எது வென்றால், வயிற்றை மறந்து விவகாரம் செய்வதுதான்."

"அது முடியுமா?"

நான் பதில் சொல்வதற்குள், 'ணக்' கென்று என் தலையில் ஒரு குட்டு விழுந்தது.

"நியாயமா?" என்றேன் வாய் விட்டு.

"சா' சாப்பிட்டு வருகிற நேரத்துக்குள்ளே நீ என்ன, ஜீயா, தையற்கடையிலே தூக்கம் போடுக்கிட்டு! இது நியாயமா?" என்றால் கடைக்காரன். நானு துங்கினேன்? இது என்ன அநியாயம்?

தீர்மானம்

த. சிதம்பரசுப்ரமண்யன்

(முத்துசாமியும் அவனுடைய அந்தை அகிலாண்டமும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குழந்தை கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன)

அகிலாண்டம்மாள் : முத்து! என்ன ஒலே இதுகள் விஷமம் தாங்கமுடியல்லை. நானும் அரை மணி நேரமாப் பாக்கரேன், சித்த நாழி சும்மாயிருக்க மாட்டேன் எனகிறதுகள். அரிசி அரைக் கனும், அடுப்பு மொழுகணும், தலைக்குயேலே காரியமிருக்கு.

முத்துசாமி : அத்தை ! எங்கே அந்தப் பெரிய கழுதை கள் ?

அகி : அதோ பார்? கிணத் தழியிலே பச்சைக் குதிரை விளையாடறதை.

முத்து : ஏ குரங்குகளா! என்னடா விளையாட்டு! கழிச்சடைகள். படிப்பிலே பூஜ்யம். விளையாடறத்துக்கு இடத்தைப் பார். கிணத்தழிதான் அகப்பட்டதோ? இங்கே வாங்கடா.

அகி : அவர்கள் காதிலே விழுமா என்ன?

முத்து : ஏ பெரிய பிரும்ம ஹத்தி! இங்கே வா. இல்லை உலக்கையைத் தலையிலே போடு வேன்.

கிட்டு : என் அப்பா!

முத்து : என்னடா விளையாட்டு, புஸ்தகத்தை வைத்துப் படியடா!

பர்லு : அப்பா, அவன் எதி ராள் ஆச்து ராமுவோடே சண்டை போட்டான் அப்பா?

முத்து : சீ சீ, உன் காரியத் தைப் பாருடா. கோழிச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டாம், போ.

அகி : குழந்தையை சித்த வைச்சிண்டிரு. கொஞ்சம் காரியத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரேன். என்னலே, வர வர வேலைபார்க்கவே முடியல்லை. இதுகள் பண்ணுகிற விஷமோ சாத்ய மில்லாமலிருக்கு.

முத்து : என்ன அத்தை பண்ணச் சொல்லே? எனக்கும் இன்னது பண்றதுன் னு புரியல்லை. எங்கேயாவது ஓடிப் போகலாமென்று தோணறது.

அகி : எங்கே ஓடிப்போறது? இப்படித்தானே எல்லாரும் குடுமபங்களே இருந்து வரா.

முத்து : அது சரி, அத்தை. எனக்குக் கொஞ்சம் கூட ஓன்றும் பிடிக்கவில்லை. வீட்டிலோ இந்தப் பசங்க படுத்தற பாடு ஒரே ரகளையிருக்கு.

அகி : நான் சொன்னே, உனக்கென்னமோ காதிலே ஏற்மாட்டேன்கிறது. அவள் போய் ஆறுமாசத்திற்கு மேலாகி விட்டதே. இன்னும் எவ்வளவு நாள் பேசாமலிருக்கிறது. குழந்தைள் இரண்டுங் கெட்டான்கள். அப்படித்தான் விஷமம் செய்யுங்

கள். இதற்காக என்ன செய்யறது? பேசாமே தை மாசம் பிறந்தவுடன், எதையாவது ஒண்ணைத் தாலியைக்கட்டி அழைத்து வந்துவிடு.

முத்து : போதும், போதும். இது வரையில் நான் தாலியைக்கட்டி, எம்முக்கு பலி கொடுத்தது போதும். மறுபடியும் பரிகை வேண்டாம்.

அகி : முத்து! உன்னை என்னமோ பகவான் சோதிக்கிறார். நீ கொடுத்து வைத்தது அது தான்.

முத்து : இந்தக் குழந்தை களை என் தலையிலே கட்டிவிட்டுப் போய்விட்டாளே. அதுதான் கஸ்டமாயிருக்கு. இல்லாத போன்ற எங்கேயாவது ஓடிப் போயிருப்பேன்.

அகி : வேறு ஒன்றும் வழி யில்லை. நான் கடத்தாமே கால் கட்டு ஒண்ணு போட்டுவிட்டால் சரியாகப் போய்விடும். இந்தக் குழந்தைகளை வைச்சு மேய்க்க நாலு ஆள் போதாது. என்னாலே என்ன முடியறது!

முத்து : என்ன கல்யாணம்! என்ன குடும்ப சுகம்! ஒரு கல்யாணம் ஆனதற்குப் பலன் இது. இனிமேல் வரப்போகிறவன் எப்படி இருப்பாளோ! குழந்தைகளை பாடு படுத்துவாளோ, நன்ன வைத்துக் கொள்வாளோ! கடை சியா, என்னிடம் ‘அவள்’ என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனால் தெரியுமா? ‘உங்களுக்கு தெரியாதது இல்லை. குழந்தைகளை மட்டும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார். வரவ என்ன பண்ணுவாளோ? ஆகவே அந்த சங்கடமே வேண்டா மென்று

தான் கல்யாணம் வேண்டா மென்கிறேன்.

அகி : அதெல்லாம் நடக்கிற காரியமா? சாதுவான பெண்ணு, பார்த்துப் பண்ணினுப் போறது. பெண் இல்லாத வீடு விளக்கேற்ற ருத வீடு மாதிரி. குடித்தனம் ஒழுங்காக நடக்கவேண்டாமோ?

முத்து : என்னவோ எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. யாரது தபாலா? (தபாலைப் பிரித்து படித்துக்கொண்டே) உன் தங்கை பெண் அன்னழுரணி எழுதியிருக்கிறார்.

அகி : அவளுக்கு அடுத்தது மாஸம்.

முத்து : ஆமாம், அதற்குத் தான் உன்னைப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லி எழுதி இருக்கிறார்.

அகி : ஏற்கனவே தூர்ப்பலம் அதிலும் கர்ப்பிணி. என்னமோ, பெத்து பிழைக்கனும். போன பிரசவம் ரொம்ப சிரமப் பட்டுது.

முத்து : அப்போ நீ போக நூம்னு சொல்லுவே போல இருக்கே.

அகி : பின்னே என்னடா பண்றது? அவள் வேறு நீ வேறு இல்லை, எல்லாம் எனக்கு ஒண்ணு மாதிரி. நீ அண்ணு பின்னை, அவள் தங்கை பொண். தாயில்லாப் பொண்ணை இவ்வளவு நாள் காப்பாற்றி இருக்கிறதற்கு, பிரசவத்திற்குப் போகாமல், எப்படி இருக்கிறது.

முத்து : அப்பொழுது என்கது?

அகி : உன் கதிஎன்ன? தை பிறக்க இன்னும் 10 நாள் தான் இருக்கு. அது வரையில் பொறுத்துக் கொண்டு இரு. புறந்த

வுடன், அன்னபூரணியின் நாத்தன், ஒரு பொண் இருக்கு. ரொம்ப நல்ல பெண். குடித்தனப் பாங்கா சமத்தாயிருக்கும். வெகு அடக்கம். ரொம்ப மட்டு மரியாதை. மூக்கும் முழி யுமா மாநிற மாயிருக்கும். நல்ல மனுஷாள் வீட்டுப்பெண். இப்பொழுது போனவுடனே அதை ஏற்பாடுபண்ணி விட்டிரேன்.

முத்து : அத்தை, மறுபடியும் மறுபடியும் அதையே சொல்றயே. எனக்குக் கொஞ்சமாவது பிடித்தால்தானே! மறுபடியும் ஒரு மனக்கோலம், மறுபடியும் புது மாப்பிள்ளை வேஷம். வரப்போகிற பெண்ணுக்கு என் சுபாவம் பழகி, அவள் சுபாவம் எனக்குப் பிடிச்சு.....போதும். இதுதான் வேலையா? எனக்கு ஒன்றும் வேண்டியதே இல்லை.

அகி : இந்த இரண்டாங்கெட்டாங்குழந்தைகள் கதி?

முத்து : எக்கேடு கெட்டுத் தொலையட்டும். ஹூட்டலி லிருந்து எடுப்புச் சாப்பாடு எடுத்துவரச் சொல்லி சாப்பிட்டுப் போரேன். வேலைக்காரி ஒன்று வைத்துவிட்டால் அவள் மேய்த்துக் கொண்டு இருக்காள்!

அகி : முத்து, நீ புரியாமெ சொல்லே. அந்தப் பெண் ரொப்பத் தங்கமான பெண். அதைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டால், உனக்கு குக்கவலையே யில்லை.

முத்து : எனக்கு வாழ்க்கைப் பட வருகிற பெண்மேல் என்குடும்ப பாரம் அத்தனையும் தள்ளனும். அதுக்குத்தான் கல்யாணம்! வருகிறவள் என்ன சமைதாங்கியா?

அகி : பெண்ணுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? குடும்பத்தைத்

தாங்கி நிற்பவள் தான் பெண். சதுர் ஆடின்டு, கூத்தாடனுமா பெண்கள்? அந்தப் பெண் ரொம்ப பதவிக். அது நன்னு சமாளிச்சுக்கும்.

முத்து : அதுசரி, அத்தை? நாற்பத்தோரு வயசான, சம்சாரி யான ஒரு புருஷனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதில் அந்தப் பெண்ணுக்கு என்ன ஆனந்தம் இருக்கப்போகிறது. மனக் கசப்பும் துக்கமும் கொடுப்பதற்காக நான் மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமா?

அகி : நாலு வருஷமா, மாப்பிள்ளைகிடைக்குமான்னு எங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் அவாத்திலே. நீ பண்ணிக்கிறேன்னு சொன்ன உன் காலிலே கொண்டுவந்து தள்ளிவிட மாட்டாளா? அந்தப் பெண்ணும் சிபரம் தெரிஞ்ச பெண்ணே இல்லியோ, தன் கழுத்திலேயும் தாலி ஏறுமாவென்று தவிச்சின்டிருக்கு. அதற்காகவாவது நீபண்ணிக் கொள்வது நல்லது. நான் சொல்றதைக் கேளு. பேசாமே அதைக் கல்யாணம் செய்துகொள். இரண்டு பேருக்கும் நல்லது.

முத்து : அந்தக் காலத்திலே, சில ரிவிகள் யாகம் செய்வதற்காக விவாகம் செய்து கொள்வார்களாம். இன்னும் சிலர், வம்சவிருத்திக்காக மணம் செய்து கொள்வார்களாம். அவர்கள் எப்படிச் சில காரியங்களை உத்தேசித்து விவாகம் செய்துகொண்டார்களோ அதைப் போல, இப்போது என் குடும்ப பாரத்தைத் தாங்குவகற்கு மறு கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கிறே?

அகி : கல்யாணம் என்கிறது முடிவு ஆயிடுமா? அதுதான்

ஆரம்பம். குடும்பபாரத்துக்காகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள் வதில் தவறு என்ன? உன் குழந்தைகளை உத்தேசித்து நீ செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். நீ சரியென்று சொல்லு, நான் போன உடனே ஏற்பாடு செய்துப் புடிரேன்.

முத்து: முதல் மனைவி, வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பே போய் விட்டாள். இரண்டாம் மனை வியோ, இந்தக் குழந்தைகளை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாள். மூன்றாம் மனைவி என்னென்ன சுக துக்கங்களைக் கொண்டு வருவாளோ? ஒரு வீட்டிலிருந்து இன்னெரு வீட்டிற்கு மாறினால், அது பழகுவதற்கு எவ்வளவோ நாள் ஆகிறது. புதிது புதிதாக, வாழ்க்கை முடிவதும், வாழ்க்கை ஆரம்பிப்பதும் வழக்கமாகி விட்டது. இதற்குத்தான் என்ன முடிவோ தெரியவில்லை. இந்தப் பயல்கள் என்ன ஊட்டி பண்றதுகள். என்ன இரைச்சல்! என்னடா பண்றியள். தடிக் கிடா மாடு, இங்கே வா. என்னடா கொமமாளம். (கிட்டு, வருகிறுன். பாலு அழுதுகொண்டு வருகிறுன்)

கிட்டு: அப்பா, பாலு அந்த அலமாரியிலேந்து ஏதோமருந்தை வாயிலே போட்டுக் கொண்டான்.

முத்து: என்ன! என்ன!

அகி: அடபாவி, ஏதோ வாயிலே போட்டுக் கொண்

ட்டே! என் கால் சிரங்குக்குப் போடறதுக்கு பருந்து வாங்கி வச்சிருந்தேன். அதைப் போட்டுக் கொண்டுட்டானே!

முத்து: என்ன கண்றுவி சனியன்கள் பாரு.

அகி: (பார்த்துவிட்டு) ஆமா, சிரங்குமருந்தைத்தான் வாயிலே போட்டுக் கொண்டுட்டான். நல்ல வேளை, முழுங்கல்லை. கசங் திருக்குப்போல இருக்கு. துப்பிட்டான். இங்கே வாடா, வாயை அலம்பிவிட்றேன். நல்ல குழந்தைகள்! ஒரு நிமிஷம் வாலை அடக்கிக் கொண்டு இருக்க மாட்டேன்கிறதுகள்.

முத்து: நன்றாய் வாயை அலம்பி விடு. நானும் டாக்டரிடம் கொண்டுபோய் காட்டிக் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்.

அகி: இந்தக் குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டுதான் கவியானம் வேண்டாமென்கிறே. ஒரு நாழி சமாளிக்க முடியுமா? நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை புறப்படலாமென்றிருக்கிறேன். அதுக்குள்ளே நன்றா யோசனை பண்ணிச் சொல்.

முத்து: ஞாயிற்றுக் கிழமை என்ன அத்தை? இன்னிக்கே, சொல்லிவிட்றேன். உன் இஷ்டம் போலச் செய். இங்கே வாடா பாலு! டாக்டர் வீட்டுக் குப் போய் விட்டு வரலாம்.

ஸம்ர மனம்

ஸ்ரோஜா ராமசூரத்தி

பக்கத்து வீட்டுக்கு யாரோ குடி வந்திருக்கும் செய்தியைக் கிட்டுமணி காலையிலேயே என்னிடம் தன் மழிலை மொழியில் கூறினான். அவன் அப்பா ஆடி ஸாக்குப் போகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம். அந்த அவசரத்தில் அவன் சொன்னதை நாங்கள் கவனிக்கவில்லை.

வீட்டு வேலையெல்லாம் முடிகிறபோது மணி பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டது. பத்திரிகையைப் பிரித்துப் படிக்கலாமென்று உட்கார்ந்தபோது, பக்கத்து வீட்டில் ‘லொட் லொட்’டென்று ஆணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. “சரிதான், யாத்ரீகர்கள் யாராவது வழக்கம்போல் வந்திருப்பார்கள்” என்று கிணைத்துக் கொண்டேன். காஞ்சிவரம் ஒரு புண்ணிய கேத்திரம். தினம் பொழுது விடிந்து அஸ்தமிக்கும் வரையில், வடக்கத்தி கோசாயிகள் முதல், பலர் வந்து கொண்டே இருப்பார்கள். ஆகையால், நான் அலட்சியமாய், படிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

“அம்மா, அம்மா” என்று கத்திக்கொண்டே, கிட்டுமணி கையில் இரண்டு ஆரஞ்சுப் பழங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடி வந்தான். அவன் முகத்தில் விவரிக்க முடியாத மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“இது என்னடா? பழம் ஏது உனக்கு?” என்று கேட்டுக் கொண்டே, அவனை இழுத்து மடியில் உட்கார வைத்துக் கொண்டேன்.

“பக்கத்து அகம் இருக்கோண்டே, அங்கே ஒரு மாமிகொடுத்தா நேக்கு”, என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லி முடித்தான். அவன் சந்தோஷத்தைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சிரிப்புத்தாங்கவில்லை.

“ஆமாம், வீடு வீடாய்ப் போய் பிச்சை எடுக்கத் தெரிந்து விட்டதா? வர வர உன் துஷ்டத்தனம் பொறுக்க முடியவில்லை. என்னுல்’ என்று கடிந்துகொண்டேன். பழங்களைக் கிழே வைத்து மடியிலிருந்து விலகி உட்கார்ந்து கொண்டு, என் முகத்தைப் பயத்துடன் பார்த்து, “அந்த மாமி கிட்டே கொடுத்தாட்டுமா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே என் பதிலையும் எதிர்பாராமல் கிட்டு ஓடிவிட்டான்.

முதலில் எனக்குப் பரிதாபமாய் இருந்தது. குழந்தை சாப்பிடட்டும் என்று அன்புடன் கொடுத்த அந்த ஸ்திரீயின் மனம் புண்படுமே என்று எழுங்து வாசில் போய்ப் பார்த்தேன். அடுத்த வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில், அந்த ஸ்திரீ கிட்டுமணி க்கு, முத்தை உரித்துச் சுளை சுளை

யாய் வாயில் தினித்துக் கொண் டிருந்த காட்சி தென்பட்டது. கிட்டு பயத்துடன் சுற்றிலும் பார்த்துக் கொண்டே மேலெல் லாம் பழ ரஸம் ஒழுகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். என்னைக்கண்டதும் அவன் முகம் வெளுத்து விட்டது. “குழந்தையை ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள். நான்தான் சாப்பிட்டும் என்று கொடுத்தேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த ஸ்திரீ அவனை அழைத்துக்கொண்டு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

“குழந்தையை ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்” என்று அவள் சொல்லும்போதே, அவள் முகத்தில் துக்கச் சாயை படருவதைக்கண்டேன்.

“இவன் உங்களைக் கண்டு எவ்வளவு பயப்படுகிறான்? உங்கள் குழந்தைதானே?” என்று கேட்டுவிட்டு உட்கார்ந்தாள். எனக்கு என்னவோபோல் இருந்தது.

“நாம் என்ன ராக்ஷஸியா? நம் குழந்தை அருமை நமக்குத் தெரியாதா?” என்று நினைத்துக் கொண்டு, “ஆமாம், ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

“முதலில் ஆரஞ்சுப் பழத்தைக் கொடுத்தபோதே, குழந்தைவாங்கிக் கொள்ளமாட்டேன் என்றான். திரும்பவும் பழத்தை என்னிடம் கொடுக்க வந்தபோது, அவனைப் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாய் இருந்தது. அம்மா! ஒரு குழந்தைக்காக கோடி தபஸ் செய்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, கண்களில் துளிர்த்த ஜலத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

கிட்டுமணி எங்கள் இருவருடைய முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“குழந்தைக்கு நல்ல வழக்கங்கள் ஏற்பட வேண்டுமே என்பதற்காகத்தான் கோபித்துக் கொள்கிறது. நிங்கள் இந்த ஊருக்கு ஸ்வாமி தரிசனத்துக்காக வந்திருக்கிறீர்களோ?”

காந்திமதி—அதுதான் அவள் பெயர்—கிட்டுமணியைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, “ஸ்வாமி தரிசனம் செய்வதற்காக மட்டும் இல்லை. நாங்கள் ஓரிடத்திலும் நிரந்தரமாக இருப்பதில்லை. பூர்விகம் திருநெலவெலி. உத்தியோகம் செய்து சாப்பிட வேண்டுமென்கிறது கிடையாது. குழந்தைகள் இல்லை. இப்படியே இரண்டு பேரும் ஊர் ஊராய்ச்சுற்றிக் கொண்டிருப்போம். பிடித்த ஊராய் இருந்தால் அங்கேயே வழைட்டு மாதங்கள் தங்கி விடுவது உண்டு.”

கிட்டுமணி அவள் மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு என்னைப் பார்த்து, “அம்மா! பழம் தின்னதை அப்பா கிட்டே சொல்லுவாயா?” என்றான்.

“அட, என் கண்ணே!” என்று அவனை அணைத்து, கண்ணத்தில் முத்தமிட்டாள் காந்திமதி.

குழந்தை சிரித்து விட்டு, “தா! எச்சில்” என்றான்.

காந்திமதி பிரமித்து விட்டாள். “வயது நான்குதான் என்கிறீர்கள், பலே கெட்டிக்காரனுய் இருக்கிறனே! இருங்கள் அம்மா, அவரிடம் காட்டிவிட்டு வந்து

விடுகிறேன்” என்று துக்கிக் கொண்டு ஓடினால்.

“ஐயோ பாவம்!” என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

2

கிட்டுமணி காலையிலிருந்து காந்தி மதியிடம் ஜக்யமாகி விடவே, வீட்டில் அவன் விளையாட்டு சாமான்கள் மூலைக்கொன்றுய கிடக்காமல் வைத்த, இடத்திலேயே இருந்தன. வேலைக்காரி கூட, “என்ன அம்மா, சின்ன அய்யரைக் காணுமோ?” என்று நான்கைந்து தரம் கேட்டுவிட்டாள். வேலைகள் செய்யும்போது எனக்கு வெறிச்சென்று இருந்தது. “பாவம்! ஆசைப் படு கிறுள்; அங்கேதான் இருக்கட்டும். அவர் வருவதற்கு முன் போய் அழைத்து வந்து விடலாம்” என்று இருந்துவிட்டேன்.

அடுத்த வீட்டில் அவன் போடும் சத்தம் என் காதைத் துளைத்தது. அவர்கள் இரண்டு பேரும் அதை எப்படித்தான் சகித்தார்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. சாயங்காலம் ஆனதும் வாசவில் போய்ப் பார்த்தேன். இவரும் வந்து விட்டார்.

“என்ன, வீடு சிசப்தமாய் இருக்கிறது? அம்மாவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து அமர்க்களப் படுத்து வீர்களோ?” என்று கேட்டார்.

“அம்மா!” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு அப்பொழுது கிட்டு உள்ளே வந்தான். அவனுடன் காந்திமதியும் வந்தாள். “குழந்தையை அடிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போக வந்தேன். அவனை அனுப்பவே அவருக்கு இஷ்டமில்லை. இருட்டி விட்டதே என்று அழைத்து

வந்து விட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனால் காந்தி மதி.

“யார் அது?” என்று கேட்டார் இவர்.

“அடுத்தாத்து மாமி” என்று எனக்கு முன்பு பதில் சொன்னால் கிட்டு. அவனை இனிமேல் தண்டிக்க மாட்டேன் என்பது அவள் எண்ணம். காந்திமதியும் நானும் ஸ்நேகமாகி விட்டோம் அல்லவா?

“இவ்வளவு நேரம் ஊர் சுற்றி விட்டு வருகிறுன்! நீ கவனிப்பதே யில்லை” என்று என்னைக் கோபித்துக் கொண்டார்.

“இரையாதீர்கள். பக்கத்து வீட்டுக்குத் திருநெல்வேலிக் காரர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். பாவம்! குழந்தை இல்லையாம். நம் கிட்டுவிடம் உயிராய் இருக்கிறார்கள்” என்றேன்.

“கடவுளுக்கு வஞ்சனை அதிகம்” என்றார்.

“என்?”

“நம் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் நாம் குழந்தை வேண்டுமென்று தபஸ் செய்யவில்லை. கோவில் குளங்களுக்குப் போகவில்லை. அவர்கள் கேத்தராடனம் செய்கிறார்கள். குழந்தை வேண்டுமென்று இரவு பகலாய் ஏங்கு கிறார்கள். இதற்குத்தான் கடவுளுக்குக் கண்ணில்லை என்கிறது” என்றார்.

3

காந்திமதி வந்த நாளாய் கிட்டு மணி சாப்பாட்டு வேளை தவிர வீட்டில் இருப்பது கிடையாது. காலையில் அவன் எழுந்தவுடன் காந்திமதிவந்து துக்கிக் கொண்டு போய்விடுவாள். குழந்தையில்

வாமல் வீடு வெறிச்சென்று போய் விட்டது. கிட்டு மணி யிடம் சலுகை காண்பிக்க இது வரை வீட்டில் அத்தை யென்றும் பாட்டி என்றும் யாரும் இல்லை. நாங்களும் அவனுக்கு அதிகமாக செல்லும் கொடுப்பதில்லை. காந்திமதி அவன் விஷமங்களுக்கும், ஆர்பாட்டங்களுக்கும் உடன்தையாக இருந்தாள். அவன் என்ன ‘ஹட்டி’ அடித்தாலும் பொறுமையுடன் சகித்து வந்தாள்.

“காந்திமதி! உன்னேல் கிட்டு ரொம்பக் கெட்டுப் போய்விட்டான். அவன் அப்பா தினம் புகார் செய்து கொண்டே யிருக்கிறார்” என்பேன்.

“என்ன அம்மா கெட்டு விட்டான்? குழந்தைகள் விஷம் செய்யாமல் நாமா செய்யப் போகிறோம்?” என்பாள் காந்திமதி.

காந்திமதி வந்து நான்கைந்து மாதங்களுக்குள், கிட்டு மணி அவர்களுக்கு ஒரு ஸ்வீகாரப் புத்திரன் போல் ஆய்விட்டான். காந்திமதியால் குழந்தை கெட்டு விட்டான் என்று நான் அடிக்கடி சொன்னது அவன் மனத்தை உறுத்தியிருக்கலாம். ஆனால், எனக்கு அவன் மனக் கஷ்டத்தைவிடக் குழந்தையின் கோமம் தான் முக்கியமாகத் தோன்றியது.

இந்தச் சமயத்தில் ஊரிலிருந்து என் நாத்தனைர் வந்தாள். அவன் குழந்தை லில்லு ரொம்ப சமர்த்து. ஏதாவது நாமாகக் கொடுத்தால்தான் வாங்கி கொள்வாள். சத்தம் போட்டுப் பேசுமாட்டாள். அவளுக்கும் கிட்டுவின் வயதுதான்.

“என்ன மன்னி! குழந்தையை இவ்வளவு அழகாய் வளர்த்திருக்கிறோய்? நன்றாயிருக்கிறது, நீயும் அண்ணுவும் குழந்தை வளர்க்கிற சவரணை!” என்று நாத்தனைர் கல்யாணி என்னைப் பரிகாசம் பண்ணின பொழுது எனக்கு நாக்கைப் பிடிங்கீக் கொள்ளலாம் போல் இருந்தது.

“வில்லுவுக்கு நாங்கள் செல்லமே கொடுப்பதில்லை” என்று வேறு தன்னைப் பற்றிப் பெருமையடித்துக் கொண்டாள். மறு தினத்திலிருந்து கிட்டு மணி வீட்டு வாசலைத் தாண்டக்கூடாது என்று அவன் அத்தையின் உத்தரவு.

“இவளுக்குக் குழந்தை இல்லை என்றால், ஊருக்குழந்தைகளைக் குட்டிச் சுவராக்குவதில் கெட்டிக் காரி போனிருக்கிறது!” என்றுள் கல்யாணி காந்திமதி யைப் பற்றி.

“நீ ஊருக்குப் போகும் போது உன் மருமானையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்த் திருத்தி அனுப்பேன்” என்று அவன் அண்ணு வேறு உத்தரவு கொடுத்து விட்டார்.

கிட்டு மணி அத்தையுடன் ஊருக்குப் புறப்பட்டான். போகும்போது, அடுத்த வீட்டு மாமியைத் தேடின அவன் கண்கள்.

கல்யாணி ஊருக்குப் போன பிறகு, ஒரு தினம் காந்திமதி என்னிடம் வந்து, “இன்னும் நாலு நாளில் ஊருக்குப் போய் விடுவோம்” என்றாள். என்மனதை என்னவோ செய்தது. பழகியவர்களைப் பிரிவதென்றால் கஷ்டமாய்த்தானே இருக்கிறது!

“ எத்தனையோ ஊர்கள் சுற்றி மிருக்கிறோம். எங்கும் ஏற்படாத சந்தோஷம் உங்கள் குழந்தையால் எங்களுக்குக் கிடைத்தது” என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

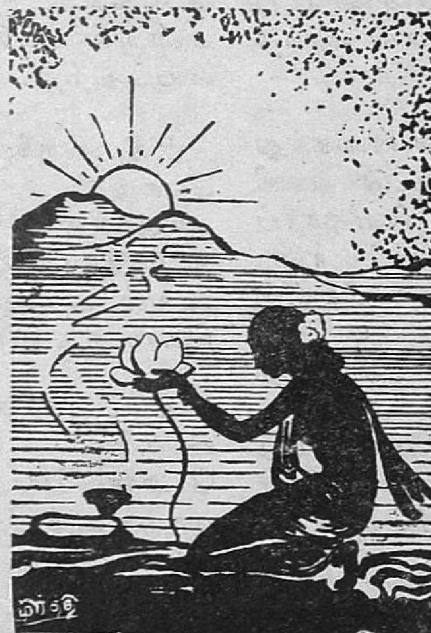
நான் பதில் சொல்ல முடியாமல் இருந்தேன்.

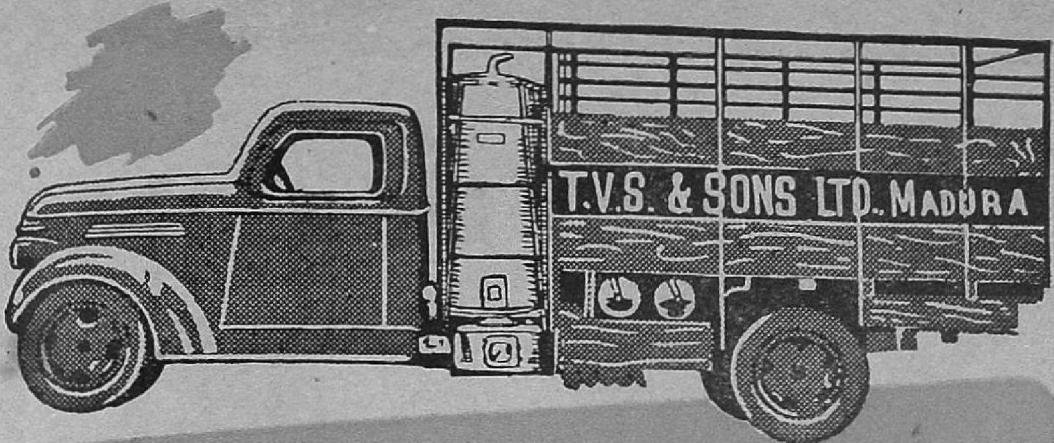
காந்திமதி சிறிது நேரம் தயங்கி விட்டு, “ ஊருக்குப் போகும் போது குழந்தையைப் பார்ப்பதற்குக் கூட இல்லை. நான் செய்த பாக்கியம்.

அந்த ‘போட்டோ’வையாவது தரவேண்டும்” என்று கண்ணிருடன் கேட்டாள்.

நான் உணர்வு இழுந்தவளாய்ப் படத்தை அவளிடம் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “நான் என்ன பண்ணுவேன், காந்திமதி? ” என்றேன்.

காந்திமதி ‘போட்டோ’வை அணைத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் மெய்மறந்து நின்றாள்.

T.V.S முன்னிற்கீற்று!

T.V. S. கியாஸ் பிளாண்டு கள் மூன்று வருட காலமாக விற்பனையாகி வருகின்றன. இந்தியாவில் இன்று 4,000-க்கு மேல் உபயோகத்திலிருக்கின்றன. இதன் சிறந்த உழைப்பையும், சிக்கனச் செலவையும் கண்டு, கார், டிரக் சோந்தக்காரர்கள் பூரண திருப்தி அடைந்திருக்கின்றனர். தமது வெகுநாளைய அனுபவத்தால்தான் T. V. S. இஞ்சினீயர்கள் தலைசிறந்த கியாஸ் பிளாண்டுகளைத் தயாரிப்பது சாத்தியமாகிறது.

இந்தப் பிளாண்டுக்கிறகுமதையைப் பிரத்யக்கமாக காணப்படும்படி டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்களிடம் இருக்கின்றன.

பிரதான அமைச்சர்

ஸ்டார்டுஸ் அதிகாலபம்:-

சீக்கிரத்தில் ஸ்டார்ட் ஆகிவிடும்.

சம கனம்:-டயர் தேய்வு குறைவு

பிரேக்கிற்குபங்கொபஸ்து அதிகம்.

முழுமுறை வடிகட்டும் வசதி:-

சுத்தமான கியாஸ். மேற்பாரவை

செலவு குறைவு.

மிகவும் நம்பிக்கையானது:-

ஆரம்பத்திலிருக்கு முடிவுவரை

நம்பிக்கையான உழைப்பு.

பேர்த்தியான தோற்றம்:-

மற்றெல்லா பிளாண்டுகளையும்விட

சிறந்த தோற்றம்

வாங்கு முன்

மாதிரிகளைப்

கியாஸ் பிளாண்ட்

பாருங்கள்.

(ஊர், ஹார்க்கூட்டு ஏற்றுக்கூடு)

T.V. சுந்தரம் அய்யங்கார்

மதுரை & சென்னை.

& சன்ஸ், விமிடெட்

TV.S. K 7 TM.

புத்தகங்கள்

எல்லா வகையான

தமிழ் புத்தகங்களும்

கடைக்கு மிடம்

லலிதா விலாச புத்தகசாலை

நல் இர : : யாழ் ப்பாணம்

முன்னெரு காலத்திலே — வெண்

முத்தைப் பழித்த முறுவலுண்டு குழல்
மின்னித் துவண்டதுண்டு — பஸர்

பித்துப் பிடித்தவர் போலெளைச் சுற்றியே

* கன்னல் மொழிந்ததுண்டு — எனிற்

காத ஸொருவலைக் கைப்பிடித்தென் நெஞ்சில்
மின்னல் பிறந்த துண்டு — அது

உண்டு பெருங்கன ஸானதுவு முண்டு
முன்னெரு காலத்திலே

மின்னெரு காலத்திலே — எந்தன்

பெண்மை முதிர்ந்து தழைத்திடவு மதில்
அன்ளை யருள் கனிய — இச்சை

ஆணவ வெம்புய ஸொய்ந்திடவே முற்றும்
என்ளை மறந்து நின்று — அன்பு

* எள்ளளவும் அழியாமல் நிலைத்திடச்
சொன்னாச் சிலை போலே — எழிற்

சோதி மதலையர் ஈந்ததுவு முண்டு
முன்னெரு காலத்திலே

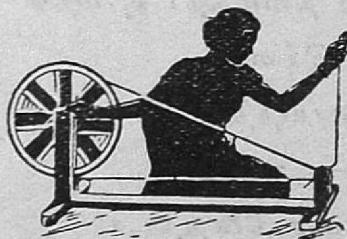

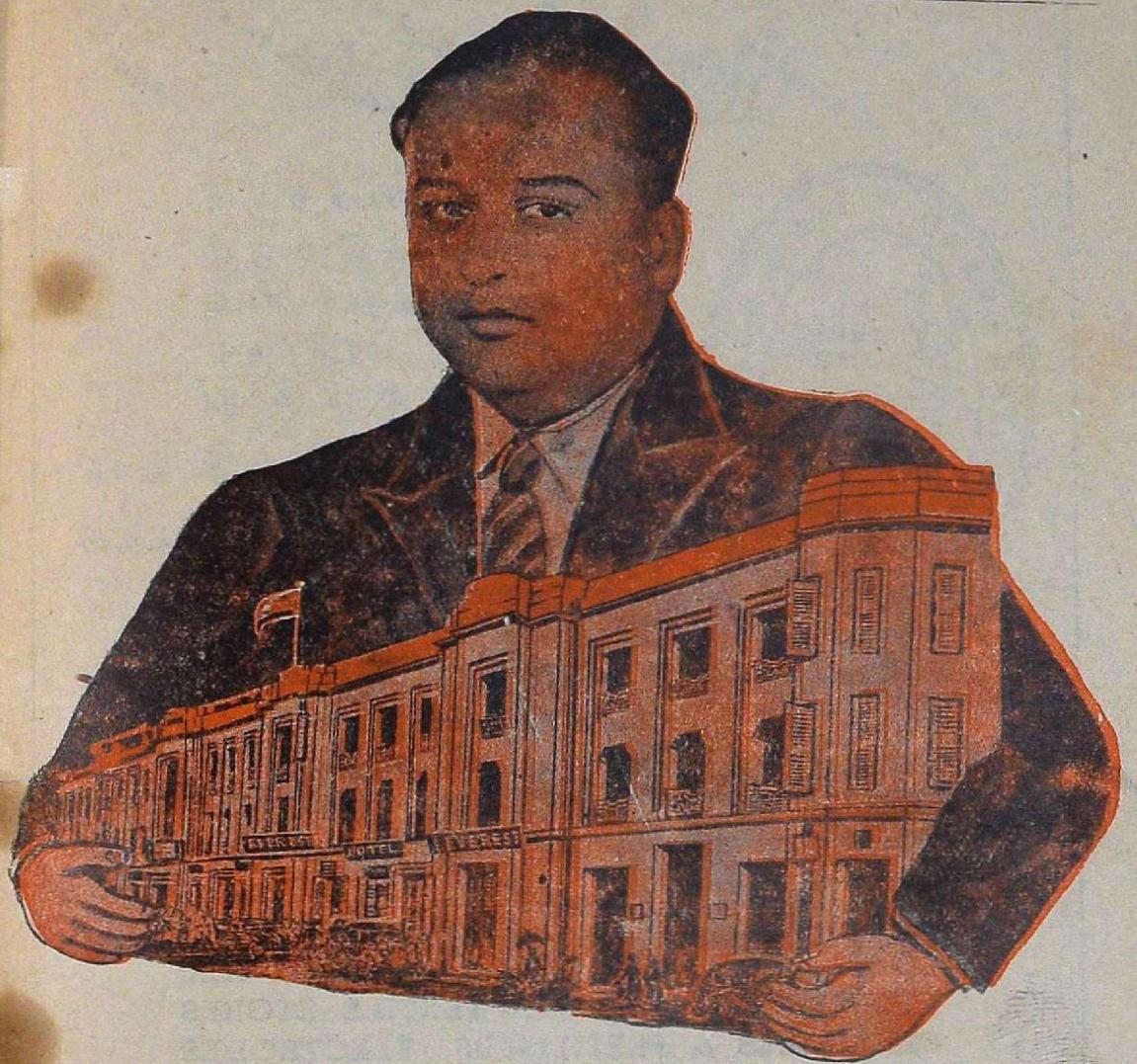
இங்கிந்த நாளினிலே — வெயில்
 என்ன நடுக்கு நடுக்குதென்றே குளிர்
 சிந்தித் தழல் துடிக்கப் — புகை

தத்துங் கணப்பின் உடல் தடவிப்புது
 இங்கிதம் பேச எண்ணி — துரு
 ஏறிய சட்டியைப் போல நஞ்சுறிய
 அங்கதப் பேச்சு மிழ்த்து — விண்
 ஆத்திரங் காட்டி அழுங் கிழமாயினும்

அங்கந்த நாளினையே — சுற்றி
 ஆயிர மெண்ணம் சுழல மனத்தினில்
 பொங்கி வரும் உணர்வின் — இன்பப்
 போதையிலே கிழப் புன்மை தவிர்த்துயிர்
 மங்கும் நிலை தன்னிலும் — ஒரு
 மாயக் கணத்திற்கு வாழ்க்கைச்சுடர் என்னுள்
 எங்கும் படர்ந் தெரிய — அடில்
 யாருக்கும் கிட்டாப் பெரும்பதம் காணுவன்
 இங்கிந்த நாளினிலே

20-1-44 அன்று சங்கீத பூபதி மஹராஜபுரம் விஸ்வநாத்யயர் இன்னிசை விருந்தோடு எவரஸ்ட் எக்ஸ்டெண்ஷன் திறந்துவைக்கப்படும். உங்களுடைய சேவைக்கும், திருப்திக்கும் எவரஸ்ட் சுந்தரம், ஹோட்டல் எவரஸ்டிலே இன்னும் 110 அறைகளைச் சேர்க்கிறார். இந்தியாவிலே மிகப் பெரிதும், உங்களது பூரண திருப்தியையும் வாழ்த்தையும் பூரண திருப்தியையும் வாழ்த்தையும் — பெற்றதுமான மகோன்னத —

ஹோட்டல் எவரஸ்ட்

சென்டிரல், எக்மோர் மத்தியில்
பஸ், டிராம் நிற்குமிடத்தில்
கார்ப்பரேஷன் எதிரில்

இருக்கிறது.

உபரங்கி ராகங்களின் உண்மையான அடையாளம் “மாண்மார்க்” (Regd)

உழைப்பிற்கும்
சாயத்திற்கும்
உறுதியானது
புதிய மாதிரிகள்
நிறைவந்தது
“மாண் மார்க்”
சர்ட்டிங்கு & கோட்டிங்குகள்

தயாரிப்பவர்கள் :—

A. முருகேச முதலியார் & Bros.

சுதேசி ஜவுளி வியாபாரம், திருப்பூர்

கிளைகள் : ஈரோடு :: கோயமுத்தூர்

HARDWARE, STEEL, COPPER & BRASS
RODS AND PIPES, LEAD, TIN AND ALL
NON-FERROUS METALS, TEXTILE STORES
CHEMICALS & FERTILISERS, ELECTRODES
RICE HULLER BLADES: HESSEIN & JUTE
SAWS & TOOLS, BALL & ROLLER BEARINGS,
ANGLES ROUNDS AND BARS, ELECTRIC
MOTORS, BELTINGS, BOBBINS, RING
TRAVELLERS, ETC., ETC.,

Enquiries to :

OVERSEAS REPRESENTATIONS

Fraser Square

Coimbatore

[Grams : 'RISING SUN' Phone : 98]

Branch : 30, Silver Jubilee Park Road Bangalore City.

மனமாற்று

க. நா. சுப்ரமண்யம்

“டாக்டர் இன்று வருவதாகச் சொன்னாரே, வந்தாரோ? ” ரேஷனீச் செய்து விடலாம் என்றும் நம்ப டாக்டர் சொன்னார் ”

“ வந்தார், லக்ஷ்மி ”

“ உம்..... லேடி டாக்டரைப் பார்த்தாராமா? ”

“ பார்த்தாராம்.”

“ அவள் என்ன சொன்ன என்றாம்? ”

“ ஆப்பரேஷன் பண்ணத்தான் வேணும் என்றாம்.”

“ ம.....ம..... ”

“ இல்லா விட்டால் பிரயோ சனப்படாது என்றாம்.”

“ ம.....ம..... ”

“ டாக்டரும் ஆப்பரேஷன் பண்ணி க் கொள்வது தான் நல்லது என்று அபிப்பிராயப் படுகிறார்.”

“ ம.....ம..... ”

“ ஒன்றும் பயமில்லை என்றார். ரொம்பச் சின்ன ஆப்பரேஷன் தானம் ”

“ பயமில்லேன்னலும்..... குளோரபாரம் கொடுத்துத் தானே ஆப்பரேஷன் பண்ணுவா? ”

“ ஆமாம். என்றாலும், பெரிய டாக்டர் தேவை யில்லை என்றார். தானே குளோரபாரம் கொடுப்ப தாயும், லேடி டாக்டர் ஆப்ப

“ அது சரி. வலிக்காதா? ”

“ வலிக்கும், வலிக்கும். ஆனால் வலி தெரியாதிருக்கத்தான்..... ”

“ ஆப்பரேஷன் சரி யாகப் போயிடும். குளோரபார மயக்கத்திலிருந்து விழிச்சுக்கணுமே : விழிச்சுக்காமலே இருந்து விட்டேனாலும்.....! ”

“ போடி அசடே, அதெல்லாம் ஒன்றும் பயமில்லை.”

“ உங்களுக் கென்ன? நான் போனு இன் தெருத்தியைப் பாத்து ஜாம் ஜாம்னு கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு விடுவீர்கள்! ”

“ அசடு! ”

“ நான் சொல்றபடி எல்லாந்தான் கேட்கறதே இல்லை என்று ஆய் விட்டது. இன்னேருத்தி வந்தா அவள் சொல்றபடி கேட்டு ஆடுவீர்கள். என்னிடம் இப்போ போடற ‘டார்லிங்’ கை எல்லாம் அப்புறம் அவளிடம் போட ஆரம்பித்து விடுவீர்கள்.”

“ இதென்ன, இப்படி அசடாப் பேசறே? ”

“ நான் போனப்புறம் லட்சமி என்று ஒருத்தி இருந்ததுகூட உங்களுக்கு ஞாபகம் வராது : இல்லையா? நான் சொல்றது விஜுத்தானே? ”

“இந்தா, பாரு, இந்த அசட்டுப் பேச்சை எல்லாம் விட்டு விட்டு.....”

“உள்ளதைச் சொன்னால் அது அசட்டுப் பேச்சோ?”

“என்ன உள்ளதைச் சொன்னே, உள்ளதை?”

“பெட்டி கிறையப் புதுப் புடவை வைத்திருக்கேன். அதை அவள் எடுத்துக் கட்டிப்பாள்.”

“இப்படிப் பேசிக் கொண்டே இருந்தால் நான் போறேன்.”

‘எனக்கு வைரத்தோடு வாங்கிப் போடுவது என்றால் உங்களுக்குப் பணமே அகப்படாது போய்விடும். அவளுக்கு என்றால் அவள் வந்த மறு நாளே எப்படியோ பணமும் வந்து விடும். இனையாளோ, இல்லையோ? அவள் வரும்போது கையில் செப்பு வளைகளுடனும், கழுத் தில் பித்தனைச் சங்கிலியுடனும் வருவாள். வந்து பத்து நாளைக்குள்ளே அதெல்லாம் பத்தரை மாத்துத் தங்கமாக மாறிவிடும்— உங்கள் ரஸவாதத்தினாலே !’

“நீ இப்படித்தான் அசட்டுப் பிசட்டு என்று பேசிக் கொண்டிருப்பயா?”

“அசட்டுப்பிசட்டு என்ன? உலகத்திலே நடக்கிறதைச் சொன்னேன்.”

“அப்ப சரி தான். டாக்டரிடம் சொல்லி ஆப்பரேஷன் வேண்டாம் என்று சொல்லி விடச் சொல்லுகிறேன். அதனால் என்ன நஷ்டம் இப்போ?”

“நான் போனப்புறம் என்றிடத்திலே வந்து இன்னைருத்தி நன்னு யிருப்பதை நான் பார்த்துக்

கொண்டிருப்பேனே? பாருங்க ணேன், உங்களையும் உங்கள் இனையாளையும் நான் என்னபாடு படுத்தி வைக்கிறேன், பாருங்க ணேன்” என்று கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டே புஞ்சிரிப்புடன் சொன்னால் வகுமி.

“போடி, அசடே!” என்றான் சீனிவாஸன் செல்லமாக. “எங்கே கொஞ்சம் சரியாகப் பேச. டாக்டருக்குச் சொல்லி அனுப்ப வேணும். என்ன சொல்லியனுப்ப?”

“இவளை சீக்கிரம் தீத்து விட்டால் தேவலை என்றிருக்கிறதோ உங்களுக்கு?”

“மனசு புண்ணுகிற வரைக்குமா கேவி பண்ணிக் கொண்டிருப்பா? போடி, பேர். என்ன பண்ணலாம், சொல்லு”

“எனக்குப் பயமாயிருக்கு. ஆப்பரேஷன் என்றால், எதிர் வீட்டுப் பெண்ணுக்கு.....”

“அதெல்லாம் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளாதே.....”

“அதானே ஞாபகம் வருகிறது! நான் எப்படித் தீர்மானித்து, வேணும் வேண்டாம் என்று சொல்றது?”

“எனக்கு என்னவோ பயமில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. டாக்டரும் அப்படித்தான் சொல்லுகிறார். ரொம்பும் சின்ன ஆப்பரேஷன் தான், இதற்கு ஆப்பரேஷன் என்றே பெயர் சொல்வதற்கில்லை என்று சொல்லுகிறார்...”

“என்ன குளோரபாரம் கொடுப்பானேன்?”

“அது கொடுக்காமே முடியாதாம். இருந்தாலும் அவர் பயப்

பட ஒன்றுமில்லை என்கிற
போது.....”

“பெட்டி நிறையப் புதுப்
புடவை.....”

“மறுபடியும் அந்தப் பேச்சை
ஆர்ம்பித்தால் நான் போகி
இரேன்” என்று சொல்லி விட்டு
சீனிவாஸன் தன் ஆபிஸ் அறைக்
குள் சென்று விட்டான்.

சீனிவாசனும் லட்சமியும் பத்து
வருஷங்களுக்குமுன் கல்யாணமான,
ஆனால் இன்னும் புது
மெருகு அழியாத, இளங் தம்பதி
கள். அவர்களுடையபுது மெருகு
அழியாததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன—அவர்களுடைய
குழந்தை உள்ளங்கள்; அவர்
களுடைய நல்ல ஸ்திதி முதலியன.
ஆனால், முக்கியமான காரணம்
அவர்களுக்குக் குழந்தை பிறக்
காததுதான் என்று சொல்ல
வரம்.

முன் காலத்திலெல்லாம் தம்பதி
களுக்குக் காலாகாலத்தில்
குழந்தை பிறக்காவிட்டால்—
அது சரியோ தப்போ!—அவர்கள் ராயேசுவரத்துக்குப் பயணம் கிளம்புவார்கள். இப்போ தெல்லாம் குழந்தை பிறக்காவிட்டால்—இதுவும் சரியோ தப்போ,
யார்தான் சொல்ல முடியும்?—
டாக்டரைத் தேடிக்கொண்டு
கிளம்பி விடுகிறார்கள். சீனிவாஸனும், லட்சமியும் வருஷக்கணக்கில் சற்று மெதுவாகவே
டாக்டரையும் லேடி டாக்டரையும் தேடிக் கொண்டு கிளம்பி பிருந்தார்கள். டாக்டர்களின்
முடிவு லட்சமியின் கர்ப்பப் பையில் ஏதோ சிறிய கோளாறு இருப்பதாகவும், ஒரு சிறிய ஆபரேஷன் செய்து அதைச் சரிப் படுத்தி விடலாம் என்பதும் தான். இந்த முடிவை டாக்டர்

வந்து சீனிவாஸனிடம் தெரிவித்துப் போன அன்றுகாலை தான் மேலே கண்ட சம்பாஷணை தம் பதிகளுக்கிடையே நடந்தது.

லட்சமிக்கோவெனில், குழந்தைகள் என்றால் அபாரமான வாஞ்சை. அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேறு வழியில்லாமல், அவள் தன் கூடக குழியிருப்பவர்களின் குழந்தைகளை எல்லாம் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருப்பாள். “தெருவில் ஆடிவருந்தே னைப்” பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந்தோறும் “அள்ளி அணைத்திடவே” அவள் ஆவி துடிக்கும். குழந்தை யில்லாத குறை அவள் மனதில் பெருங்குறைதான். ஆனால், ஆப்பரேஷன் என்றாலோ பயமாகவே இருந்தது. தனக்குத் தெரிந்த வர்களில் எத்தனைபேர் ஆஸ்பத்திரி யில் இறந்திருக்கிறார்கள் என்று விரல் விட்டு எண்ணிப் பார்த்தாள். எண்ணிக்கை இரண்டு கை விரல்களில் அடங்காது போலிருந்தது. எங்கேயாவது ஒரு துளிரத்தம்—அல்லது ரத்தம் போல ஏதாவது சிந்திக்கிடப்பதைக் கண்டால் அவள் தலை சுற்ற ஆரம்பித்து விடும். பிறருக்குக் காயம் பட்டு விட்டாலே அவள் மனம் பட்டுமின்றி அவள் உடலும் துன்பப் படும். இப்படிப்பட்டவள் ஆப்பரேஷன் என்றால் பயந்தது இயற்கை தானே! ஆனால் குழந்தை.....!

சீனிவாஸனுக்கும், எப்படியோ என்ன நேரிடுமோ என்று பயம் தான். இருந்தாலும் ஆப்பரேஷன் செய்துகொண்டு விடுவதே சரிஎன்று அவன் தீர்மானித்து விட்டான். ஆனால், இதை அவன் தன் மனைவியிடம் இன்னும் கூற வில்லை. அவளே யோசித்து அத்

தீர்மானத்துக்கு வரட்டும் என்று இருந்து விட்டான். ஆனால் அடிக்கடி “டாக்டர் பயமில்லை என்று சொன்னார்; பயமே யில்லை” என்று தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் ஒருங்கே தைரியம் பிறப்பதற்காகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தான்.

கணவன் ஆபிஸாக்குப் போன பிறகு, லட்சமிழுஜை அல்டாரிக் கெதிரில் புஷ்பம் வைத்துப் பார்த்தாள். கடவுளே ஆப்பரேஷன் செய்து கொள்ளலாம் என்று சொல்வது போலத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதிலும் அவளுக்குப் பரிசூரணமான நம்பிக்கை வரவில்லை. சாப்பிட்டு விட்டு வழக்கம் போல அவள் பூ நூல் போட உட்கார்ந்தாள். அதில் அவள் மனம் செல்லவில்லை. ஏதோ புல்தகத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து பார்த்தாள்; அதிலும் மனம் செல்லவில்லை. ஓர் ஏடு புரட்ட ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று. சார மில்லை என்று புல்தகத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு முன் வராந்தாவில் பேரயினின்றுகொண்டு தெருவில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். தெருவில் குறுக்கும் நெடுக்கு மாக எத்தனை குழந்தைகள் ஓடியாடித் திரிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன? அவற்றை எல்லாம் அவரவர்களின் தாய்மார்கள் ஆப்பரேஷன் செய்து கொண்ட பின்னரா பெற்றெற்றுத் தார்கள் என்று அவள் தன்னியே கேட்டுக் கொண்டாள். தான் மட்டும் ஆப்பரேஷன் செய்து கொண்டால்தான் ஆகும் என்று தனக்கு நேர்ந்திருந்த விதியை எண்ணி நொந்து கொண்டாள்.

எப்படியோ அன்றைப் பொழுது கழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஷ

மத்தியானம் கீழ்த்தளத்தில் குடியிருப்பவர்களின் பெண் சாலு பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீடு திரும்பியதும் “மாமி”யைத் தேடிக்கொண்டு மார்ட்டிக்கு வந்தாள். அவள் மாமியைக் கண்ட வுடன் “என் மாமி இன்னிக்கி என்னமோ போல இருக்கையே?” என்று தன் கொச்சை மொழிகளால் கேட்டாள். அவளைக் கண்டவுடனேயே வகுமியின் ‘என்னமோ போலிருக்கும் தன்மை’ எங்கேயோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டு விட்டது. ஆனால், கால் மணி நேரத்தில் சாலு பள்ளிக்கூடம் போக அவளை விட்டுக் கிளம்பியின், அந்த ‘என்னமோ போலிருக்கும் தன்மை’—சூனியம்—மறுபடியும் வந்து அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

மாலை ஜூந்தரை மணிக்குச் சினி வாஸன் ஆபிலிலிருந்து வந்தான். வரும்போதே “என்ன வகுமியி? தீர்மானம் ஆயிற்று?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

லட்சமி சிறிது நேரம் தயங்கி விட்டுச் சற்று இழுத்தாற் போலேயே பதில் அளித்தாள்: “வேண்டாம். ஆப்பரேஷன் வேண்டாம் என்றே சொல்லி விடுங்கள்” என்றார்கள்.

சினிவாஸன் இதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. தன் வார்த்தைகளை எதிர்த்து அவன் ஏதாவது சொல்வான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள், ஏமாந்து விட்டாள். சற்று நேரம் கழித்து சினி வாஸன் சொன்னான்: “இன்று ஷர்வி டெம்பிள் படம் ஒன்று புதிசாக வந்திருக்கிறது. போய்ப் பார்க்கலாம், கிளம்பு.”

லட்சமி “இன்று வேண்டாம்” என்று சொல்லலாமா என்று கூத்தி

எண்ணினால். ஆனால் சொல்ல வில்லை, சற்று யோசித்து “போகலாம்” என்ற முடிவுக்கே வந்தாள். ஆப்பரேஷனீப் பற்றி ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதை வெளியிட்டு விட்டபின் அவள் மனசிலிருந்து பெரும் சுமை இறங்கி விட்டது போவிருந்தது. தவிரவும் ஓர்வி டெம்பிள் படம் என்றால் அவனுக்குப் பிடிக்கும். கால் மணியில் கிளம் பத் தயாராகி விட்டாள்.

சினிமாப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் வீடு திரும்பும்போது மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. கடைத் தெருவில் சுற்றி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றதில் நேரம் கழிந்துவிட்டது. ஒரு பொம்மைக் கடையில் கண்ட ஓர் அழகான செலுலாயிடு பொம்மையை வாங்கவேண்டும் என்று லட்சமி பிடிவாதம் பிடித்து வாங்கிக் கொண்டாள். சீனிவாஸன் சிரித்தான். “இதை வைத்துக் கொண்டு நீயும் நானும்தான் விளையாட வேண்டும்” என்றான். ஆனால், அந்த செலுலாயிடு பொம்மை தலையைத் திருப்பித்திருப்பிக் கண்களைப் பரக்க விழித்து உருட்டிச் சிமிட்டிச் சிமிட்டி மூடியதைப் பார்க்க அவனுக்கும் வேடிக்கையாகத் தான் இருந்தது; சிரிப்பு வந்தது.

பொம்மையை வாங்கிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டே லட்சமி “சாலுவுக்காக வாங்கினேன்” என்றாள். அதற்குப் பிறகு அவள் “சாலுவுக்காக” ஒரு சாக்லெட் பொட்டலமும் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பத் தயாரானாள்.

வண்டியில் வழி நெடுகைத் தாங்கள் பார்த்த படத்தைப் பற்றியே இருவரும் பேசிக்கொண்டு வந்

தார்கள். அவர்கள் இருவருடைய மனசிலும் வேறு ஏதோ ஒரு விஷயம் தான் முன் நின்றது. ஆனால் ஒருவரும் அதைப்பற்றி மனம் விண்டு பேசவில்லை.

வீடு வந்து சேர்ந்தவுடன், விளக்கைப் போட்டுவிட்டு சாலுவுக்காகத் தான் வாங்கிக் கொண்டு வந்த சாமான்களை அவரிடம் கொடுப்பதற்காக லட்சமி “சாலு! சாலு!” என்று மாடியிலிருந்தபடியே கூப்பிட்டாள். பதில் இல்லை. கீழ்த்தளத்து முற்றத்துப் படிக்கட்டில் இறங்கி நின்றுகொண்டு லட்சமி சாலுவை மறுபடியும் கூப்பிட்டாள். அதற்கும் பதில் இல்லை. சுற்று உரக்கவே “சாலு! சாலு!” என்றாள்.

“அர்த்த ராத்திரியிலே என்ன சாலு வேண்டிக் கிடக்கு?” என்று கீழேயிருந்து ஒரு பெண்குரல் மெதுவாக, ஆனால், லக்ஷ்மி யின் காதிலும் விழும்படியாகக் கேட்டது. பிறகு அதே குரல் சுற்று உரக்க “சாலு தாங்கிப் போய் விட்டாளே!” என்றது. அதே சமயம் “என், மாமி?” என்று சாலுவின் குரல் எழுந்ததும், உடனே அது பலவந்தமாக அடங்கியதும் தெரிந்தது.

சுற்று நேரம் திகைத்துப் போய், லட்சமி படிக்கட்டி வேயே நின்றாள். அவனுக்குச் சுற்றுமுன் பதில் சொன்ன அதே பெண்குரல் சுற்று மெதுவாகவே வேறு யாரிடமோ “மாடியிலே குடியிருக்கிற அந்தக் குழந்தையில்லாத பெண்ண.....” என்று சொல்ல ஆரம்பித்தது அவள் காதில் விழுந்தது. அதற்குமேல் அவள் என்ன சொன்னாள் என்று கேட்க லட்சமி பிரியப் படவில்லை. தட தடவென்று படியேறி மாடிக்குப் போய் விட-

டாள். கையில் வைத்திருந்த அந்த அழகிய செலுலாயிடுப் பொம்மையையும், ‘மணமும் குணமும் முந்திரிப் பருப்பும் திறைந்த’ சாகலேட்டையும் ஆத்திரத்துடன் கை கொண்ட மட்டும் வீசி ஒரு மூலையில் ஏறிந்து விட்டாள். சாகலேட்டுப் பொட்டலம் உருத் தெரியாமல் நசங்கிப் போயிற்று. ஒரு பாவமும் அறியாத செலுலாயிடுக் ‘குழந்தை’ திருப்பிய கழுத்துத் திருப்பிய படியே, விழித்த கண் விழித்து திலைத்தபடியே தனக்கு இருந்த சொல்ப சக்திகளையும் இழுந்து விட்டுப் பரிதாபகரமாக மல்லாந்து விழுந்து கிடந்தது.

இவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீனிவாஸன் எது வுமே சொல்லாமல் புன்சிரிப் புடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

சாப்பாடெல்லாம் முடிந்ததும், சமையலறைக் காரியங்களை எல்லாம் அவசர அவசரமாக

முடித்துக் கொண்டு, லட்சமிசீனி வர ஸனி ன் நாற்காலியண்டை வந்து நின்றாள்.

“என்ன?” என்றான் சீனி வாஸன்.

“வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று வெற்றிலை எடுத்து சண்ணைம்பு தடவிக் கிழித்துக் கொடுத்தாள் லட்சமி. பின்னர் ஒரு வினாடி தயங்கி விட்டுச் சொன்னாள் : “டாக்டரிடம் சொல்லி விடுங்கள். முடியுமானால் நாளைக்கே ஆப்பரேஷன் செய்து விட்டும்.”

சீனிவாஸன் புன்சிரிப்புடன் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான் ; “எல்லாம் ஏற்கனவே சொல்லி ஏற்பாடாகி விட்டது. காலையில் எட்டுமணிக் கெல்லாம் ஆஸ்பத் திரியில் ஆஜராகி சிடவேண்டியதுதான் பாக்கி” என்றான். லட்சமிசின் உடப்பு விதிர்த்தது; ஆனால் முகம் புன்முறைவல்லுத்தது.

ஏன், நம்ம பள்ளிக்கூட

வாத்தியார்தான் !

தனக்கும், தன் குடும்பத்திற்கும் இன்ஷ்டிரன்ஸ்தான் சிறந்த பாதுகாப்பு என்பது அவருக்கு வெகு நாளாய் தெரியும். ஆனால் அவருடைய சொல்ப வருமானம் அவர் இன்ஷ்டிர் செய்து கொள்ள தடையாக இருந்தது.

இதை யோசித்தே நாங்கள் அவர் சொல்ப வருமானத்துக்கு தகுந்தபடி, சிறு தொகைகள் கட்டுவதற்கு அனுகூலமாக ரூ. 500க்கும், அதற்குக் குறைந்த தொகைகளுக்கும் இன்ஷ்டிரன்ஸ் பாலிலிகள் வெளியிடுகிறோம்.

யுனைடெட் இந்தியா

பிராவிடெண்ட் அஷ்டிரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

“யுனைடெட் இந்தியா லீப் பில்டிங்ஸ்”

எஸ்பிளானேட்

மதராஸ்

கலை விருந்து! புதிய வெளியீடுகள்! வெளி வந்து விட்டன!

யேர்கி ஸ்ரீ அரவிந்த மகரிஷி எழுதிய

“கலையும், நாடு அடையும் பயனும்”

(ஸ்ரீ மீ. கோதண்டராமன் மொழிபெயர்ப்பு)

நமது நாட்டு கலாசாரம், கலையின் மாட்சி

முதலிய ஆராய்ச்சிகள் அடங்கியது விலை 0 10 0

படித்தீர்களா? இந்திரா ஆசிரியர் ப. நிலகண்டம்

எழுதிய பல பத்திரிகைகளாலும் புகழப்பெற்ற

மல்லிகைத் தோட்டம்: சிறு கதைத் தொகுதி 1 4 0

இன்ப வாழ்வு: கட்டுரைத் தொகுதி 0 10 0

உள் கடமை 0 1 0

நான்கு புத்தகங்களுக்கும் சேர்ந்தாற்போல் ஆர்டர் கொடுத்தால் தபால், பாக்கிங் சார்ஜ் இனம்.

பாரதமாதா பிரசுராலயம்

துறையுர் : : திருச்சி ஜில்லா

குழந்தைகளும்

தானக தாவென

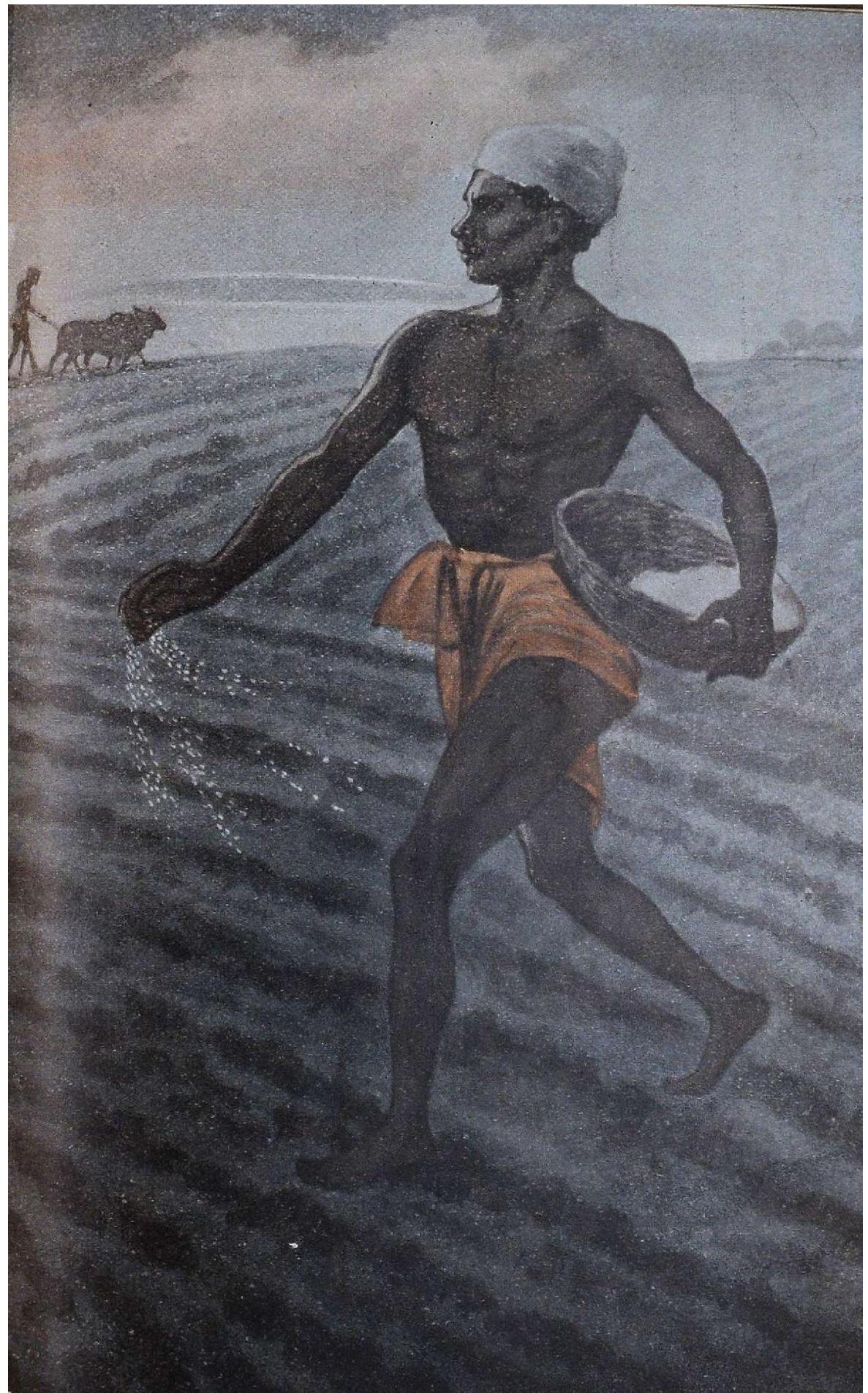
கேட்டு வாங்கி

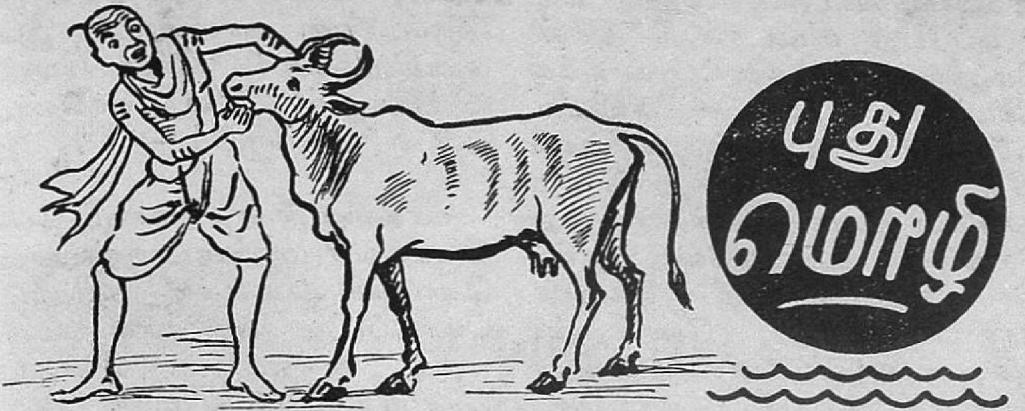
அருந்தும்

அசோகா

ஸ்டாக்கிஸ்டுகள் தேவை. சிற்றுமணக்கெண்ணைய் விபரங்களுக்கு:

அசோகா காஸ்டர் ஆயில் ஓர்க்ஸ் பெரம்பூர் : : சென்னை

ப. ராமஸ்வரம்

தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்க்க வாமா?—இது அபத்தமான ஒரு பழமொழி. தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பாராமல், வேறு எந்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்ப்பது?

தானம் கொடுப்பதே ஓர் ஐதிகத்திற்காகச் செய்வது. அநேகமாகக் கடவுளையும் தர்மத்தையும் ஏய்ப்பதற்காகச் செய்வது. கடவுளுக்கும் தர்மதேவதைக்குமே இந்தக் கதியானால், வறுமையால் நொந்து தானம் வாங்க வரும் மனிதன் மட்டும் எமாற்றப்பட மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்? பொது வாகத் தானம் கொடுப்பதற்கு மாடு வாங்கப் புறப்படு முன்னுலேயே, புரோகிதர், பத்துப் பதினைந்து ரூபாயில் வாங்கச் சொல்லுவார். பத்துப் பதினைந்து ரூபாயில் வாங்கும் பசு பதக்குப் பால் கறக்குமா?

கால் காசு செலவில்லாமல், தானம் கிடைத்து விட்டது என்பதற்காக, மாட்டை வாங்கிக் கொண்டு புறப்படுவது தவறு. முதலில், அது முட்டாமல், ஏறியாமல் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். அருகே செல்லும்பொழுது அது பேசாம

விருந்தால், உடனே அதன் வாயைப் பிடித்துப் பல் பாட்டைப் பார்க்கவேண்டும். இந்தப் பரீட்சையிலும் அது தேறி விட்டால், பிறகு கொஞ்சம் வைக்கோலைக் கொண்டு போய் அதன் முன் நீட்டி அது தீணி யெடுக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். சில மாடுகள் வருஷக்கணக்காக உண்ணேவிரதம் இருப்பதுண்டு. தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டு காட்டினாலும் அவை முகர்ந்து பார்ப்பதில்லை. எதையும் திரவ ரூபத்தில் குழாய் வைத்துத்தான் வாய் வழியாக உள்ளே செலுத்த வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஒரு மாட்டை, வீட்டில் கொண்டுபோய்க் கட்டி என்ன செய்வது?

மாடு மேற்கொண்டு சினையாகும் பக்குவத்தில் உள்ளதா? பக்கத்தில் நிற்கும் கண்று அதனுடையதுதானு? பால் கறக்குமா? எவ்வளவு பால் கறக்கும்? கறக்கும் பொழுது ‘ஹிடலர் பாய்ச்சல்’ பாய்ந்து கறப்பவனைக் காலால் உதைத்து கொல்லாமல் நிற்குமா? இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் சில மாடுகள் கறக்கவும் விடுவதில்லை, கன்றைக் கூடக் குடிக்கவும் விடுவதில்லை.

எல்லாப் பரிட்சைகளிலும் பசு ஒப்பேறி விட்டால், அதன் மேலுள்ள சுழிகளைக் கவனிக்க வேண்டும். அவச் சுழிகள் உள்ள மாடு வீட்டுக்கு வந்தால் வீடு விளங்காது என்று கிராம வாசிகள் சொல்லுவார்கள். ஏற்கெனவே எவ்வளவோ தரித் திரம் காரணமாக ஒருவன் தானம் வாங்கப் போகிறான். அவனுக்கு 'வீடு' என்று ஒன்று இருப்பதால் தான், மாட்டை வாங்கிக் கொண்டு போய், அங்கே கட்டலாம் என்று ஆசைப்படுகிறான். மாடு வரப் போக, அதைக் கட்டி வைக்க வீடும் இல்லாமற் போன்று, என்ன செய்வது?

ஆதலால், 'தானம் கொடுத்த மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பரா!' என்ற புது மொழியே பொருத்தமான பொழி. ஷருதா மாடு வைக்கோலுக்குப் பாரம். பல்லைப் பார்க்கவேணும், கொம்பைப் பார்க்கவேணும், குளம் பைப் பார்க்க வேணும், மேலுள்ள சுழியைப் பார்க்க வேணும், பால் மாடுவைப் பார்க்க வேணும், பக்கத்திலுள்ள கண்ணறியும் பார்க்கவேணும். என? தானங் கொடுத்த மாடல்லவா?

மேலே சொன்ன விஷயத்தைப் படித்துவிட்டு, 'நாமே மாதானம் கொடுப்பதும் இல்லை, வாங்குவதும் இல்லை. நமக்கு எதற்கு இதெல்லாம்?' என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். நம்மில் தானம் வாங்குபவர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஜனவரி பிறந்த வடன் கடைத் தெருக்களைப் போய்ப் பாருங்கள்!

'என்ன ஸார், காலண்டர் போட்டாய் விட்டதா?' 'இவ்

வளவு சாமான் வாங்கியிருக்கிறோம், ஒரு காலண்டர் இல்லை என்கிறீர்கள்!' 'நீங்க போடா விட்டாலும், வேறு காலண்டர் கள் வந்திருக்குமே!'

காலண்டர் எதற்காகப் போடுகிறார்கள்? மாட்டைன் தானம் கொடுக்கிறார்கள்? மாட்டைக் கொடுப்பது பரலோக லாபத் தைக் கருதி. காலண்டர் கொடுப்பது இகலோக லாபத் தைக் கருதி. ஆதாயமில்லாத வியாபாரி ஆற்றேடு போகமாட்டான். அவனுடைய பெயர், விலாசம், அவன் விற்கும் பெருங்காயம், பீங்கான்.....எல்லா விவரங்களும் அச்சிட்டிருப்பதை வாங்கி நமது வீட்டில் கொண்டு வந்து மாட்டுவதில் யாருக்கு லாபம்? அழகான அறைகளில் மூலை முக்குகளெல்லாம் ஆணி மயமாய் அலைந்து காலண்டர் களை மாட்டுவது ஓர் அழகா? முன் பக்கம் பார்த்தால் ரோம ஸ்ரூர்ரி ஸோப் காலண்டர்! பின்புறம் பெருச்சாளிமார்க் பெருங்காயக் காலண்டர்! இடது புறம் அலங்கோலபாய் நிற்கும் ஒரு 'லேடி' காலண்டர்! வலது புறம்—ஒரு மண்ணை கட்டி காலண்டர்! இப்படி யெல்லாம் மாட்டி வைப்பது அழகு அல்ல—அழகான, சுவர்களை ஆபாசப் படுத்துவதுதான்.

ஆதலால், மாடா யிருந்தாலும் சரி, வேறு எதுவா யிருந்தாலும் சரி, தானமாய் வந்தால், அதனதன் 'பல்'லைப் பிடித்துப் பாராமலும், அதனதன் பயன் என்ன என்பதைக் கவனியா மலும் வாங்கி விடாதீர்கள், வாங்கிவிடாதீர்கள்!

அசல் சீமை
கமலங்களைப்போல்
பிரகாசிக்கக் கூடியது

மான் மார்க்
ரெங்கான் - -
- - வைரங்கள்

எங்களிடம்

அசல் பவன் தங்கத்தில் தயார் செய்த
 நாதனமான லோலக் தினுசுகளும்,
 தோடு, கடுக்கன் பேசரி, வகையருக்
 களும் சரசமான விலைக்கு கியாரண்டி
 யுடன் கிடைக்கும்

அ. ரெங்காமி செட்டி & கோ.

நகை & மான் மார்க் வைர வியாபாரம்

பெரிய கடை வீதி

திருச்சினுப்பள்ளி

எமது மான் மார்க் வைரங்கள் எல்லா
 குவாலிடிகளிலும் எல்லா ஜார் ஷராப்பு
 வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும்.
 விபரங்களுக்கு எழுதவும்

பாண்டியன் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி
விமிடெட்

(இந்தியாவில் 1933-ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது)
தலைமை ஆபீஸ் : மதுரை

தீ விபத்து சம்பந்தமான சகலவித	
இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டங்கள்	
செலுத்தப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 15,00,000	
இன்ஷ்யூரன்ஸ் நிதிகள் ரூ. 20,84,422	
<hr/>	
	ரூ. 35,84,422

கண ஆபீஸ்கள்

பம்பாய் :
லாயிட்ஸ் பாங்க் பிளதின்
ஹரர்ன்பி ரோடு, பம்பாய்

அகமதாபாத் :
1761, காங்கி ரோடு
அகமதாபாத்

பிரதம ஏஜன்டுகள்
எ. & எப். ஹார் வி
மதுரை — தூத்துக்குடி — அம்பாசமுத்திரம்
K. M. S. லெக்ஷ்மணய்யர் & சன்ஸ்
மதுரை, திண்டிவனம், மதராஸ், நகரி, பெஜவாடா,
காகின்டா, விஜயநகரம்
விபரங்களுக்கு மேலே கண்ட எந்த ஆபீஸ்கும் எழுதலாம்

மதுரா விஜயம்

கு. ப. ராஜகோபாலன்

“கங்கா, எப்பேர்ப்பட்ட சாம் ராஜ்யம் இந்த நிலைக்கு வந்து விட்டது!!” என்று சொல்லிக் கொண்டே வீரகம்பன உடையார் மதுரை பாண்டிய மன்னர் களின் அரண்மனை சங்கீத சாலையில் உட்கார்ந்தார்.

“ராஜ வம்சங்களுக்கும் மாணிடர்களைப் போல ஆடுள் உண்டல்லவா? எந்த சாம்ராஜ்யம் நீண்டு நிலைத்து நின்றது, சொல்லுங்கள்!!” என்று அவர் மனைவி கங்காதேவி பதில் சொல்லிக் கொண்டே இடத்தின் அழகைக் கண்டு திகைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கம்பன உடையார் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சேநைபதியாகவும் பிரதிகிதியாகவும் தெற்கே வந்து சாமராஜ்யத்தின் ஆதிக்கத்தை ஸ்தாபித்தார். மதுரை முகம்மதியர்கள் கையில் விழாதபடி தடுக்கவே, முக்கியமாக அவர் அதைப் பாண்டிய மன்னரிட மிருந்து கைப்பற்றினார். பாண்டிய னின் திருநெல்வேலிக்குப் போய் விட்டார். கம்பன உடையாரின் மனைவி கங்காதேவி வடமொழியில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவள். கணவன் திக்விஜயம் செய்த போது கூடவே சென்றான்.

“ஆனாலும், இந்தப் பாண்டிய வம்சத்தில் எத்தனை மகாபுருஷர்கள்! நெடுஞ் செழியன், அரிகேசரி மாறவர்மன், மாறவர்மன் ராஜஸிம்மன், ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டி

யன், ஜடாவர்மன் குலசேகரன் - எந்த ராஜ வம்சத்தில் இத்தனை சரித்திர தீர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்!!” என்று கம்பனன் அடங்காத ஆச்சரியத்துடன் மொழிந்தார்.

“நானும் இந்த அற்புத மான மாளிகையைச் சுற்றி வரும்பொழுது எண்ணிப் பார்த்தேன். எத்தனை புவனசுந்தரி கள் இந்த அந்தப்புரங்களில் நடமாடி, தங்கள் உண்ணத ஆழுகால் அரசர்கள் மனதைக் கவர்ந்து, மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தும், பெற்றும் இருப்பார்கள்! அந்த சௌந்தரிய மெல்லாம் இங்கேதான் புலர்ந்து கனிந்து கொட்டிப் போயிருக்கிறது! அதோ அதுதான்—”

“—ராஜமகிழிகள் நீராடும் இடம்!”

“இது?” என்று கங்காதேவி எதிரே தெரிந்த கட்டிடத்தைக் காட்டிக் கேட்டாள்.

“உல்லாஸ கிருகம்!”

“ஆகா, சிருங்கார லஹரியில் சிந்திய அந்தக் கட்டமுகிகளின் சிரிப்பொலி இன்னும் இங்கே எதிரொலிப்பது போல எனக்குப் பிரமை தட்டுகிறது. இப்பாண்டிய நாட்டில் பெண்கள் தான் என்ன லாவண்யத்துடன் துலங்குகிறார்கள்! கட்டுக் கொண்டையும் சுட்டும் விழியும் ஒட்டும் சேலையுமாக தேவ மகளிர் போல இருக்கிறார்கள்.

என்ன உடல் கட்டு, ஆபோக் கியம், காம்பீரியம்! வீரனை மணக்கு வீரம் ஈன்ற பாக்யசாலி கள் பாண்டிய அரசிகள். அவர்கள் வசித்து வாழுக்கை இன்பத்தைப் பருகித்தீர்த்த இந்த இடத்தில் அவர்கள் இன்னும் இருப்பது போலவே இருக்கிறது.”

“மார்பகம் விம்மிய மன்னர்கள் போரிலும் காதலிலும் ஈடுபட்டுத் தினைத்தார்கள். அத்தனை செய்கைகளும் அத்தனை உணர்ச்சிகளும் இன்று எங்கே?”

“என், செய்கைகள் இன்று மறையவில்லை. உணர்ச்சிகள்—ஆ, அவற்றை எப்படி அவர்கள் விளைவிறுத்தி இருக்கக் கூடும்? கவிகளல்லவா அந்த வேலையைச் செய்யவேண்டும்!”

“சிற்பகழும் செய்யலாம். இந்த நாட்டில் செய்திருக்கிறார்கள்!”

“இந்த மகத்தான சாம்ராஜ்யத்தின் சரித்திரத்திலிருந்து நமக்கே ஓர் அறிவும் தெளிவும் ஏற்படுகின்றன! மனிதன் எவ்வளவு பெரியவனை இருந்தாலும், எவ்வளவு செயல்கள் புரிந்தவனுலும் சாசுவதமாக மாட்டான்: செயல்களில் சில சாசுவதமாகின்றன!”

“அதேபோல, கங்கா, என் வெற்றிகளின் பலன் பரம்பரையாக நீடிக்கும்! நான் நீடிக்க மாட்டேன். நீ எழுதிவரும் காவியம் நீடிக்கும்!”

“நான் ஆவல்கொண்ட அளவில் அந்தக் காவியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. பேராசை கொண்டு மகாகவி காளிதாசன் பாதையைப் பின்பற்றி மதுரா விழய காவியத்

தைக் தொடங்கினேன். ஆனால் அதில் முற்றிலும் சென்று மகாகாவியம் ஒன்றைச் சிருஷ்டிக்க எனக்குச் சக்தி இல்லை.”

“மகாகாவியத்திற் கேற்ற பாத்திரமாக நான் அமையவில்லை—நீ என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தது பிசகு. அவ்வளவுதான். உன் சக்தியில் குறைவு இல்லை.”

“இல்லை, இல்லை! இந்த மாளிகையில் இப்பொழுது என் மனத்தில் தொன்றும் கற்பனைகளை யெல்லாம் அதில் புனைய என்னால் முடியாது. வேகவதிக்கரையில் வேறுன்றினது போல அமைந்த இந்த சாம்ராஜ்யம் என்ற ஆலவிருஷ்டம் சாய்ந்து விட்டது—என்ன காட்சி! எப்பேர்ப்பட்ட அற்புத ரஸத்தைக் கிளப்பும் விஷயம்! அதை விவரிக்க என்னால் முடியவில்லை. என் காவியம் மதுரா விழயத்தை மட்டுலும்தான் குறிக்கிறது.”

“கங்கா, உன் சக்தி உனக்குத் தெரியவில்லை. மதுரையின் மண்ணில் ஊறிக்கிடக்கும் வளப்பம், இந்த மாளிகையில் வாசனைகட்டினது போலக் கட்டிப் போய்விட்ட நவரஸச் சிறப்பு—இவை உன்னைத் தினாற வடிக்கின்றன. சாவகாசமாக, துங்கைக் கரையில், உன் மாளிகையில் எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் கணவு உன் வாக்கில் அகப்படும்!”

“அகப்படாது! அதை அறைகுறையாக சித்திரிக்கவும் நான் துணியமாட்டேன். ஆகையால், இந்த சாம்ராஜ்யத்தின் காவியம் எழுதப்படாத காவியமாகத்தான் துலங்க வேண்டும்!” என்றால் கங்காதேவி.

சாம்

அ. கி. ஜயராமன்

(இடம். யழுனைக்கரை. காலை நேரம். தருமர் கரையருகே உட்கார்ந்து தர்ப்பணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். குந்தி வருகிறார். தருமர் சியப்புடன் திரும்பிப் பார்க்கிறார். குந்தி அருகே வந்து நிற்கிறார். அவள் முகம் மிக்க வரட்டமாக இருக்கிறது.)

குந்தி : மகனே, என்ன செய்கிறீய?

தருமர் : என்ன செய்கிறேன்; நான் கொன்று குவித்த தாயாதி களுக்கு என்றாலும் தண்ணீரும் இறைக்கிறேன். வஞ்சமும், அவமானமும் நாட்டாசையும் என் கண்ணை மறைத்தது. இதயம் அழில் கொண்டது. பாரதப்போர் மூண்டது.

குந்தி : தருமா, அதைப் பற்றி இப்போது பேசிப் பயனென்ன? நடக்க வேண்டியது நடந்து விட்டது.

தருமர் : நடக்க வேண்டியதா, அம்மா? வீண் பழியை ஏற்றிரேம். என்ன பயனைக் காணப்போகிறேம்? போரில் வல்லவன் உலகை ஆள்வான் என்பதைக் காட்டினால், அவ்வளவுதானே!

குந்தி : அது மட்டுமல்ல, தர்மமே ஜயிக்கும் என்பதை உலகத்திற்கு நிருபித்து விட்டோம் அல்லவா!

தருமர் : அம்மா, அதற்காக, யார் யாரைப் பலியிட்டோம்! ஆசாரியன், பாட்டன், அண்ணன், தம்பி எல்லோரையும் கொன்று பழி தீர்த்துக் கொண்டோம்.

குந்தி : (கலக்கத் துடன்) மகனே, ஒரு பெருங்கொடுமை நடந்திருக்கிறது. அதை எண்ணி எண்ணி ஓவ்வொரு கணமும் என்மனம் துடிக்கிறது. என்னுல்தாள முடியவில்லை. உண்ணிடம் சொல்லிவிடலாம் என்று ஓடி வந்தேன்.

தருமர் : என்ன, சொல்லுங்கள். ஏன் கலங்குகிறீர்கள்?

குந்தி : (துயரத் துடன்) தருமா, அதை உண்ணிடம் எப்படிச் சொல்வேன்? (கண்ணை ரைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்)

தருமர் : அம்மா, என்ன இது? ஏன் அழுகிறீர்கள்? பாரதப்போர் ஒரு வகையில் முடிந்தது; வெற்றியும் அடைந்தோம். இனி நீங்கள் கவலைப் படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

குந்தி : அப்பா, பாரதப்போர் என்றாலும் சூரவனி, அணைக்க முடியாத பெருநருப்பை என் உள்ளத்தில் மூட்டி விட்டது. இனி, என் உயிர் உள்ளளவும் நான் அதில் வெந்தாகவேண்டும். நீ அரசன்; தர்மத்திற்காக யுத்தம் செய்தாய்; போரில் வென்றாய். தர்மத்திற்

காக இதோ உன் தாயாதிகளுக்கு என்றாலும் தண்ணீரும் இறைக்கிறுய். உன் கடமை முடிந்து விட்டது. ஆனால்.....நான்.....நான்.....என் செயலுக்கு?.....

தருமர் : அம்மா, என் ன இது? நீங்கள் சொல்லுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே!

குந்தி : (விக்கும் சூரவில்) தருமா, எல்லாவற்றையும் உன் னிடம் சொல்ல விரும்ப வில்லை. என் மனம் வெந்து புண் பட்டுக் கிடக்கிறது. உன்னிடம் சொல்ல வந்ததை மாத்திரம் சொல்லி விடு கிறேன். நீ எல்லோருக்கும் என்றாலும் தண்ணீர் விட்டபிறகு, அந்த ஒரு போர் வீரனுக்கும் ஒரு கை தண்ணீர் ஊற்றி விடு!

தருமர் : (வியப்புடன்) யாருக்கு அம்மா, (தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார்கள்) என் இப்படி அழுகிறீர்கள்? யாருக்கு என்றாலும் தண்ணீரும்?

குந்தி : நேற்று, பதினேழாம் நாள் பாரதப் போரில், வீரம் விளைத்த அந்தக் கர்ணனுக்கு; கடமைக்காகத் தன்னைப் பலியிட்டுக் கொண்ட தீரனுக்கு.

தருமர் : யார் கர்ணனுக்கா? தேர்ப்பாகன் ஆகிரதன் மகனுக்கா? துரியோதனாலும் பொம்மை அரசனுக்கப்பட்ட....

குந்தி : (இடைமறித்து) தருமா, நிறுத்து.....அவனைக் குறை கூறுதே! அவனை நின்தித் துக்கூறும் ஓவ்வொரு சொல்லம் பும் என் இதயத்தில் போய்த் தைக்கிறது.

தருமர் : அம்மா, இது என்ன புதிர்? கர்ணனுக்கு என்றாலும் தண்ணீரும் இறைக்கச் சொல்கிறுய்; அவனை நின்தித்தால் உள்

எம் புண்படும் என்கிறுய். இதெல்லாம் என்ன?

குந்தி : (தமு தமுத்த குரவில்) தருமா, நான் என்ன சொல்வது? அவன் தேர்ப்பாகன் மகன் அல்ல. உன்னிலும் சிறந்தவன். அவன் பிறப்பு யாருக்கும் தெரியாது. இதோ, நீ சாட்சியாக வைத்து என்றாலும் தண்ணீரும் இறைக்கிறுயே, இந்த எரிகதீர்ச் செல்வன் - சூரியனின் மகன் அவன்.

தருமர் : அம்மா, இதென்ன விந்தை! உண்மையாகவா?

குந்தி : விந்தையல்ல அப்பா, விதியின் கூத்து! தருமா, அவன் என் மகன்.....தெரிந்ததா?

தருமர் : (பிரமித்துப்போய்) உங்கள் மகன்?.....என் சகோதரனு?.....

குந்தி : (அழுதுகொண்டே) ஆமாம், இதோ ஒளி வீசும் சூரியனுக்கும் எனக்கும் பிறந்தவன். மகனைப் பலியிட்ட துக்கம் இதயத்தை எரிக்கிறது. பெற்ற பிள்ளையாகிய உன்னிடம் உள்ளத்தைத் திரந்து காட்டி விட்டேன்.

தருமர் : (உரத்த சூரவில்) அம்மா, இந்த ரகசியத்தை இவ்வளவு நாளாக ஒளித்துவைக்க உங்கள் பனதில் எங்கே இடம் இருந்தது?

குந்தி : இதயத்தைச் சுற்காடாக்கி விட்டேன். இல்லாவிட்டால் நான் இன்னும் உயிரவாழ்வேனு? இனி என்ன இருக்கிறது, அங்கே! ஒரு நாள் சூரியன் என்னைப் பார்த்து மயங்கினை. அதன் வினைவாகக் கண்ணிப் பருவத்தில் கர்ணனைப் பெற்றேன். பெற்றதும், அவனை நிராதரவாக

உலகில் எறிந்தேன். அவன் ஆதிரதனிடம் வளர்ந்து வீரனுண். வீரம் அவனை அரசனுக்கியது. துரியோதனனுக்காகப் போர் புரிந்தான். பேரரில் வீழ்ந்தான். எல்லாம் என் கண் முன் நடந்து விட்டது. நான் இன்னும் உயிர் வாழ்கிறேன். (அழுகிறுள்)

தருமர்: அம்மா, என் னகல் நெஞ்சம் உங்களுக்கு! ஒரு வார்த்தை எங்களிடம் சொல்லி யிருக்கக் கூடாதா? இன்று உருகித் தவிக்கும் உங்கள் மனம், அன்று இளக வில்லையா? ஐயோ! அண்ண, கர்ணு! வீராதி வீரா! நீயல்லவா, இந்த மண்டலத்தை ஆளவேண்டியவன். அம்மா ஒருவார்த்தை, ஒருவார்த்தை..... எப்படி ஓளித்து வைத்தீர்கள்?

குந்தி: யுதிஷ்டிரா, நான் என்ன செய்வேன்? அவன் உயிரோடு இருக்கும்போது, அவனைப் பார்த்து, குலாவி, மகிழும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. தான் இறந்த பிறகுதான் என்னைத் தாயென்று சொல்லிக்

கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

தருமர்: உத்தமன்! உயிருள்ள வறை, குந்திமகன் பாண்ட வர்களின் சகோதரன் என்று சொல்லிக் கொள்ள வெட்கினுன் போலும். என்ன கொடிய இதயம், அம்மா! பெண் உள்ளம் மலரவிட மென்மையானது என்பார்களே, உங்கள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் ஒருவரோ டொருவர் வெட்டி மடிவதை நீங்கள் எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்? அம்மா, உங்கள் தாயுள்ளம் எப்படி இதைச் சுகித்தது?

தன் வயிற்றில் பிறந்த மகன் இறக்கும் போது கூட ஒரு தாய்தன் மனதின் ரகசியத்தைத் திறக்க வில்லை. பெண்கள் மனம் எத்தகையது என்பதை இன்று கண்டேன். அது கொடிது. அம்மா, இனி உலகம் உள்ளளவும் பெண்கள் மனதில் ரகசியம் தங்காது போகட்டும்.

(திரை)

விருந்துள்ளீர்கள்

சியாமளா பாலகிருஷ்ணன்

இருஷ்னனும் மங்களமும் ஸ்டே ஷன் பிளாட் பாரத்தில் அந்தி வேலோயில் உலாவி கென்டிருந்தனர். அவர்களுக்குக் கல்யாணமாகி சில நாட்களே ஆயின. அவர்களுடைய முகத்தில், இளம் காதலின் ஆர்வம் பிரதிபலித்தது.

சந்திரிகை மெல்லிய மேகத் திரையினுடே எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது காதலர்களைக் கண்டு தன் தனி மையை நினைத்துப் பொறுமைப் படுவது போல் தோன்றிற்று. மரமல்லிகையின் வாசனையும் மனை ரஞ்சிதத்தின் மனமும் காற்றில் தவழ்ந்து வந்தன. தூரத்தில், கூட்டை அடைந்த ஒரு காகம் கத்திக் கொண்டிருந்தது.

“எத்தனை அழகா இருக்கு! நடக்கிறது எல்லாம் சொப்பனம் மாதிரி இருக்கு, இல்லையா? நிலா விலே செடிகள் எல்லாம் பார்க்க நிற்குக்கே ஒரு புது மாதிரியா இருக்கு. அதோ அந்தத் தந்திக் கம்பங்களைப் பார்க்கறபோது, நம் தேசம் எவ்வளவு தூரம் முன் னேறி இருக்குன்னு தோண்றது. வண்டி ஸ்டேஷனுக்குள்ளே நுழையரத்தைப் பார்க்கறத்துக்கு எனக்குப் பிடிக்கும். அதைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்,” என்று கூறினால் மங்களம்.

“ஆமாம்.....உன் கை கண்ணனு இருக்கே.....சரமா? வீட்டிலே சமயலுக்கு உதவி பண்ணயாராவது இருந்தான்னு யிருக்கும்.....இன்னி ராத்திரி என்ன சமையல் பண்ணி இருக்கே?”

“வெங்காய சாம்பார் பண்ணி இருக்கேன். அன்னிக்கு ஊர் லேந்து முட்டகோஸ் அனுப்புச்சாளே, அதைக் கறி பண்ணி இருக்கேன். அது நம்ப ரெண்டு பேருக்கும் காணுமோ காலு தோன்னு இருக்கு.”

சந்திரனை மேகம் மறைச்தது. அது மனிதர்கள் தன் தனிமையைச் சுட்டிக் காட்டி, தன்னைக் கேலி பண்ணுவதாக எண்ணி வெட்கி ஒளிந்து கொள்வதுபோல் தோன்றிற்று.

“அதோ வண்டி வந்துடத்தே! எத்தனை தம்பிரமா வரது” என்று கூவினால் மங்களம்.

நெருப்புப் பொறி பறக்கும் மூன்று கண்கள் தூரத்தில் தென் பட்டன. ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் பிளாட்பாரத்திற்கு வந்தார். கைகாட்டி மரம் தன் கையைச் சாய்த்தது. பிளாட் பாரத்தி விருந்து வண்டிக்குச் சிவப்பு விளக்கு காட்டப்பட்டது.

“அது உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்துவிட்டு நாம் வீட்டிற்குப்

பேராகலாமா, மங்களாம்?" என்று கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு வினவினான் கிருஷ்ணன்.

"நாம்ப ரெண்டு பேரும் எத்தனை சந்தோஷமாப் போதைப் போக்கரேம். நெஜம்னு நம்பமுடியாதெபடி இருக்கே!"

தான் ஒடி ஒடி அலுத்துவிட்டதை, அழுதுகொண்டு முறையிடுவதுபோல அந்தக் கறுப்புப் பூதம் குப், குப்-என்று புகையை விட்டுக் கத்திக் கொண்டு பிளாட்பாரத்திற்குள் நின்றது. அவர்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

"அதோ! அதோ பாருங்கோ!" என்று வண்டியிலிருந்து ஒருசத்தம் அவர்கள் செவியில் விழுந்தது.

"கிருஷ்ணரும் மங்களமும் நல்ல வேளையா வந்திருக்கா. அதோ இருக்கா, பாருங்கோ?...மங்களம்?.....மங்களம்! அதோ பாருங்கோ!"

யார் கூப்பிடுகிறார்கள் என்று சுற்றிப் பார்ப்பதற்குள் இரண்டு பெண்கள் வண்டியிலிருந்து குதித்து மங்களத்தின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் நடுவியதுள்ள பருமனுண ஒரு பெண் னும், மெலிந்து உயரமாய், அடர்த்தியான மீசையுடைய ஓர் ஆணும் இறங்கினர். அவர்களுக்குப் பின் இரண்டு பையன்கள் தங்களால் தூக்க முடியாத சாமான்களைத் தூக்கிக் கொண்டும், அவர்களுக்குப் பின்னால் இரண்டு கிழவிகளுமாக ஒரு பட்டாளம் வண்டியிலிருந்து இறங்கியது.

அந்த மீசை மனிதர் கிருஷ்ணனின்கையை நசுக்கியவாறு "எங்களை எதிர் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப் போயிருக்கும், இல்லே? இந்தக் கிழ மாமா நம்பனை எட்டிப் பார்க்கவே இல்லையேன்னு இத்தனை நாளா என்னை வைதுகொண்டே இருந்தயா?" என்றார்.

இன்பு பையன்களை நோக்கி "ஏ பசங்களா, இங்கே வாங்கோ. நீங்க என்ன, அத்தான்டே பேசவே இல்லையே?" என்றார்.

"மூன்று நாலு நாளைக்காக, வஞ்சனை பண்ணுதே குடும்பம் முழுக்கக் கூட்டின்டு வந்துட்டேன், அப்பா. நாங்க ரொம்ப ஜாஸ்தி பேரில்லையே?"

மாமாவையும் அவர் குடும்பத்தை யும் பார்த்து விட்டு இளம் தம்பதிகள் திகைத்து விட்டனர்.

மாமா பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது கிருஷ்ணனுக்குத் தன் சிறிய வீடு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உடனே அவன் போசிக்கத் தொடங்கினான். நம்முடைய படுக்கையையும் படுக்கை அறையையும் விருந்தாளிகளுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். நமக்காக செய்து வைத்திருக்கும் வெங்காய சாம்பாரையும் கோஸ்கரியையும் இவர்கள் ஒரே நிமிஷத்தில் விழுங்கி விடுவார்கள். இந்தப் பிள்ளைகள் தோட்டத்திலிருக்கும் பூக்களைப் பறிப்பார்கள்; மசியைக் கொட்டுவார்கள். அம்மாமியோ, தன் வியாதியைப் பற்றியும் தன் தகப்பனார் பெரிய உதயோகஸ்தராய் இருந்ததைப் பற்றியும் சள சளவென்று பேசவாள்."

கிருஷ்ணன் தன் மனையை வெறுப்போடு பார்த்து, இரகசிய மாக “உன்னைத் தான் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள், இவர்கள்...” என்று.

பங்களத்தின் முகம் கோபத் தால் சிவந்தது. “உங்களைத்தான் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். என் மனுஷாலா?—உங்கள் மனு ஷால் தானே?” என்றுள்.

பிறகு அவள் தன்னைச் சாங்தப்படுத்தி முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு விருந்திவர் பக்கம் திரும்பி “நீங்க எல்லாருமா வந்தது ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றுள்.

சந்திரன் மேகத்தின் மறைவிலிருந்து வெளி வந்தது. அது தனக்கு உறவினர்கள் இல்லை என்று நினைத்துச் சந்தோஷப் பட்டுச் சிரிப்பதுபோல் தோன்றிற்று.

கிருஷ்ணன் தன் கோபத்தை யும் வெறுப்பையும் காண்பிக்காமல் இருப்பதற்காக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

பிறகு தன் கோபம் தொனிக்காதபடி கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு “எனக்கும் ரொம்பத் திருப்தியா இருக்கு. வாங்கோ, வீட்டுக்குப் போகலாம்,” என்றுன்.

பர்மா போட்டேட் மார்க்
ஓரிஜினல் கல்ச்சர் வைரக்கடையில்

கியாரண்டியான

வெள்ளி பாத்திரங்களும்

தந்தி

கல்ச்சர்

மேனகா, சிந்தாமணி முதலிய
இமைல் ஜால்ரா கொலுசுகளும்
பவுன் நகைகளும் விலை சரசமாக
கிடைக்கும்

(N. B.)—ரெங்கூனில் தயார்செய்த

“ஓரிஜினல் கல்ச்சர்”

வைரங்களும், “ஓரிஜினல் டென்மோ”

வைரங்களும், “பர்மா ஸ்டார்”

வைரங்களும் கியாரண்டியாக கிடைக்கும்

சௌ. அருணசலம் செட்டி

நகை, வெள்ளிப்பாத்திரம் & ஓரிஜினல் கல்ச்சர் வைரவியாபாரம்
பெரியகடை விதி :: திருச்சினுப்பள்ளி

ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்

இனிய செந்தமிழ்ப் பொக்கிஷும் :	: மிகக் குறைந்த செலவு.
ரூ. 20 விலையுள்ள 60 சிறுகதைப் புத்தகங்கள்	ரூ. 5—0—0
ரூ. 16 " நாவல்களும் இதர புத்தகங்களும்	ரூ. 4—0—0
ரூ. 5½ " 15 இனிய செந்தமிழ்ப் புத்தகங்கள்	ரூ. 1—14—0
ரூ. 7½ " 22 புத்தகங்கள்கொண்ட புத்தகக் கதை	விருந்து ரூ. 2—8—0
ரூ. 12 " 25 அரிய செந்தமிழ் நூல்கள்	ரூ. 4—0—0

மேற்கண்ட லாட்டிகள் சொற்பத் தொகுதிகளே யுள்ளன. விறைவில் ஆர்டர் அனுப்பல் நலம். தபால் மற்றுச் செல்வுகள் பிரத்யேகம்.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி

உரை காண்பார்க்கும், போட்டிப் பந்தயங்கள் விடையெழுதுவோர்க்கும் மிகவும் இன்றியமையாத நூல். மஹா மதேஹாபாத்யாய தகவி னுத்ய கலாநிதி டாக்டர். உ. வெ. சாமினாதயர் முன்னுரையும் புகு முறையும்கொண்ட அரிய நூல் விலையும் பொக்கிஷும். “இதிலில்லாத வார்த்தை தமிழ்லேயே இல்லையெனலாம்.” 2000 பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட நல்ல பைண்டுடன் கூடிய நூல்.

விலை ரூ. 10. ஸ்பெஷல் குறைந்த விலை ரூ. 8.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்

வடக்குச் சித்திரை விதி [புத்தக வியாபாரம்] 289, சென்னை மதுரை

தந்தி : “SPINNING”

டெவிபோன் : 43

இராஜா மில்ஸ்

மதுரை

நமது மில்ஸில் உயர்தரப் பஞ்சால், கைதேர்ந்த பஞ்சாலை நிபுணர்களைக் கொண்டு, கைத்தறி, மெஷின்தறிகளுக்கேற்ப, 20-நெ. முதல் 60-நெ. வரை, சிறந்த ஒற்றை, இரட்டை பாவு நூல்கள் தயாராகின்றன.

தேவைகளுக்கும், விலை விபரங்களுக்கும் ஏழுதவும்

புரோப்ரைட்டர் :

மா. வெ. ப. கனகவேல்

அம்மையார் கண்ட ஆநுத்தரா தஸ்னம்

— பி. ஸ்ரீ.

மார்கழி மாசம் ஆருத்திரா தரிசன மென்றுல், சிவ பெருமானுடைய நடனத் திருக் கோலம் தரி சிக்க வேணு மென்று கோவிலுக்குப் போவ துண்டல்லவா? ஒரு விசேஷ சந்தர்ப்பத்திலே சிவநடனம் தரி சிக்க விரும்பினார் ஓரம்மையாரும். ஆனால் சாதாரணமாகக் கோவிலுக்குப் போய் அந்தக் கோலத்தைத் தரிசித்து வரத்தானு ஆசைப்பட்டார்? அந்தக் கோலம் ஓர் அறிகுறிதானே.

இவர் பார்க்க விரும்பியதோ அந்த அறிகுறியின் உட்பொருளான அகிலலோக நடனம். அதிலும் அகில லோக சிருஷ்டி என்ற அந்த நடனம் அல்ல; அகில லோக ரட்சக நடனமும் அல்ல. அம்மம்ம! அகில லோக ஸம்ஹாரம் என்ற அந்த மகா ராத்திரியிலே நடக்கும் அந்த மகா நடனத்தையே தரி சிக்கத் துணிந்து விட்டார்.

“அப்பா! அப்படி நீ ஆடும் போது, நான் அச்சமின்றி மகிழ்ந்து பாடவேணும்” என்றும் வரம் கேட்டார் சிவபெருமானை நோக்கி. அந்த ஆசைப்போரைசொக, வளர்ந்து விட்டதாம். உதறித் தள்ளத் தள்ள, அது தவிர்க்க முடியாத ஆசையாகிவிட்டது. “ஓருங்கான் பார்த்தாலும் போதுமே! அவனே காட்டுவதென்றால் காண முடியாதா?” என்று மன்றுடியது நம்பிக்கை.

பகுத்தறிவு எவ்வளவோ ‘புத்தி சாலித்தன’ மாக எச்சரிக்கை செய்து கொண்டுதான் இருந்தது! எனினும்,

எமக்கிதுவோ பேரரசை :

என்றும் தவிரா(து)!

எமக்கொருதான் காட்டுதியோ?

எந்தாய்!

என்று அம்மையார் பிரார்த்திக் கச்சிவபெருமானும், “திருவாலங்காட்டில் நமது நடனம் காட்டியருள்வோம்!” என்று வரங்கொடுத்தாராம்.

இந்த அம்மையார் தான் காரைக்காலம்மையார் என்று பிரசித்திபெற்ற பக்தமணி. இனி, சிவபெருமான் காட்ட, இவர்கண்ட நடனத்தை நாமும் ஒருவாறு காண்போம், இவர்கவிதை என்ற ஜாலக்கண்ணுடிமூலமாக.

ஆ, எப்படிப்பட்ட காடு! பட்சிகள் துளைத்துப் போட்டிருந்த மன்றை யோட்டை நரிகவுகிறது, ஊளை யிட்டுக் கொண்டே வந்து. ஒரு புறம் ஆந்தை, கோட்டான்; ஒருபுறம் குரங்கு பாய்கிறது மூங்கிலிலே.

அந்த மூங்கிற பொங்கில் கழுகோடு பேயும் குடியேறி விருக்கிறது! எரிந்து கரிந்த விறகுகளி லிருந்து புகை ‘குப்குப்’ என்று வீசுகிறது. புகைக் கிடையே கொல் லென்று கேட்கிறது வாத்திய கோஷம். பேய்கள் கொட்டி முழுக்குகின்றன, பறை மத்து

தளம் தம்பட்டம் முதலிய அந்த வாதத்தியங்களை. பூதங்கள் பாடு கின்றன. அந்தப் பேய்களின் முகமும் கண்ணும் நெருப்பைக் கக்குகின்றன. சிவந்த ரோமம்; பிளந்த வாய்; நீண்ட பற்கள்; சட்டி வயிறு. சில பேய்கள் மலைபோல் இருக்கின்றன. பல பேய்கள் அலறுகின்றன.

அப்படிப்பட்ட சைப்பிலே ஆடுகிறூர் நடனசபாபதி, தோளி ஹம் முதுகிலும் புவித் தோலைப் போட்டுக்கொண்டு. பாடுகிறூர் காரைக்காலம்மையார் :

தாழ்ச்சடை எட்டுத்
திசையும் வீசி,
அங்கம் குளிர்த்து(து)அனல்
ஆடும் எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு
ஆலங்காடே
என்று.

அந்த ராத்திரியிலே, அந்த ஸ்மசானத்திலே, நெருப்பைப் போலச் சடை எட்டுத் திசைகளிலும் வீசி, கையிலேந்திய நெருப்பும் ஜடைபோல் எங்கும் பாய்ந்தாட ஆடுகிறாம், அங்கம் குளிர்ந்து.

அந்த ஆட்டத்தையா பார்க்க விரும்பினார் அம்மையார்? அப்படிப்பட்ட சடுகாட்டிலா “நடனம் காட்டுவோம்” என்று வரம் கொடுத்தார் பெருமான்? ஆம்; ஆசைகளையும் அபிமான துரபிமானங்களையும் சுட்டெரித்த சடுகாடுதான் இந்த அம்மையார் மனேலோகத்தில் கண்ட திரு ஆலங்காடு!

ஜடை திக்கொடு திக் - அந்தங்களிலும் மின் வெட்டுவதுபோல வெட்டிப் பரய்ந்து விழுகிறது,- “மாயையே! உன்னைச் சுட்டுத் தள்ளி விடுவேன்!” என்று பய முறுத்துவது போலே. அந்த

ஜடை பக்தி யில்லாதவர்களை யெல்லாம் நெருப்பைப்போல் சடுகிறதாம். அம்மையாரைப் போன்ற அன்பர்களையோ மகிழுச் செய்கிறதாம் - உள்ளம் குளிரச் செய்கிறதாம் - பொற்கொழுந்து போலே பிரகாசித்து.

நடனம் தொடர்ந்து நடை பெறுகிறது. ‘வீசி எடுத்த பாதம்’ அண்ட கடாகத்தையும் அதிர முட்டி - மேலே மேலே, இன்னும் பேலே மேலே, - போய்க் கொண்டே யிருக்கிறது !

அண்ட முறத்திமர்த்து(து)

ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு
ஆஸ்காடே

என்று பாடுகிறூர். அந்தத் திரு வடி அண்டமுகட்டை அப்படியே பேர்த்துவிடுமே!-என்று தோன்றுகிறது.

பூமியில் ஊன்றிய காலோ, பூமியைத் துனைத்துப் போய்ப் பாதாளத்தையே பேர்த்து விடு மென்று தோன்றுகிறது. கீழும் மேலும், மேலும் கீழும் ஆடித் தாக்கும் அந்தக் கைகள் பேர்ந்தால் (அதாவது, இடம் மாறி னல்), திக்குக்களே பேர்ந்து போகுமாம்.

அடிபேரில் பாதாளம்

பேரும்; அடிகள்
முடிபேரில் மாறுகடு
பேரும்;—கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரில்
வான்திசைகள் பேரும்:
அறிந்தாடும்! ஆற்று(து)
அரங்கு!

“அறிந்து ஆடும் ஜூயா! உலகம் தாங்காது : ஜாக்கிரதை!” என்று எச்சரிக்கை செய்வது போலப் பாடுகிறூர். திறமாய் ஆற்றி உயர மூள்ள ‘உயர்திருவாளன்’ ஒரு வன், சின்னஞ்சிறு குடிசைக் குள் நுழைவதென்றால், எவ்

வளவு ஜாக்கிரணதயாக நுழைய வேணும்! “ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை : மண்டையில் இடித் துக்கொள்ளாமல் வாரும்” என்று எச்சரிக்கை செய்வேற மல்லவா? ஆனால் “வீட்டை இடித்து விடாமல் வாரும்!” என்று யாரும் யானாற்றும் எச்சரிக்கை செய்வதில்லை ஒரு வேலை பரிகாசமாக அப்படிச் சொல்லலாம். அம்மையாரோ எதார்த்தமாகவே பயப்படுகிறார், “உலகமாகிய நடன மண்டபம் தாங்காதே; இடிந்து போகுமே!” என்று. வேறு எவ்விதமாக அந்த ஸ்வல்லோக நடனத்தைச் சொல்லால் சொல்லுவது?

எச்சரிக்கை பயன்படுவதாகத் தெரியவில்லை. நடனம் மேலும் மேலும் நடைபெறுகிறது. ஆட்டம் விசையாட்டமாகிறது. அந்தக் காடெல்லாம் ஆட்டத் தொடங்குகிறது! இப்போது எல்லாக் காடுகளும் ஆடுகின்றன! மலைகளும் ஆடுகின்றன; கடல் களும் ஆடுகின்றன. மண்ணும் ஆடுகிறது; விண்ணும் ஆடுகிறது - எல்லாம் ஏகமயமாக! ஹா, ஹா!

முன்னிய பேய்க்கணம்

குழச் சூழக்
காடும் கடலும்
மலையும் மண்ணும்
விண்ணும் சூழல்,
அனல்கை ஏந்தி
ஆடும் அரவப்
புயங்கள் எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு
ஆஸங்காடே!

என்று அம்மையார் பாடுகிறார் உத்ஸாகமாய்.

அந்தப் பேய்களும் பலவாறு பிரிந்து நிலைகெட்டு ஓடுகின்றன வாம். உமாதேவிதான் பயமில் லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்

கிறார், அந்தச் சூழற்கிளையும் வேகத்தையும் - அந்தப் பித்த வேஷத்தையும் போட்டத்தையும்?

மரயன் ஆட, மலையான் மகனும் மருண்டு நோக்குமே!

அந்தமாயக் கூத்தைப் பார்வதி தேவியும் மருண்டு பார்க்கிறார்கள். எத்தனையோ நடனங்களைப் பார்த்தவள்தான்! ஆனால் இப்போது உலகங்களைல்லாம் சூழல்-இயற்கையெல்லாம் சூழல்-உயிர்கள் உணர்ச்சிகள் சூழல்-ஆடும் ஆட்டத்தை அருள் வடிவமான தேவியும் கண் சூழல், கெஞ்சு சூழல், நோக்குகிறார்கள்.

அந்த மகா ஸ்மசானத்திலே, — யுக முடிவு என்ற அந்த அகோராத்திரியிலே நடக்கும் அந்த அகோர நடனத்தை எந்தக் கண் கொண்டு, எப்படித் தான் பார்க்கிறாரோ காரைக்காலம்பையார்? “பேய்க் காட்டை நடன மேடையாகக் கொண்டு ஆடும் பேய்க் கூத்து, பேய்க் கோலம்!” என்று புராணம் பயமுறுத்துகிறதே, அதைப் பார்க்க வேணுமென்ற துணிச்சல்தான் எப்படிஏற்பட்டதோ?

அந்த ஆட்டத்திலும் ஓர் அழகைப் பார்க்கிறார் அம்மையார். அழகு கொஞ்சகிறது உமா தேவி யின் வடிவிலே. அந்த நடனத்திலோ அழகு கிறுகிறது, பாம்பு போலே—என்று சொல்ல வேண்டும்.

“அனல் கையேந்தி அழகன் ஆடுமே!” என்று பாடுகிறார். அழகியான தேவியும் மருண்டு கோக்க, ஆடுகிறன் அழகனுன் ஸ்வேச்வரன். ஆடும் ஆட்டமெல்லாம், உத்ஸாகமெல்லாப்—பயங்கரங்கள்கூட—அழகி ன்

சழற்சிகள்தான்-எல்லாம் அழகு மயமதான்.

அந்த ஆட்டத்தில் அழகுமட்டுமா? அழகோடு இசையும் கலந்திருக்கிறது. எல்லா இசைகளும் எல்லா வாத்தியங்களும் அங்கே இசைந்து முழங்குகின்றன. அப்படி ராக தாளங்களுக்கு இசையும் அந்த ஆட்டம் நடைபெறுகிறதாம்.

முத்தி அமர்
முழவின் ஒசை
திசைகது வச்சிலம்(பு)
ஆர்க்க ஆர்க்க,
அந்தியின் மாநடம்
ஆடும் எங்கள்
அப்பன் இடம்திரு
ஆங்காடே!

என்பது அம்மையார் வாக்கு. அந்தப் பேய்க் கோலத்திலும் அழகு! ‘பித்த வேஷத்திலும் பேரறிவு! வெறியாட்டத்திலும் இசை-ஒழுங்கு!

அந்த ஆட்டத்திலே சாந்தமும் விறைந்திருக்கிறது; பயங்கரமும் விறைந்திருக்கிறது! அங்கே எத்தனை அழகுகள், இசைகள், ஆச்சரியங்கள், சக்திகள்; சொல்ல முடியாத-நினைக்கவும் முடியாத-உண்மைகள், இரகஸ்யங்கள்! எங்கும் நிறைந்து அப்பாலுக்கு அப்பாலுமாய்ப் பொங்கித் ததும் பிக் கொண்டிருக்கிறது, ஈச்வர நடனம்; -சிருஷ்டி காலத்திலும் ஸ்ரூபார காலத்திலும்.

இப்படிப்பட்ட நடனக் காட்சியைக் காரைக்காலம்மையார்

விசேஷமாய்க் கண்டதற்குக் காரணம் என்ன? காரைக்காலம் மையாரைக் காரைக்கால் பேயா சென்றும் சொல்வதுண்டு. “பேய்யாய நற்கணத்தில் ஓன்றுய நீர்ம்!” என்று தமக்குத் தாமே விருது சொல்லுகிறார். அந்த நடனத்தை, அந்தட்டபேய்க் கூட்டத்தில் தாமுழும் ஒரு பேயாகச் சேந்து பார்த்தாராம்.

பேயோடு பேயாயிருந்து, முடிவில்லாத ஆச்சரியத்தோடும் பயபக்தியோடும் அனுபவித்தார் அந்த நடனத்தை. எனவே அந்த மகா நடனம், அந்த ஆருத்திராதரிசனம், அந்த ஊழிக்கூத்து, சொற்களாகிய திரையைப் பிறிக்கொண்டு சூழல்வது போலத்தோன்றுகிறது, இவர் பாடல்களிலே.

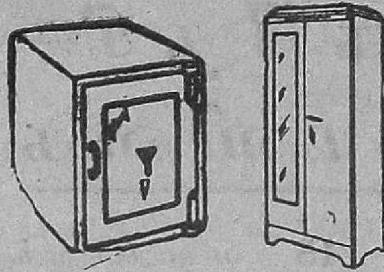
இந்தப் பாடல்களைப் பாடினால் போதாதாம். படி ததால் போதவே போதாது! பாடிக் கொண்டே ஆட வேணுமாம்; ஆடிக் கொண்டே பாடவேணுமாம்.

காரைக்காற் பேய்தன்
பாடல் பத்தும்
பாடி ஆடப்
பாவம் நாசமே!

என்று இவரே பாடுகிறார்.

இந்தப் பிரபந்தத்திற்குத் ‘திருஒலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்’ என்று பெயர்.

கோத்ரெஜ் பேடன்ட் அல்மாரிகள் முதலியலை செய்வதற்கான 'பேடன்ட்கள்' அனவசியமாக பளுவை அதிகரிக்காத, நிகரற்ற உறுதியை அளிப்பதற்காக ஏற்பட்டுள்ளன. அவை பொன்ற வேறெந்த பொருட்களிலும் கிடைக்காத விசேஷ பாதுகாப்பம்சங்களையும் உங்களுக்களிக்கின்றன.

கோத்ரெஜ் & பாய்ஸ் மான்யுபாக்ஸரிங் 'பேடன்ட்' 16-மூலை வணைவு கம்பெனி, விமிடெட்

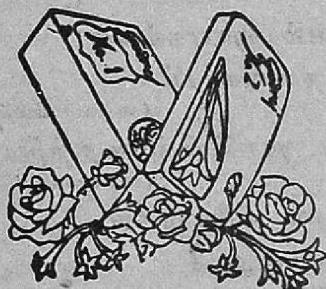
மத்ராஸ் : 164, பெரிட்டெல்
ஏஜன்ஸிகள் : மதுரை-கோயம்புத்தூர்-
காரைக்குடி-திருச்சியிலும் பள்ளி

Godrej

கோத்ரெஜ்

பேடன்ட், 16-மூலை வணைவு கம்பெனி, விமிடெட்

6-'பேடன்ட்',
அல்மாரி

Godrej the brand

**கோத்ரெஜ்
சாவி மார்க்கு**

ஈ. 1 . ஈ. 2

இதுவரையில் எவ்விடத்திலும் செய்யப் பட்டுள்ள சோப்புகளைவிட மிகவும் சிறந்த 'வெஜிடாயிள்' சோப்புகள். தேகத்திலுள்ள அழுக்கை அகற்றி, கிருமிகளை அழிக்கும்—இயற்கையான கலை நிறம்—ஆராய்ந்தெடுத்த தாவர எண்ணை சத்துக்களால் ஏரத்தியேகமாகத் தயாரிக்கப்படும் சோப்புகள்.

கோத்ரெஜ் சோப்ஸ், விமிடெட்
மத்ராஸ் (164, பெரிட்டெல்)
கோயம்புத்தூர் (3, தாமஸ் வீதி)

— சுதேசி —

மாளிகை

குமார் 15 வருடங்களுக்கு
முன் ஒரு சின்னஞ் சிறிய
கடை. இன்று தென்னிந்தி
யாவிலே பிரசித்தி பெற்ற
பெரிய சுதேசி ஸதாபனம்

இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்து மாதந் தோறும் வந்து குவியும் பல்லாயிர ரூபாய் பெறுமான நாடு வித ஜவி ரகங்கள்

இற இடங்களில் கிடைக்காத நவீன மோஸ்தர்கள் சரஸ்மான ஓரே கரூர் விகில்

பட்டு பட்டாடைகள் சகல விதமான சுதேசி ஜவுளிகள் சில்லரை சாமான்கள்

ஜெனரல் சுதேசிஸ்
(லிமிட்ட்)
எஸ்பிளாநேட் :: வேப்பேரி
சென்னை

சக்தி மலர்

1. இனி நாம் செய்ய வேண்டு வது யாது? (பொருளாதாரம்)
2. உலகம் சுற்றும் தமிழன் பிரயாண நூல் அச்சில்
3. நிர்மல குமாரி (நாவல்) கைவசமில்லை
4. அசலா (கூஷாரி பெயர்ப்பு நாவல்)
5. சிறையனுபவங்கள்
6. கடண்டுக்களி (நாடகங்கள்)
7. அமெரிக்கா (பிரயாண நூல்)
8. டால்ஸ்டாய் கதைகள் 1
9. " 2
10. " 3
(கைவசமில்லை)
11. சரித்திரக் கதைகள்
12. பாரதியார் சரித்திரம் (கைவசமில்லை)
13. கமலா முதலிய சிறு கதைகள்
14. ஐப்பான் (தடை செய்யப்பெற்றது)
15. செல்வம் (இரண்டாம் பதிப்பு)
(அச்சில்)
16. அரசியல் ஞாபகங்கள்
17. சூரிய நமஸ்காரம் (கைவசமில்லை)
18. மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம் (கைவசமில்லை)
19. பிரயாண நினைவுகள் "
20. இன்பம் எது? "
21. இருளின் வலிமை (நாடகம்)
22. யான் பெத்த இன்பம் (கட்டுரைகள்)
23. டால்ஸ்டாய் கட்டுரைகள்
24. எப்படி எழுதினேன்?
25. காந்தியும் விவேகானந்தரும்
26. புறநானாறும் தமிழரும்
27. காற்றிலே மிதந்த கவிதை
28. நமது பிற்போக்கு (கட்டுரைகள்)
29. நமது பிற்போக்கு

விபரங்களுக்கு :

சக்தி காரியாலயம்
261, சென்னை பஜார் :: சென்னை

நடு நிலைமை

வ. அ. தியாகராஜன்

அரசியல் நீதியையும் மனித வாழ்க்கையின் தருமங்களையும் விளக்கும்போது, நடு நிலைமை இல்லாமல் நீதி கிடையாது என்று பின்டே என்னும் கிரேக்க அறிஞன் சொல்லி யிருக்கிறான். நியாயம் என்பது பலசரவியின் தற்கால விருப்பங்களைச் சார்ந்திருக்கிறது என்போ மானால், அவன் குணங்கள் மாறும் போதெல்லாம் நியாயமும் மாறும். அலைக்ஸாந்தர் கோபமாயிருக்கும் போது ஒரு சியராயம், சோகமாயிருக்கும் போது மற்றொரு நியாயம், மத வெறியினால் பாரசீக அரசர்களின் அரண்மனைக்குத் தீயிடும் போது இன்னும் ஒரு நியாயம் என்று ஏற்படும். அதனால்தான், கிரேக்கர்கள் நடுநிலைமையை நற்குணங்களுக்குள்ளே தங்கத்தைப் போன்றது என்று கருதி வர்கள். ‘அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷம்; அது போலவேதான் எல்லாவற்றிலும் தைரியம் என்பதை எடுத்துக் கொள்வோம். இது பயங்கரான் கொள்ளித் தனத்துக்கும் முரட்டுத் தனத்துக்கும் இடையில் உள்ள ஒரு நற்குணம். இது போலவே அன்பும். இது அன்பில்லாமைக்கும், சோகமோகங்களுக்குள் கட்டுப் படுவதற்கும் இடையிலே உள்ளது. பிறர்மேல் அன்பில்லாமல் சுய நலத்தையே ஒருவன் நாடுவானால், அவனுடைய வாழ்க்கையில் இன்பம் இராது. தனக்கு வேண்டிய பொருள் கிடைக்க வில்லையே என்பதற்காக ஒருவன் தன்னுடைய உயிரை இழப்பானால்,

அதுவும் நல்லதல்ல. ‘ஆழமான சமுத்திரத்தைப் போல் அன்பு நிறைந்த மனதையே, தேவர்கள் நாடுகிறுர்கள். அலை பாய்ந்த மனதை நாடுவதில்லை’, என்று ஆங்கிலக் கவி ஒருவன் எழுதுகிறான்.

இப்படிப் புகழ்பெற்ற நடுநிலைமையின் இயல்புகளைச் சிறிது கவனிப்போம். இயற்கையில் எப்படிச் சூரிய வெளிச்சத்தில் ஏழு வர்ணங்கள் இருக்கின்றனவோ அப்படியே மனிதனுடைய மனதிலும் ஏழு குணங்கள் இருக்கின்றன என்கிறார்கள் மேடைட்டு அறிஞர்கள். இந்தக் குணங்கள் நம்முடைய மனதின் உணர்ச்சியை மாற்றுகின்றன. கோபம் என்னும் குணத்தைக் கவனிப்போம். இது தற்காப்புக்காக ஏற்பட்ட குணம். இது ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் உண்டு. தன்னுடைய உணவைத் தேடும் போது அதற்கு ஏற்படும் விரோதிகளை எதிர்ப்பதற்காக உள்ள சக்தியே கோபம். பயம் என்பது தன்னுடைய விரோதிகளிடமிருந்து ஓடிப் போவதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட சக்தி. இது போலவே இன்னும் சில குணங்களும் இருக்கின்றன. இந்தக் குணங்கள் மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் பொதுவானவை. புதிய வஸ்துக்களின் அமைப்பைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை, பொருள் சேகரித்து அதனால் உண்டாகும் பயனை அடைய உபயோகமாகி ரது. இந்த ஆசை எவ்வளவுக்கும் அணில்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பொதுவானது.

மனிதன் தன்னுடைய குணங்களை மாற்றுமல், அவைகள் போன்படி விடுவானாலே, அவன் மிருநங்களோடு ஒரு மிருகமாகவே இருப்பான். ஆனால், இந்தக் குணங்கள் இயற்கையால் நம்முடைய வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கொடுக்கப் பட்டவை. தற்காப்புக்கு வேண்டியவரை, இவைகளை நாம் அடியோடு அறுத்து விடவேண்டும் என்பதில்லை. இந்தக் குணங்களை நாம் நம்முடைய முன்னேற்றத்துக்காக உபயோகிக்க வேண்டும். எப்படி ஒரு பறவை தரையிலிருந்து வாளை நோக்கிப் பறந்து மறுபடியும் அங்கிருந்து வட்டமிட்டுக் கொண்டு தனக்கு வேண்டிய பொருள்களை நாடிக் கீழே இறங்குகிறதோ அதுபோலவே, அறிஞனும் இந்தக் குணங்களைத் தன்னுடைய மிருகத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக உபயோகிக்க வேண்டுமேயொழிய, தன்னுடைய மனிதத் தன்மையை இழப்பதற்காக உபயோகிக்கக் கூடாது. அப்படி ஒருவன் செய்வானேயானால், எந்தச் சக்தி அவனைக் கீழே இழுக்கிறதோ அந்தச் சக்தியினாலேயே அவன் தன்னை மேலேயும் ஏற்றிக் கொள்ளலாம்.

கோபம் என்னும் குணத்தையே மறுபடியும் உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். இந்தக் குணம் நம்முடைய விரோதிகள் மேல் உண்டாகிறது. இந்தக் குணத்தினால், மிருகங்களிடையிடையிலும் சண்டை ஏற்படுகிறது. இந்தக் கோபத்தை, நம்முடைய விரோதியினிடம் காணப்படும் கெட்ட குணங்கள் மேல் திருப்பி, தீமை செய்தவரை வெறுக்காமல் தீமையை வெறுப்போமானால்,

அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாம் நன்மையை நாடுகிறவர்களாவோம். இதனால் ஓர் அழிக்கும் சக்தியைக்கொண்டு, மனித சமூகத் தீன் வளர்ச்சியை, நாம் தேடுகிறோம். அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாம் நம்முடைய கோபத்தை ஜிஹிக்கிறோம். இது தான் நடுநிலைமை என்பது.

‘குணமெனும் குன்றேற்றி தின்ரூர் [வெகுவி கணமெனும் காத்தலிது’

என்னும் தத்துவத்தின் பொருளும் இதுவே.

நம்முடைய முன்னேர்கள் நடுநிலைமையைப் பற்றிப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். இராமாயணத்திலிருந்து ஓர் உதாரணத்தைப் பார்ப்போம். இராமனைப் பட்டாபிஷேகத்துக்காக வரவழூத்தார்கள். வரவழூத்த பிறகு, ‘உனக்குப் பட்டம் கிடையாது. நீ காட்டுக்குப்போ’ என்று அனுப்பி விட்டார்கள். இராமன் இரண்டையும் ஒன்றுக்காலே பாவித்தான். இலக்குமணனே வில்லும் அம்புமாய், ராஜ்யத்திற்காகத் தசரதனைக்கூடக் கொன்று விடுகிறேனன்றான். இன்னோர் உதாரணம். விபிஷணன் இராமனிடம் சரண் புக வந்தபோது, விரோதியை நாம் எப்படிச் சேர்த்துக் கொள்வது என்று ஆலோசிக்க வேண்டிய வந்தது. அப்பொழுது, இராமன் சொன்னான் ‘இராவனை வந்தாலும் சரி, அவன் நம்மைச் சரணடைந்தால், அவனையும் காப்பாற்றுவதே நம்முடைய கடமை.’ இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அறிஞனியிருப்பவன், விருப்புக்கும் வெறுப்புக்கும் மீறி, சுயநலத்தைப் பாராட்டாமல், பொதுநலத்தையே கவனிப்பான் என-

பதேயாகும். எவனது மனதி விருந்து சுயநலம் அடியோடு போய் விடுகிறதோ அவனது மனம் சுகத்திலும் கஷ்டத்திலும், வெபிலிலும் மழையிலும் அசையாமல் நிற்கும் மலைபோல், இயற்கையின் தத்துவத்தில் இசைந்து விடுகிறது.

நடு நிலைமை என்பது புத்த மதத்தில் ஒரு முக்கிய கொள்கையாகும். கடும் தவம் புரிகிறவன், தன் உடலைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்கிறான். சுகத்தை அனுபவிக்க விரும்புகிறவன், பிறருக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறான். இவ் விரண்டும் அளவுக்கு மிஞ்சி விடும் படி இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அது போலவே, இவ்வுலகத்தின் நல்ல வஸ்துக்களையே தேடுவோ மானால், மறு உலகத்தின் நல்ல வஸ்துக்களை இழக்கும்படி நேரிடலாம்; இதற்கு மாறுப் புத்த மறு உலகத்தின் நல்ல வஸ்துக்கள் மாத்திரமே வேண்டும் என்று ஒருவன் நினைப்பானாலோ, அவன் இவ்வுலகத்தில் பிறந்ததன் பயன்களை அனுபவிக்காமல் போய்விடுவான். இதனால்தான், நாகார் ஜானன் என்ற புத்த சன்னியாசி மதத்திமமான பாதையை நாடு வேண்டுமென்றான். எவன் உலக வாழ வை நிர்வாணமாகவும், நிர்வாணத்தை உலக வாழ வாகவும் பார்க்கிறானே அவனே புத்திமான் என்ற கொள்கை தான் இந்த மதத்திமமான பாதை. இந்த நடுநிலைமையைப் பற்றி ஸ்ரீ பகவத் கிதையில் விஸ்தார மாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஏசு நா தரும் இதைப்பற்றி அருமையாகப் பேசியிருக்கிறார். மேல் பார்வைக்கு நேர் விரோதமாகத் தோன்றக்கூடிய சில வார்த்தைகளை, அவர் இது சம்பந்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ‘நானையைப் பற்றிக் கவலைப் படா

தீர்கள். நானை தன்னைத்தானே கவனித்துக் கொள்ளும் என்று ஓர் இடத்தில் சொல்கிறார். மற்றோர் இடத்தில், ‘நானைக்கு என்ன நேரிடும் என்று கவனிக்காமல் இருத்தல் கூடாது’ என்கிறார். அதுபோலவே, ‘நமக்கு விரோதி களல்லாதவர்கள், நம் நண்பர்கள் என்றும், நம் நண்பரல்லாதவர்கள் நம்முடைய விரோதிகள், என்றும் ஓர் உண்மையையே இருவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். ‘எனக்காக எவன் இறக்கிறானே அவன் இருக்கிறான். தனக்காக எவன் வாழ்கிறானே அவன் இறக்கிறான்’ என்றும் அவர் சொல்கிறார்.

நடு நிலைமை என்பது, மாணிடசமூகத்தின் நீதிகளையும் இயற்கையின் விதிகளையும் கவனிக்க வேண்டியவன் முதன் முதலில் அடைய வேண்டிய நிலை. நடு நிலைமை என்பது சில இயந்திரங்களிலும் உண்டு. நாய ஓடும் இயந்திரத்தை நடு நிலைமையில் வைப்போமானால், இயந்திரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் சக்கரம் முன்னே போகாது. நாம் தேடும் நடு நிலைமை இப்படிப்பட்டதன்று. சரித்திரத்தில் மீர்ஜாபர் நாடின நடு நிலைமையும் அன்று. நாம் தேடும் நடு நிலைமை இயற்கையின் உண்மையை அறிய ஓர் உபாயம்.

பழைய காலத்தில் கிரீஸ் தேசத்தில் ‘ஸ்டோயிக்ஸ்’ என்ற ஒரு வகைத் தர்க்க வாதிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ‘நன்மையைத் தவிர வேறே நன்மையைத் தெட்டியாது’ என்றும், ‘இயற்கையின் நன்மையைத் தெரிந்தவன், இயற்கையின் நன்பனையைப் பின்னே நின்று இயற்கைபோகும் வழியறிந்து அதற்கு ஒத்தாசை செய்யவேண்டும்’

என்றும் சொல்வார்கள். மார்க்கஸ் அரிலியல் என்னும் ரோம அரசன், தன் னுடைய வாழ்க்கையில் எப்படி ஒருவன் நடு நிலைமையை அடைய வேண்டும் என்று எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறார்கள். அவன் தன் சிந்தனைகளில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்: ‘எப்படி ஒரு திராட்சைக் கொடி, சில திராட்சைகளைக் கொடுத்த பின், நான் இவ்வளவு திராட்சைப் பழங்களைக் கொடுத்தேன் என்று பெருமைப் படாமல் இன்னும் கொடுக்கிறதோ, அப்படியே நன்மை செய்த ஒருவன் சுய மகிழ்ச்சி யடையாமல் மேலும் மேலும் நன்மைகளைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்’. இன்னேரிடத்தில் இவன் சொல்கிறார்கள்: ‘நம்முடைய சகோதரன் நமக்குத் தீங்கு செய்வான் னல், அவன் தீங்கு செய்தான் என்று நினைக்கக்கூடாது. அவன் நம்முடைய சகோதரன் என்பதை மாத்திரம் நினைக்கவேண்டும்.’ இவ்விரண்டு மொழிகளிலிருந்தும் அறிஞர்கள் எப்படி நடு நிலைமையை அடைகிறார்கள் என்று பார்க்கிறோம்.

கடைசியில் ஒரு வார்த்தை. முட்டை போன்ற ஒரு வட-

த்தை ஒருவன் இழுக்க விரும்பினால், இரண்டு குண்டுகளை ஒன்றுக்கொன்று சிறிது தூரத்தில் நட்டுவிட்டு, அவ்விரண்டையும் சுற்றி, தளர்ச்சியாய் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி, அதற்குள் ஒரு பென்சிலை வைத்து ஒரு கோடுகிழிப்பானுகில், அந்தப் பென்சிலால் அந்த முட்டை வட்டத்தை எழுதி விடலாம். உலகமே முட்டை வடிவமாகச் சூரியனைச் சுற்றி வளைந்து ஓடுகிறது.

முட்டை வடிவமான ஒரு வட்டத்தில் இரண்டு புள்ளிகள் இருக்கின்றன. பிரம்மாண்டமே முட்டைவடிவம் என்கிறார்கள் சிலர். நாமும் நம்முடைய உலகமும் அந்தப் பிரம்மாண்டத்தில் இரண்டு புள்ளிகள். இவ்விரண்டு புள்ளிகளையும் எவன் ஒருவன் ஒரே கோட்டால் ஒன்று செய்கிறேனோ, அவனே தன்னையும் உலகத்தையும் அறிவால் வென்று நடுநிலைமையை அறிந்தவன் ஆகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியும். வாழ்க்கைப் போரில் நடுநிலைமையை யடைந்து நாம் வெற்றி பெறுவோமாக! அதனால் நம்முடைய பெருமையையும் நம்நாட்டின் பெருமையையும் தெடுவோமாக!

திருப்பூர் ஸ்

சுவர்ண மாலீகை

எஸ். ஆர். பி.

முத்துசாமி செட்டியார்
நகை வியாபாரம் :: திருப்பூர்

● எங்களிடம் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தேவையான சியாரண்டியுள்ள வெள்ளிப் பாத்திரசாமான்களும் தங்க நகைகளும் கிடைக்கும்.

● ஆர்டர்களுக்கு தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் புதிய ரகத்தில், சிறந்த முறையில், குறித்த காலத்தில் தேர்ந்த வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு தயார் செய்து கொடுக்கப்படும்.

● இன்றே குடும்பத்துடன் விஜயம் செய்யுங்கள்.

தங்களான்பிற்குரிய

S. R. P. M. JEWELLER,

TIRUPUR

Tel: JEWELLER

உய்ந்த வெறுப்புகளுக்கு
சிற்ந்த இடம்

G.N.C.

ஜி.என்.சுக்ரபாணி செட்டி & கோ.

எந். 40-41, கீழ் ஆவண்மீல் வீதி, மதுரை.
தங்கி: "ஆடோஸ்பேர்ஸ்"

சந்திரன்

வெ. இராமசாமி

கவிஞர்கள் சந்திரனை எப்படி யெல்லாமோ அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதன் மீது சொல்ல முடியாத ஓர் ஈடுபாடு. கவிஞர்களைப் போலவே, காதலர்களுக்கும் சந்திரன் மீது அபார ஆசை. காதல் கைகூடிவரும் போது, அது இல்லாத இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது காதலர்களுக்கு; ஆனால், அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில், அதே சந்திரன் அவர்களைப் படாதபாடு படுத்தி விடுகிறது. காதலையடைய முடியாமல் தவிக்கும் ஒரு பெண், தன் ஆற்றுமையைச் சந்திரனிடம் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவள் சொல்லிக்கொள்ளுகிற முறையிலே, சந்திரன்தான் அவருடைய துணபத்துக்குக் காரணம் என்ற குற்றச் சாட்டு அடங்கி யிருக்கிறது. அவள் எவ்வளவு பரிதாபமாகச் சொல்லுகிறார்கள் :

பெண்ணிலா ஊரில்
மிறந்தாரைப் போவைரும்
வெண்ணிலா வே ! இந்த
வேகமுனக் (கு) ஆகாதே !

கவிஞர்களும், காதலர்களும் பைத்தியங்கள் என்று ஷேக்ஸ் பியர் ஓர் இடத்தில் சொல்லி யிருக்கிறார். அவர் சொன்னது ரொம்பச் சரி. இந்தப் பைத்தியங்கள் சொல்வதை வைத்துக் கொண்டு, சந்திரனைப் பற்றி,

அதாவது சந்திர உலகத்தைப் பற்றி, நாம் என்ன தெரிந்து கொள்ள முடியும் ?

நம் தத்துவ அறிஞர்கள் சந்திரனைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லி யிருக்கலாம் அல்லவா? அவர்கள் என்ன சொல்லி யிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சற்றுப் பார்ப்போம். கிருஷ்ண பகவான் அருச்சனானுக்குக் கடவுள் தத்துவத்தைப் போதிக்கும் போது, தாம் யார், எப்படிப் பட்டவர் என்பதை விளக்க மாகச் சொல்லுகிறார் : “அண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் என்னி விருந்து உற்பத்தி யாகின்றன ; என்னில் வந்து முடிகின்றன. நான்தான் ஜீவராசிகளின் இதயத்தில் இயங்கும் ஆத்மா ; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும், மத்தியும், அந்தமும் நானே. வேதங்களில் நான் சாமவேதமா யிருக்கிறேன் ; தேவர்களில் நான் தேவேந்திரன் ; இந்திரியங்களில் நான் மனசு ; ருத்திரர்களில் நான் சங்கரன் ; மஹிகளில் நான் மகாமேரு ; குருமார்களில் நான் பிரஹஸ்பதி ; பசுக்களில் நான் காமதேனு ; சர்ப்பங்களில் நான் வாசுகி” என்று சொல்லிக் கொண்டு போகும் பகவான், “ஆதித்தியர்களில் நான் விஷ்ணு ; ஒளி வீசும் பொருள்களில் நான் சூரியன் ; காற்றுக்களில் நான் மார்சி ; நட்சத்திரங்களில் நான் சந்திரன் ”என்று சொல்லுகிறார்.

இதிலிருந்து, கிருஷ்ண பகவான் காலத்தில் நடசத்திரங்களில் எல்லாம் பெரியது சந்திரன் என்பதாக வைத்துக்கொண்டார்க் கொன்றால், அது குற்றமாகா தல்லவா?

சந்திரன் நடசத்திரங்களில் எல்லாம் பெரிய நடசத்திரங்களை? இந்தக் கேள்வியைத் தற்கால விஞ்ஞானிகளிடம் கேட்டால், அவர்கள் கூறும் பதில் வேறு மாதிரியாகவே இருக்கும். சந்திரனைப்பற்றித் தற்கால வானசால்திர நிபுணர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் தெரிந்து வைப்பது நல்ல தல்லவா?

முந்தாறு கோடி வருஷங்களுக்கு முன்னர், மகத்தான் சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. நாம் பேசுகிற அந்தக் காலத்தில், வருஷம் என்கிற கால அளவு தோன்றவில்லை. பூமி சூரியனை ஒரு முறை சுற்றி வந்தால், அது ஒரு வருஷம் ஆகிறது என்று படித்திருக்கிறோம். அந்தக் காலத்தில் பூமியே பிறக்கவில்லை. ஆதலால், அது சூரியனைச் சுற்றி வந்திருக்கவும் முடியா தென் பதைப் பள்ளிக்கூட வாத்தியாயர்கள் கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

என்றாலும், அந்தக் காலத்திலும், சூரியன் இன்று இருப்பது போலவே இருந்தது. கொஞ்சம் பெரிதாகவும், அதிகப் பிரகாசமுள்ளதாகவும், அதிகச் சூடாகவும் இருந்தது; இவ்வளவு தான் வித்தியாசம். முந்தாறு கோடி வருஷம், சூரியனுக்கு ஒரு நாள் தானே; ஒரு நாளைக்குள் என்ன பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட முடியும்?

ஆனால், அன்று தோற்றமளித்த வானத்திற்கும் இன்று தோற்றும்.

மளிக்கும் வானத்திற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். நடசத்திரங்கள் எண்ண முடியாத அளவு வேகமாகச் செல்லக் கூடியவை என்பது நமக்குத் தெரியும். அவைகள் இந்த 300 கோடி வருஷங்களில் எவ்வளவு தூரம் சென்று விட்டனவோ! வருஷங்கள் செல்லச் செல்ல, பழைய நடசத்திரங்கள் மறைவதும் புதிய நடசத்திரங்கள் தோன்றுவதும் இயல்பு. எனவே, அவைகள், வானத்தின் தோற்றத்தையும் மாற்றுகின்றன. ஒரு காலத்தில் ரொம்பப் பிரகாசமாயிருந்த நடசத்திரம் எங்கோசென்று மறைந்து விடுகிறது. அதற்குப் பதிலாக இன்னெருபெரிய நடசத்திரம் தோன்றி, அதை விடப் பல மடங்கு அதிகமாகப் பிரகாசிக்கிறது. இன்றைய வானத்தில் சிரியஸ் என்ற நடசத்திரம் ரொம்பப் பிரகாசமாய் இருக்கிறது. சிரியஸ் வாஸ்தவத்தில் பிரகாசமான நடசத்திரம் என்பதோடு கூட, சமீபத்தில் வேறு இருக்கிறது; எனினும், ஒரு காலத்தில் சிரியஸை விடப் பிரகாசமான நடசத்திரம் ஒன்று தோன்றியிருந்தது. அதன் பிரகாசத்திற்கு முக்கிய காரணம், அது வெகுசமீபத்தி விருந்ததேயாகும்.

இந்த நடசத்திரம் சூரியனை கோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. சூரியனே ஒ மோதி விடுமோ என்று சொல்லும்படி அவ்வளவு சமீபத்தில் வந்துவிட்டது. ஒரு நடசத்திரம் இன்னெரு நடசத்திரத்தை நெருங்குவதென்றால், லேசான காரியமா? சந்திரன் பூமிக்கு வெகுசமீபத்தில் இருப்பதால் கடல்களில் அலைகள் உண்டாகின்றன என்பது நமக்குத் தெரியும். சந்திரனைப் போல, இந்த

நட்சத்திரமும், சூரியனை நெருங்க நெருங்க, அக்கினிக் குழும்பாகக் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரிய உலகத்திலும் பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. அக்கினிக் குழும்பாலாகிய சூரிய உலகக் கடல்களில் பிரமாண்டமான அலைகளை, இந்த நட்சத்திரம் கிளப்பியது. இப்படிக் கிளப்பிய அலைகள் ஆயிரக்கணக்கான மைல் உயரத்திற்கு எழும்பின. எழும்பிய அலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறுகி, ஒரு பெரிய மலையாக உருக கொண்டன. சூரியனுக்கு எதிர்ப்புறத்தில் இன்னெரு சிறிய மலை மேலே சொன்ன பெரிய மலைக்கு நேராகத் தோன்றியது.

மேலே சொன்ன நட்சத்திரம் சமீபத்தில் வர வர, அலைகளாலான இந்த மலைகளும் உயரத்தில் வளர ஆரம்பித்தன. கடைசியில், இந்த நட்சத்திரம் வானத்தின் பெரும் பகுதியை மறைக்கும்படி, அவ்வளவு சமீபத்தில் வந்துவிட்டது. இந்த நட்சத்திரத்தின் ஆகர்ஷண சக்தியும் சூரியனது ஆகர்ஷண சக்தியும் இதுவரையில் ஒன்றை யொன்று மீற்றுமிடயாமல் சமமாக இருந்தன. இப்போதோ நிலைமை மாறிவிட்டது. இந்த நட்சத்திரம் சூரியனுக்கு ரொம்பச் சமீபத்திலே வந்துவிட்டதால், அதனுடைய ஆகர்ஷண சக்தியும் அதிகமாகி விட்டது. அந்தச் சக்தியின் வேகத்தைத் தாங்க முடியாமல், சூரியனது பரப்பில் உருவாகி யிருந்த மலையின் சிகரம் அப்படியே பிய்த்துக் கொண்டு போய்விட்டது. உச்சி பிய்த்துக் கொண்டு விட்டபடியால், மலையின் உட்புறத்தில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த வஸ்துக்களைல்லாம், எதிரி நட்சத்திரத்தை நோக்கி, சேதப்பட்ட

பகுதி வழியாக வெளிப்பட ஆரம்பித்தன. இந்த நட்சத்திரம் சூரியனை நெருங்கிக் கொண்டே யிருந்திருக்குமானால், சூரியனது பரப்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட அக்கினிக் குழும்பு இரண்டு நட்சத்திரங்களையும் கோந்து போல ஒன்றுக்கப் பிணைத்திருக்கும்.

ஆனால், மேலே சொன்ன நட்சத்திரம், நேரே சூரியனை நோக்கிச் செல்லவில்லை. அது சூரியனுக்கு வெகு சமீபத்தில் வந்துவிட்டு, ஜ்யோ போகட்டும் என்று அதோடு மோதாமல் வேறு பக்கமாகச் சென்றுவிட்டது. அதன் போக்கு வேறு பக்கம் திரும்பியதும், அதன் இழுப்பும் குறைய ஆரம்பித்தது. அது காரணமாக, சூரியனது பரப்பி விருந்து ஏற்கெனவே வெளிப்பட்ட வஸ்துவைத் தவிர, புதிதாக ஒன்றும் வெளிப்படவில்லை. ஆனால், ஏற்கெனவே வெளிப்பட்டது வெளிப்பட்டது தான். வெளிப்பட்ட வஸ்து, காற்று ரூபத்தில் பசைச் சத்துள்ள சூடான பிண்டமாக ஆகாசத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் உருவம் ஒரு சாரைப் பாம்பைப் போல், தலையும் வாலும் சிறுத்துக் கூர்மையாகவும் மத்திய பகுதி பெருத்தும் இருந்தது. மேலே சொன்ன நட்சத்திரம் சூரியனுக்குப் பக்கத்தில் வந்தபோது வெளிவந்த பகுதி தலை; அந்த நட்சத்திரம் ரொம்ப நெருங்கி யிருந்தபோது வெளிப்பட்ட பகுதி உடல்; அது வேறு திக்கைத் திருப்பியபோது வெளிவந்த பகுதியே வாலாகும்.

இப்படி யமைந்த அக்கினி மயமான இந்தப் பிண்டம், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சூடு ஆற்தொடங்கியது. சூடு ஆறிக்

குளிர்ந்து கெட்டியானபோது, ஒரே பிண்டமாக இராமல், அந்த உருவம் பல சிறிய பாகங்களாகத் துண்டுபட்டது. சிறிய பாகங்கள் வளன்றால், சூரியனை வைத் துப் பார்க்கும்போது அவை அப்படித் தோன்றின. நமது கணக்குக்கு அவை சிறிய வைகள் அல்ல.

இப்படித் துண்டுபட்ட பாகங்கள் ஆகாயத்தில் தனியாக இயங்க ஆரம்பித்தன. இந்தத் துண்டுகள் சூரியனுக்குள் நேரடியாகப் போய் மாட்டிக் கொள்ளாத வரையில், அவை சூரியனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கும். இது ஆகர்ஷண சக்தி என்ற சட்டம் விதித்திருக்கும் விதி. இந்த விதி கோடிக்கணக்கான வருஷங்களாக, அப்படியே இருந்து வருகிறது. இதை மாற்றவோ, திருத்தவோ, ரத்துச் செய்யவோ இதுவரை யாரும் முன் வந்த தில்லை.

இப்படிச் சூரியனைச் சுற்றி வரும் துண்டுகளைத் தான் நாம் இன்று கிரகங்கள் என்ற கௌரவமான பெயரால் அழைக்கிறோம். ஒரு நட்சத்திரம் இன்னொரு நட்சத்திரத்தை நெருங்கும்போது, இந்த மாதிரி சம்பவங்களைல்லாம் நேரும். அதன் விளைவாகப் பல கிரகங்களும் தோன்றும். நாம் எல்லாம் சூரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வான வெளியில் சூரியனைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள் இயங்குகின்றன. அவைகளுக்கும் பெரிய பெரிய குடும்பங்கள் இருக்கலாம்.

சூரிய உலகம் அக்கினிக் குழும் பாகக் கொதித்துக் கொண்-

டிருக்கிற தென்று சொன்னேம். அந்த அக்கினிக் குழும பில் பிளாட்டினம், தங்கம், சுயம் போன்ற எல்லா உலோகங்களும் வஸ்துக்களும் இருக்கின்றன. சூரியனிலிருந்து தான், பூமிக்கு இந்தக் குணங்களைல்லாம் வந்தன.

ஒன்பது கிரகங்களில் ஒன்றுகிய பூமி எப்படித் தோன்றியதோ, அதே விதத்தில் ஒரு கிரகமோ நட்சத்திரமோ பூமிக்கு வெகு சமீபத்தில் வந்ததால் சந்திரன் தோன்றி யிருக்கலாம். சந்திரன் பூமியைச் சுற்றி வருவதும், அதற்கு வெகு சமீபத்தில் இருப்பதும் இதற்கு அத்தாட்சியாகும்.

இது சந்திரனுடைய பிறப்பு. இனி அது என்ன நிலையில் இருக்கிற தென்பதைப் பார்ப்போம். அமாவாசை சமீபிக்கிற காலத்தில் நமது புஷ்பக விமானத்தில் சந்திர லோகத்திற்குக் கிளம்புவோம். அப்போது தான் சந்திரன் பூமிக்கு ரொம்பும் சமீபத்தில் இருக்கும். புஷ்பக விமானத்தில் கொஞ்சதூரம் சென்றதும், பூமி தெரிகிறதா என்று திரும்பிப் பார்த்தால், மூடு பனியால் மறைக்கப்பட்டது போல அது ரொம்பமங்கலாகவும் தெளிவாகவும் காணப்படும். காரணம்: காற்று, தூசி, மூடு பனி, மேகம், மழை இவைகள் நமது பார்வையை மறைக்கின்றன. சந்திர உலகமோ பூமியை விடத் தெளிவாகத் தோற்ற மளிக்கிறது. அங்கே மேலே சொன்ன எந்த விதமான தடையும் இல்லாதது தான் அதற்குக் காரணம்.

தூரத்தி லிருந்து பார்க்கும் போதே, சந்திர உலகத்தில் தண்

னீர் இல்லை யென்பதை நாம் கண்டு கொள்வோம். அப்படி ஏதேனும் இருந்தால், சந்திரன் மீது பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சூரிய ஒளியில் அந்தத் தண்ணீர் பள்ளா வென்று மின்னுவதை நாம் காண்போ மல்லவா? சந்திரனை இன்னும் நெருங்கினால், அங்கே நகரங்கள், வயல்கள், காடுகள் ஒன்றுமேயில்லை யென்பதையும் காண்போம். ஆமாம், உயிரென்பதே இயங்காத ஓர் இறந்த உலகம் தான் சந்திர உலகம்.

சுமார் ஒரு நூற்றூண்டுக்கு முன்னர், ஓர் அமெரிக்கச் செய்திப் பத்திரிகை, பெரிய கட்டுக்கதை யொன்றை ஜோடித்து, அதை வெளியிடவும் செய்தது. தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள பிரம்மாண்டமான தூரக் கண்ணுடிமூலம் சந்திர உலகத்தைப் பார்த்தாகவும், அங்கே பெரிய பெரிய மரங்களையும், கற்பனைக் கடங்காத ரூபங்களையுடைய மிருகங்களையும் கண்டதாகவும், அந்தமாதிரி மரங்களையோ, மிருகங்களையோ பூமியில் பார்க்க முடியாதென்றும், அந்தப் பத்திரிகை எழுதியது. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு மூலையிலிருந்த அந்தப் பத்திரிகை, உலகத்திலேயே ரொம்ப அதிகமான பிரதிகள் செலவாகும் பத்திரிகைகளில் ஒன்றுக மாறியது—இந்தக் கதையால்! மற்ற உலகங்களில் உயிர் எப்படி இயங்குகிற தென்பதை அறிய மக்கள் கொண்டிருக்கும் ஆவலை இது நன்றாகக் காட்டுகிறதல்லவா!

ஆனால், உண்மை மேலே சொன்ன பத்திரிகை எழுதியபடி இல்லை. சந்திர உலகம் பெரும்பாலும் சமதளமான பெரிய பாலை வனங்கள் நிறைந்ததாக

இருக்கிறது. அங்கே எதையும் பயிர் செய்திருக்கிற குறிகளோ, உயிர் இயங்குகிறது என்பதைக் காட்டுகிற குறிகளோ எதுவும் காணப்படவில்லை. ஆங்காங்கே, அவிந்து போன எரிமலைகளின் வாய் போன்று நடுவிலே குழி யாகவுள்ள குன்றுகளைத் தான் பார்க்க முடிகிறது. இந்தக் குழி களில் சில ரொம்ப விசாலமானவை. ஒரு நகரத்தையே வைத்துவிடக் கூடிய அவ்வளவு பெரிய குழிகளும் இருக்கின்றன. இது போக, இங்குமங்கு மாகப் பல மலைத் தொடர்களையும், கூர்மையான மலைச் சிகரங்களையும் நாம் காணலாம். சூரிய வெளிச்சத்தில் இந்த மலைச்சிகரங்களின் நிழல் கீழே பரந்து கிடக்கும் பாலைவனங்களில் விழுகிறது. சந்திர உலகத்தில் காணப்படும் மலைத் தொடர்களுக்கு வான சாஸ்திரிகள் தனித்தனியாகப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். அப்பென்னைன்ஸ் என்ற மலைத் தொடர் 450 மைல் நீளமுள்ளது. அதில் சுமார் 3,000 கிகரங்களுக்குக் குறையாமல் இருக்கின்றன. இந்தச் சிகரங்களிலெல்லாம் உயர்ந்தது ஹீப்கென்ஸ் சிகரம் ஆகும். இது 19,000 அடி உயரமுள்ளது. இந்த மலைத் தொடருக்கு வடக்கே ஒரு பெரிய வெளி; இதை 'மேர் இம்பிரியம்' என்று வான சாஸ்திரிகள் அழைக்கிறார்கள். மேலே சொன்ன மலைத் தொடர் சுவர் வைத்தது போல் செங்குத்தாக, இந்த வெளியில் வந்து முடிகிறது.

சந்திர உலகத்தில் மலையேறுவது ரொம்ப எளிது. அங்கே பூமியில் உள்ள ஆகர்ஷண சக்தியில் ஆறில் ஒரு பங்குதான் இருக்கிறது. ஆகையால், ஒருவன் பூமியில் உயரத் தாவுவதைப்

போல, சந்திர உலகத்தில் ஆறு மடங்கு அதிக உயரத்திற்குத் தாவலாம்; கனிப்பின்றி மலை மீது ஆறுமடங்கு அதிக உயரத்திற்கு ஏறலாம்; காயப்படுத்திக் கொள்ளாமல் ஆறுமடங்கு அதிக தூரத்திற்குக் கீழே குதிக்கலாம். ஆனால், ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை மறந்து விடக் கூடாது. அங்கே சூழ்நிலை என்று சொல்லுகிற ஆகாயம் எதுவும் இல்லை. சந்திர உலகத்திற்குப் போகிறவர்கள் பிராண வாயுவை வேண்டிய அளவு எடுத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

சந்திர உலகத்தில் ஆகர்ஷண சக்தி ரொம்பக் குறைவாக இருப்பதால், மேலே சொன்ன சூழ நிலையும் ஏற்படாது போயிற்று. பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தியோ, அதைவிட ஆறு மடங்கு சக்தி வாய்ந்தது. ஒரு விநாடிக்கு ஏழு மைல் வேகம் செல்லும் பொருள்தான் பூமியைத் தாண்டி அப்பால் செல்ல முடியும். அதற்குக் குறைந்த வேகத்தில் சென்றால், பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தியினால் இழுக்கப்பட்டு, திரும்பவும் அது பூமிக்கே வந்து சேர வேண்டியதுதான். பூமியின் சூழ நிலையில் கோடிக்கணக்கான அனுக்கள் வெகு வேகமாக அங்கு மின்கும் பறந்து கொண்டு திரிகின்றன. ஆனால், அவை ஒரு விநாடிக்கு ஏழு மைல் போகும் வேகத்தை எப்போதும் அடைந்தில்லை. எனவே அவை திரும்பவும் பூமிக்கே வந்து சேருகின்றன. சந்திரனுடைய நிலையோ அப்படியில்லை. அதன் ஆகர்ஷண சக்தி ரொம்பக் குறைவானதால், அங்கு மின்குமாகப் பறந்து திரிந்து கொண்டிருக்கும் அனுக்களின் வேகமே

சந்திர லோகத்திற்கு அப்பால் அவைகளைக் கொண்டு செல்ல முடிகிறது. அது காரணமாகவே, சந்திர லோகத்தில் அனுக்களாலாகிய இந்தச் சூழ நிலையும் இல்லாது போகிறது. ஒரு விநாடிக்கு ஒன்றரை மேல் வேகம் போனாலே சந்திரனுடைய ஆகர்ஷண சக்தியைத் தாண்டிச் செல்ல முடியும்.

சந்திரன் எப்போதும் பூமியைப் பார்த்த வண்ணமாகவே இருக்கிறது. பூமியை முழுதும் சுற்றி வர, அதற்கு ஒரு மாதம் பிடிக்கிறது. எனவே, வான வெளியில் மாதத்திற்கு ஒரு முறை தான் அது ஒரு பக்கத்திலிருந்து இன்னொரு பக்கம் முற்றிலும் திரும்புகிறது என்றாலும் ஆதலால், அதன் ஒரு பாகத்தில் 15 நாள் வரை சூரிய வெளிச்சம் பட்டுக் கொண்டே யிருக்கிறது. தொடர்ந்தாற் போல 15 நாள் சூரிய வெளிச்சம் படுவதால், அந்தப் பகுதி ரொம்பச் சூடாகி விடுகிறது. சூடு சுபார் 244 டிகிரி அளவு செல்கிறது. 244 டிகிரி என்பது கொதிக்கிற நிரின் சூட்டை விட அதிகம். இந்த அபாரமான சூட்டில் சந்திர லோகத்தில் பறந்து திரியும் அனுக்கள் விநாடிக்கு 1½ மைலுக்கு மேல் வேகமாகச் செல்லுகின்றன. 1½ மைல் வேகத்திற்கு மேல் செல்லும் போது, சந்திரனது ஆகர்ஷண சக்தியில் அவற்றை இழுத்துத் திரும்பவும் கீழே கொண்டு வர முடியாமல் போகிறது.

சூரிய வெளிச்சம் பட்டபாகம் 244 டிகிரி சூட்டை அடைகிற தென்றால், சூரியனைப் பார்க்காத பகுதி 244 டிகிரி குளிர்ந்து விடுகிறது. எப்படிப்பார்த்தாலும், சந்திர உலகம் நமது வாசத்துக்குப் பொருத்தமானதாகத் தோன்ற

வில்லை. இந்தப் பாழும் பூலோ கத்தை விட்டு விட்டு, சந்திர லோகத்துக்குப் போய்க் குடி யேறலாம் என்றால், விதி அங்கேயும் நம்மை விட்டபாடில்லை!

சந்திர உலகம் என்னென்ன பொருள்களால் ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது? சூரிய வெளிச்சம் பூமியில் உள்ள பல விதமான மண்ணில் படும்போது, அவை அந்த வெளிச்சத்தைப் பிரதி பலிக்கின்றன. அப்படிப் பிரதி பலிப்பதனால் ஏற்படும் வெளிச்சத்திலிருந்து அந்தந்த மண்ணின் தன்மையை, விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். தன் மீது படும் சூரிய வெளிச்சத்தைச் சந்திரனும் பிரதி பலிக்கிறது. பிரதிபலிக்கும் அந்த வெளிச்சத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால், எரிமலையில் ஒரு காலத்தில் எரிந்து சாம்பரான பகுதி, சூரிய வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலிக்கும் போது ஏற்படும் வெளிச்சத்திற்குச் சமமாக இருக்கிறது. இதிலிருந்து சந்திர உலகத்தின் மேல் தளம், எரி மலையின் சாம்பராலானது என்று ஒருவாறு முடிவு கட்டலாம் அல்லவா?

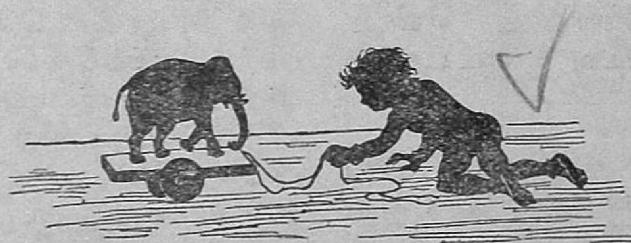
எரிமலையின் சாம்பலில் ஒரு விசேஷம் என்ன வென்றால், அது சூட்டை உள்ளே போக விடாமல் தடுக்கிறது என்பதாகும். சூரிய வெப்பத்தில் சந்திரனது ஒரு பகுதி கண்டபடி சூடாகி விடுகிறது என்று சொன்னேம். இந்தச் சூடு யேல் தளத்தை மட்டும் பாதிக்கிறதே யன்றி, கீழே இறங்குவதில்லை. ஆதலால், அதன் கீழ்ப்பகுதி அதன் மேல் பகுதியைப் போல் பெரிய மாறுதல் எதையும் அடையாமல் இருக்கிறது. சந்திரனது மேல் தளத்தில் அரை அங்குலத்திற்குக்

கீழே சூரிய வெப்பம் செல்ல முடிவதில்லை. காரணம், அதன் மேல் தளம் எரிமலையின் சாம்பரால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதேயாகும். இது கண்ணே மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிற விஷயமல்ல; சான்று இருக்கிறது. சமீபத்தில், சந்திர கிரகன காலத்தில் சந்திர லோகத்தில் என்ன மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை இரண்டு வான சாஸ்திரிகள் ஆராய்ந்து, அவர்கள் கண்ட உண்மையை எழுதி யிருக்கிறார்கள். கிரகனத்தின் போது, பூமியின் நிழல் சந்திரன் மீது பட்டதும், சூரிய வெளிச்சம் அதன்மீது பட முடியாமல் போய் விட்டது. சூரிய வெளிச்சம் பட முடியாமல் போன சில நிமிஷங்களுக்குள் 194 டிகிரி சூடாயிருந்த சந்திரன் 152 டிகிரி குளிராக மாறியது; அதாவது 346 டிகிரி வீழ்ச்சி! சூரிய கிரகனத்தின்போது சந்திரன், சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையில் வருகிறது. அப்போது சூரிய வெளிச்சம் தடைப்படுவதால், பூமியின் சூடு குறைகிற தென்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், மேலே சொன்னபடி திடீரென்று வீழ்ச்சி யடைகிற காரியம் பூமியில் கிடையாது. பூமியைச் சுற்றியுள்ள சூழ்நிலையிலும் பூமியின் மண்ணிலும் ஏறி யிருக்கும் சூடு திடீரென்று இப்படி உண்மை குறைவதைத் தடுக்கிறது.

வானத்தைப் பார்க்கும் போது, சந்திரன் பெரிய பொருளாகத் தெரிகிறது. வாஸ்தவத்தில் அது ரொம்ப ரொம்பச் சிறிய பொருளேயாகும். அது பெரிதாகத் தெரிகிறதே யென்றால், நமக்கு அது ரொம்ப சமீபத்திலிருப்பதுதான் காரணம்.

மூமியிலிருந்து 2,39,000 மைல் தூரத்தில் அது இருக்கிறது. வான சாஸ்திர அளவில் வைத்துப் பார்க்கும் போது 2,39,000 மைல் என்பது ரொம்பச் சமீபம் என்று தான் சொல்லவேண்டும். சூரி யன் மூமிக்கு 9 கோடி மைலுக் கப்பால் இருக்கிறது. அதாவது : சந்திரனைப் போல 400 மடங்கு தூரத்தில் இருக்கிறது. எனவே, அது சந்திரனைப் போல் 400 மடங்கு பெரியது என்றும் ஆகிறது. ஆயினும், நமது தோற்றுத் திற்கு, சந்திரனும் சூரியனும் சமமாகத் தோன்றுகின்றன. காரணம், தூரம்தான். சந்திரனது சூறுக்களவு 2,160 மைல்; அதா

வது பூ மி யி ன் சூறுக்களவில் நாலில் ஒரு பங்குதான். சூரி யஞே 130 லட்சம் மூமிகளைத் தன்னுள் அனுயாசமாக அடக்கிக்கொள்ளும் அளவு பெரிதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட லட்சக்கணக்கான சூரியர்களை விழுங்கி ஏப்பம் விடும் நட்சத்திரங்கள் எண்ணற்றவை, வான வீதியில் கண் சிமிட்டிக் கொண்டு உல்லாசமாகத் திரிகின்றன! இவைகளை யெல்லாம் பார்க்கும் போது, அப்பாவியான சந்திரன் அப்படி யொன்றும் பெரிய நட்சத்திரம் இல்லை, நட்சத்திரமே இல்லை யென்று தெரிகிற தல்லவா?

Diamonds and Jewellery

VUMMIDIAR

VUMMIDI RAMIAH CHETTY
GURUSWAMY CHETTY & CO.,
25, CHINA BAZAAR RD. G.T. MADRAS.

TELEGRAM
"FAITH"

ESTD.
1924

TELEPHONE
113

A. S. S. M.

சோமசுந்தரம் செட்டியார்

& CO.

124, தெற்கு ஆவணிமூல வீதி

ம து ன ர

கியாரண்டி உள்ள

தங்க நகைகள்

வெள்ளிப் பாத்திரங்கள்

கிடைக்குமிடம்

லட்சியம்

எம். எஸ். சபரிராஜன்

கோடைகாலம். ஓன்றரை மாதம் விடுமுறை. சொந்த ஊருக்குப் போயிருந்தேன்.

காலையில் காப்பி சாப்பிட்டா நதும், திண்ணையில் உட்கார்ந்து தெருவில் போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

ரசிக உணர்ச்சி மிக்கவர்கள் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் எளிதில் பொழுது போக்கலாம் என்பது என்கருத்து. அங்கு, ஒரு நிமிடத்தில் பல காட்சிகள் தோன்றுகின்றன; பல சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன: ஒரு கட்டை வண்டி மெதுவாக அசைந்து போகும். அதைத் துரத்துவது போல, புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஒரு மோட்டார் ஜிவரும். ஒரு பசு தவயோகி போல அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்துச் செல்லும். எருமை மாடு கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டு நடுத்தெருவில் ஓடும். அதைத் துரத்தி நான்கு நாய்கள் குலைக்கும். ஒரு சிறுவன் நாய்மேல் கல்லை விட்டெறிவான். பின்னாலே, ஒரு சைக்கிள்காரன் வந்து பையன் கால்மேலோ தலைமேலோ சைக்கினை விட்டுச் செல்வான்.

பகல் பன்னிரண்டு மணி வரை அதே இடத்திலேயே உட்கார்ந்து, எல்லாவற்றையும் ஒரு கண்காட்சி போலப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பேன்.

ஒருவாரம், இரண்டு வாரம் கழிந்தது. அந்தப் பக்கத்து ஆடு

மாடுகள் முதல் எல்லா உயிர்களும் எனக்குப் பழக்கமாயின. ஆனால், ஒரே ஒர் உயிர் மாத்திரம் என மனத்தை மிகவும் கவர்ந்தது.

அவள் ஒரு சிறுமி. வயது ஒன்பது அல்லது பத்து இருக்கலாம்.

அவள் இரு வகைக் கோலத்துடன் காட்சியளிப்பது வழக்கம். காலையில் தலைவாரிப் பூச்சுடி, கையில் புத்தகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பள்ளிக்கூடம் செல்லுவாள். பகல் சாப்பாட்டிற்கு வந்ததும், அலங்காரமும் உடையும் மாறும். கையிலே கூடம் ஏறும். தண்ணீர் எடுப்பதற்காக, ஊருக்குப் புறம்பி ஹள்ள நல்ல தண்ணீர்க் கிணற்றிற்குப் போவாள். பள்ளிக்கூடம் தொடங்குவதற்குக் காலமணி நேரத்திற்கு முன், குடத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு, விரைவாக இரண்டொரு வாய் சாப்பிட்டு விட்டு, நனைத் தடையை மாற்றிக்கொண்டு, மீண்டும் கையில் புத்தகம் ஏந்திய வாறு பள்ளி செல்லுவாள். மாலையில் வருவாள். புத்தகத்தைக் கீழே வைப்பாள். மீண்டும் தண்ணீருக்குப் போவாள்.

ஒன்று புத்தகம், அல்லது குடம்; அதாவது, பள்ளிக்கூடம் அல்லது அடுப்பங்கரை-இவையே, அவளுடைய வாழ்க்கையின் லட்சியங்களாக இருந்து வந்தன—அன்று.

நல்ல வெயிலிலே குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு பல முறை

அத்தெரு வழியே போய் வந்த வாறு இருப்பாள். சுமங்கு சுமங்கு இடை நோகும். பாவாடை நன்னீந்து போகும். தண்ணீர் இறைத்து இறைத்துக் கைகள் சிவந்து போகும். முகத்திலே சோர்வு ததும்பும் மூச்சிலே திணறல் உண்டாகும்.

ஓரு நாள்ல, இரண் டு நாள்ல; நாள் தோறும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து வந்தேன்.

எட்டு அல்லது ஒன்பது மணிக்கு, வீட்டு வேலையிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக்கொண்டு, மின்மினிப் பூச்சு போலக் கண்ணைத் திறந்து திறந்து மூடும் ஓரு சிறிய அகல் விளக்கு முன் உட்கார்ந்து சற்று நேரம் படிப்பாள். வேலை மிகுதி யால் உடல் நோகும். தூக்கம் அவள் கண்ணைத் தழுவும். புத்தகத்தைக் கையில், வைத்தபடி கீழே சாய்வாள்.

பக்கத்து வீட்டுப் பெண் குழந்தைகள் தெருவில் ஒன்று கூடிப் பற்பலவிதமான விளையாட்டு விளையாடுவார்கள். ஓரு நாளாவது, ஓரு பொழுதாவது அவள் விளையாட நான் கண்ட தில்லை.

புத்தகம் கையில் ஏறுவதற்கு முன்பே குடம் கையில் ஏறிவிட்டது. தண்ணீர் சுமக்கும் பயிற் சியே முதலில் கிடைத்தது. அதிலும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக முன்னேற்றம். முதலில், அதாவது ஆறு ஏழு வயதில், சிறு சொம்பு எடுத்துக் கொண்டு போவாள். இன்று பெரிய குடத்தில், பெரிய பெரிய பெண்கள் தூக்கிச் செல்லும் குடத்தில் வந்து முடிந்திருக்கிறது பயிற்சி.

தெருவில் செல்லும்போது, அவருடைய முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறேன். அதில் கவ

லையோ, வேதனையோ எதுவும் இராது. தன் விதியை எண்ணி நொந்து புலம்பும் குறிகள் எதையும் அதில் நான் பார்த்தது இல்லை. சோர்வுக்கு அல்லது யாக மாத்திரம் முகம் வாடியிருக்கும். விரும்பியதைப் பெறவோ, உள்ளத்திற்கு உவகை. அளிக்கவோ இயலாத வறுமை நிலைமை. அந்த நிலைமையிலும் அந்த ஏழைப் பெண்ணின் முகம் சிவந்திருக்கும். கண்ணில் உற்சாகம் ஓளி ரும். கண்ணங்கள் முறுவலால் குழியும்.

* * *

ஐந்து வருடம் கழிந்தது.

இதற்குள் எத்தனையோ மாறு தல்கள் கிகழுந்தன.

நான் மீண்டும் சொந்த ஊருக்குப் போகவே இல்லை. குடும்பம் முழுவதும் பட்டணத்திற்கு வந்து விட்டது. அண்ணையுக்கு ஓரு பாங்கியில் வேலை. நான் பள்ளிக்கூடப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு கல்லூரியையும் ஓருகை பார்த்து, அங்கும் முத்திரை வாங்கிக்கொண்டு புத்தகப் படிப்பிற்கு ஓரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தேன்.

படிப்பு முடிந்ததும், கல்யாண விஷயம் ஆரம்பமாயிற்று. நாலாமூலையிலிருந்தும், பலர் பெண் கொடுப்பதாக முன் வந்தனர். எல்லாவற்றையும் ஓரு வகையில் கழித்துத் தள்ளினேன். மிஞ்சியது சொந்த ஊரிலே, உறவினர் ஓருவர் பெண். பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக ஊருக்குப் போயிருந்தேன்.

* * *

மீண்டும் அதே ஊர், அதே நீண்ணை, அதே தெரு.....

போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தப் பெண்ணின் சினைவு வந்தது.

தெருவை உற்று நோக்கி ணேன். அவளும்.. தோன்றி னாள், கையில் குடத்துடன். அப்பொழுதைய உருவத்திற்கும் இப்பொழுதைய வடிவத்திற்கும் சிரம்ப வேற்றுமை. பெண்மை அரும்பு மலர்ந்த பருவம். பாவா டைக்குப்பதில் சேலை. கழுத்திலே தாலி. குறைந்த கால இல்வாழுக் கைக்கு அறிகுறியாக முகத்திலே கவலையின் சின்னங்கள்.

அவள் காலையிலும் தோன்றி னாள். நடுப்பகலிலும் தோன்றி னாள். மாலையிலும் தோன்றினாள். இரவிலும் தோன்றினாள். கிணற் றங் கரைக்கும் வீட்டிற்குமாக ஆயிரமுறை போய் வந்தாள், குடத்தைத் தாங்கியவாறு.

மலர் போன்ற மெல்லிய கரங்கள் கற்கள் போலத் திண்மையடைந்தன. கொடி போன்ற இடைகள் சுமைதாங்கி போல உயரக் கிளம்பி சின்றன. காண்

போரைக் கவரும் வலிமை பெற்றிருந்த அந்தக் கண்கள் சீர்ப் பெருக்கெடுக்கும் ஊற்றைப் போலாயின. கருநாகம் போல நீண்டு வளர்ந்திருந்த கூந்தல் பூச்சி பொட்டு அடையும் புதர் போலாயிற்று.

குடத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதும் வருவதுமாக இருந்தாள்.

பழைய சினைவு ஞாபகம் வந்தது. அன்று புத்தகமும் குடமும் அவளுடைய லட்சியங்களாக இருந்தன. அந்தப் பேதைப் பருவத்தில் பள்ளிக்கூடமும் அடுப்பங்கரையுமே அவளுடைய வேலையாக இருந்தது. இன்று பள்ளிக்கூடம் இல்லை. புத்தகங்கள் மூலையில் தூங்குகின்றன. ஆனால் குடம் மாத்திரம் இருக்கிறது. இரண்டு லட்சியங்களில் ஒன்று மங்கி மறைந்து சென்ற கால விஷயமாயிற்று. மற்ற ரெண்று நிற்கிறது. அது, சாகும் வரையில் அவளை விடாது.

என் மனதிலே கவலை மிகுந்தது.

மல்லேஸ்வரன்

ச. குருசாமி

ராஜாதி ராஜ பார்த்தாண்ட வீரப் பிரதாபநாரேந்திர மூபதி, அலங்கரிக்கப்பட்ட அரசுகட்டி லில் கொலுவீற்றிருந்தார். ஆஸ்தான மண்டபம் சிறந்த கலைஞர் களால் வெகு அழகாய் அலங்கரிக்கப் பட்டு, இந்திரனுடைய சபா மண்டபமோ என விளங்கியது. மூபதியின் சிம்மாசனத் திற்கு இரு புறங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் மந்திரி பிரதானிகளும், சமஸ்தானப் புருஷ்களும் அவரவர்கள் அந்தஸ்திற்கேற்ப அமர்ந்திருந்தனர். காஷ்மீரத்தி லிருந்தும், பாரசீகத்திலிருந்தும் தருவிக்கப்பட்ட இரத்தினக் கமபளங்கள் தரையின் மீது விரிக்கப்பட்டிருந்தன. சேவகர்களும் இதர ஏவலாளர்களும் அவரவர்கள் தகுதிக்கேற்ப, தூரத்தில் அவ்விசாலமான மண்டபத்தின் ஓரத்தில் வரிசையாக சின்று கொண்டிருந்தனர்.

அன்று நவராத்திரி விழாவின் கடைசி தினம். கலைமகள் விழா மூபதியின் சமஸ்தானத்தில் கலை உற்சவமாகவே கொண்டாடப்படுவது வழக்கம். ஒவ்வொரு கலைக்கும் ஒருஊள் ஒதுக்கி வைக்கப்படும். அத்தினத்தில் கலைஞர்களுக்கு அரசன் சன்மானமளிப்பான். கலைகளிற் சிறந்தது இலக்கிய மல்லவா? ஆகையால் அதன் ஒவ்வொரு

விரிவுக்கும் ஒரு நாள். முந்திய தினங்களில் நாடகம், காவியம், தனிக்கவிதை, நாவல் முதலியவை களுக்கு அரசன் பரிசளித்தான். கடைசி தினம் சிறு கதைக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட டிருந்தது. மூபதிக்குச் சிறு கதைகளின் மீது அபார மோகம். ஆகையினால் அவனுடைய சமஸ்தானத்தில் அதற்கு எப்பொழுதுமே முக்கிய ஸ்தானம் கொடுப்பதுண்டு.

அரசனுடைய சிம்மாசனத் திற்கு அடுத்தாற்போல் ஓர் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் ஆசிரியர் ஒரு வர் வீற்றிருந்தார். அவருடைய கதைதான் அப்பொழுது வாசிக்கவிருந்தது. அரசனுடைய அரியாசனத்திற்கு முன்னால், ஓர் சிறிய ஆசனத்தின் மீது கற்றுச்சொல்லி ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் கதை வாசிப்பதில் விசேஷப் பயிற்சியுள்ளவன். கதைகளை வாசிப்பதிலும் ஓர் அழகுண்டல்லவா? சாதாரணக் கதைகளுங் கூட, அவன் வாசிக்கும்போது தனிச் சோபை பெறும் என்று சொல்வார்கள். தூய வெண்பட்டினால் சுற்றப் பட்ட ஓர் ஏடு அவனுக்கு முன்னு விருந்தது.. அதைப் பிரித்துத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு, அரசனுடைய ஆணைக்காகக் காத்திருந்தான்.

“வாசிப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கிறீர்கள்லவா?”என்று

ஷபதி ஒரு புன்சிரிப்புடன் ஆசிரி யரைக் கேட்டான். ஆசிரியர் ஒரு புன்முறைவலுடன் “எல்லாம் தங்கள் சித்தம்” என்றார். கற்றுச் சொல்லி கதையை வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

2

நாலமலைத் தொடரை யடுத்த காடுகளினுடே குதிரை வீரன் ஒருவன் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தான். குதிரை செல்லும் வேகத்தைக் கண்டால், அது தன் காதலியைக் காண்பதற் காகத் தான் அவ்வளவு வேகமாய்ச் செல்கிறதோ எனத் தோன்றும். ஆனால், உண்மையில் அக்காடுகளில் அதன் காதலி ஒன்றுமில்லை. குதிரை வீரன் தான், அவனுடைய காதலியைச் சந்திக்கச் சென்று கொண்டிருந்தான். எஜமான னுடைய அவசரத்தை உணர்ந்தே, அது அங்குனம் செடிகளையுங் கொடிகளையும், சுனைகளையும், பாறைகளையுங்தாண்டிக் காற்றுயுப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அந்திமயங்கும் வேளையில் அது ஓர் அரசு மரத்தருகே நின்றது. அடர்ந்த காட்டின் மத்தியிலிருந்த அப்பெரிய அரசு மரத்தின் சிறிய மைதானம் அவர்கள் சந்திப்பதற் காகவே அமைக்கப் பட்டது போல் தோன்றியது. பக்கத்தில் சிற்றேடுடையொன்று கல கலத்துக் கொண்டிருந்தது. மாலையில் கூடு திரும்பிய நானை விதமான பறவைகள் அதற் கேற்ப கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன. நீலப் பட்டாடையணிந்து தூரத்தில் படுத்திருந்த பால மலையானது மாயன் பள்ளி கொண்டிருப்பது போன்ற தோற்றத்தையளித்தது. ஆனால், இயற்கைக் காட்சிகளைக் காண வந்தவனால் வைவே வீரன்.

“கதை கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தது தான் போலும். ஆரம்பம் அழகா யிருக்கிறது. மேலே? ” என்றான் அரசன்.

கற்றுச் சொல்லி மேலே வாசிக்கத் தொடங்கினான்.]

“பாமா! ” என்று கூவி யழைத்து, “இன்னும் வர வில்லையோ? ” என்று வீரன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

“இதோ தங்களுக்காக அடியாள் காத்திருக்கிறேன்” என்று ஓடி வந்தாள் ஓர் அழகிய இளங்கை.

“கேவி பண்ணுதே, பாமா. நீ வந்து வெசு நேரமாய் விட்டதா? ”

“பெண்கள் காத்திருக்கப் பிறந்தவர்கள் தானே! ஆகையினால் காத்திருக்கிறோம். அதைப் பற்றி உங்களுக்கேன் கவலை? ”

“கோபித்துக் கொள்ளாதே, பாமா: ”

“நீங்கள் ஒரு நாளாவது முன் னால் வந்து எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த திருக்கிறீர்களா? வீரலை மடக்குங்கள், பார்ப்போம்.”

“அதற்குக் காரணம் சொல்லட்டுமா, பாமா? நீ உன் சொந்தக் கால்களை நம்புகிறூய். நான் என் குதிரையின் கால்களை நம்புகிறேன். உன் அவசரம் உன்னுடைய கால்களுக்குத் தெரியும். என் அவசரம் அம்மிருகத்திற்குத் தெரியுமா? ”

“நான் அப்படி ஒன்றும் விக்கி விரைத்து வேரவை ஒழுக ஓடி வரவில்லை” என்று கூறிப் பாமா

முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“முகத்தை என் திருப்பிக் கொள்கிறுய்? இந்தச் சமயங்களேன் நான் உன் முழு அழிகையும் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம். எங்கே, சற்று திரும்பு.”

“அதிருக்கட்டும். நீங்கள் நானை விஜய நகரம் போகத்தான் வேண்டுமா?”

(“ஓஹோ, கதை சரித்திர சம்பந்தமானது போலும். சரித்திரக்கதைகள் என்றால் நமக்கு வெகு பிரியம். அதிலும் ராயர் சமஸ்தானக் கதைகள் என்றால் கேட்கவே வேண்டாம்” என்று ஆசிரியரை நோக்கிப் புன்முறைவல் செய்தார் அரசர்.)

“உனக்கரகவே போகிறேன், பாமா!”

“நிங்கள் சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லை. எனக்காக விஜய நகரம் போவானேன்?”

“நீயோ பாலையக்காரர் மகள். நானே சாதாரண வீரன். உன்னை மனங்து கொள்ளக் கூடிய அந்தஸ்தை நான் பெற வேண்டுமல்லவா?”

“விஜயநகரத்தில் அந்தஸ்தை விலைக்கு விற்கிறார்களா? அதை வாங்கிக் கொண்டு வரவா போகிறீர்கள்?—ஆமாம்! அங்கு தெருக்களில் எல்லாம் ரத்தினம் விலை கூவி விற்கிறார்களாமே. ஒரு வேளை இதுவும் விற்பார்கள் போலும்!”

“என்ன பாமா, ஒன்றுங் தெரியாதவள் போல் பேசுகிறோயே? ராய மஹாராஜா பீஜப்பூர் அடில்ஷாமேல் போர் தொடுக்கப்

போகிறார். என்பது உனக்குத் தெரியாதா? உன் தந்தையும் அந்தப் போருக்காகத்தானே படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.”

“ஓஹோ, அந்தப் போரில் சண்டை செய்து ‘ஜம் ஜம்’ மென்று நிங்கள் வீர சுவர்க்கம் அடைவீர்கள். நான்?”

“யுத்தத்துக்குச் செல்பவர் களெல்லாம் வீர சுவர்க்கக் கானு சேருகிறார்கள்?”

“அது னினான். பலர் திரும்பி ஓடி வருவதுமுண்டு. அப்படி.....”

“ஓ! ஓ! என் பாமாவா இப்படிப் பேசுவது?—நாங்கள் வெற்றி முரசு கொட்டி கொண்டு திரும்புவோம்.”

“மல்லரே, கோபித் துக்க கொள்ள வேண்டாம். முகம்மதி யர்கள் மீது போர் தொடுத்து, ஹிந்துக்கள் எப்பொழுதாவது ஜெயித்திருக்கிறார்களா?”

“எத்தனையோ தடவைகள்! சொல்லட்டுமா?”

“வேலெறுஞ்றும் சொல்ல வேண்டாம். அந்த ரெய்ச்சுர் இப்பொழுது யார் வசமிருக்கிற தென்று சொன்னால் போதும்.”

“அதைப் பிடிப்பதற்குத்தான் இப்பொழுது போர்!”

“முந்தின முயற்சிகளெல்லாம் என்னவாயின்?”

“முந்தின யுத்தங்களைக் கிருஷ்ண தேவராயர் நடத்த வில்லை யென்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்” என்று கோபத்துடன் கூறினான் மல்லன்.

“அவ்வரசர்களுடைய படை மில் மல்லர் குதிரை வீரராக இல்லை என்பதையும் மறந்து விடா சீர்கள் !” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் பாமா.

“மல்லன் புன் கிரிப்புடன், “பாமா; நீ கிருஷ்ணதேவ ராயரை நேரில் பார்க்காததனால் தான் இப்படி யெல்லாம் பேசு கிறேய். சென்ற நவராத்திரி உற் சுவத்தின் போது தான் நான் அவரை நன்றாய்ப்பார்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பங் கிடைத்தது. படை அணிவகுப்பை அவர் பார்வை மிட வந்த பொழுது, நான் முன்னணியில் நின்று கொண்டிருந்தேன். என்ன ஆஜானு பாகுவான உருவும்! என்ன தேஜோமயம்! அவர் முகத்தில் வீரம் ஜோவிக்கிறது. அவர் வெற்றிக்கே பிறந்த வீரர். அவருடைய ஜாதகத்தில் தோல்வியே கிடையாது. இன்னொரு விஷயங் தெரியுமா? அவர் அனுதினமும் சூரியோதயத்திற்கு முன்னே பெற்றுந்திருந்து சாதாரண வீரர்களைப்போல் சிலம்பம், மற்போர்க்கதை சுற்றுதல் முதலிய தேகப்பமிற்கி செய்கிறாம். அவர் முன்னணியிலிருந்து போரை நடத்தும் போது, எங்களுக்குத் தோல்வியே இல்லை. சிச்சமாய் நம்பு” என்றான்.

“அவரிடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. அவரைப் பற்றி நான் அதிகங் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நிங்கள்...”

“என் சாமரத்தியத்தில் உனக்குச் சந்தேகமுண்டா?”

“என் உள்ளத்தை நீங்கள் சரியாய் அறிந்து கொள்ளவில்லை. நிங்கள் விஜய நகரம் போய்த் திரும்பிவருவீர்களா?”

“திரும்பி வராமல் ?”

“அங்கு அரண்மனையில் வேலை செய்பவர்களெல்லாம் பெண்கள் தானுமே ?”

“அதனால் உனக் கெண்ண ?”

“அவ்வழகிய மங்கைகளில் யாராவது ஒருத்தியை.....”

அவருடைய வாக்கியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய மல்லன் விட வில்லை. அவருடைய வாயைத் தன் கையினால் பொத்திக் கொண்டு, “போதும். அங்கே ஆயிரம் பேர் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு இவ்வுலகத்தில் ஒருத்தி தான் அழகு. பாமா, இன்று நான் இவ்வரசமரத்தையும், அவ் வோடையையும் அதோ நிற்கும் பாலமலையையும் சாட்சியாக வைத்துச் சொல்கிறேன்: நான் உன்னைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் மணப்பதில்லை” என்று கூறி அவனைத் தன் பக்கத்திலிழுத் தான்.

அச்சமயம் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த குதிரை கனைத்தது.

அச் சுப சகுனத்தை உன்னி, மிகுந்த உவகையுடனும் நானைத் துடனும் அவன் அவன் தோளின் மீது சாய்ந்தாள். சாய்ந்தவள் ஆகாயத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆகாயத்தில் உதய சந்திரன் தன் பால் ஓளி யைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“அச்சந்திரனை வேண்டுமானாலும் சாட்சியாக வைத்துக் கொள்” என்றான் மல்லன்.

“அவன் தோன்றி மறைபவன், பொய்யன். அவன் வேண்டாம்” என்று கூறி பாமா அவனுடைய முகத்தை உற்று நோக்கினான்.

அங் சிலையில் அவர்கள் எவ்வ எவு நேரம் இருந்தார்களோ, தார்.) யாரால் சொல்ல முடியும்?

மீண்டும் குதிரை கணித்தது. பீரன் தன்னுணர்வு வந்தவன் போல், “பாமா, வெகு நேரமாகி விட்டதே. நீ திரும்பிச் செல்ல வேண்டாமா?” என்றான்.

“நீங்கள்?”

“நான் நாளைக்குப் புறப்படு கிறேன். விடை கொடு.”

“எப்பொழுது திரும்புவீர்கள்?”

“போர் முடிந்த பின் ஒரு கணமுங் தாமதிக்க மாட்டேன்.”

பாமாவின் கண்களில் நீர் நிரம் பியது. அவனுடைய கண ணீரைத் தன் அங்க வஸ்திரத்தினால் துடைத்தான். குதிரையை அருகில் அழைத்து, அதன் மேல் ஏறிக் கொண்டு, “அழாதே, பாமா. நான் வெற்றியுடன் திரும்ப வேண்டு மென்று சந்தோஷமாய் விடை கொடு” என்றான் மல்லன்.

பாமா கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டு மௌனமாய் சின்றாள்.

இச் சோகக் காட்சியை வெகு நேரம் தன்னால் சுகித்துக் கொண்டிருக்க முடியா தென்று கிணைத்தோ, என்னவோ குதிரை கிளம்பிவிட்டது.

மல்லன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் உதிர்வது அங்கில வொளியில் பாமாவுக்குத் தெரிந்ததோ, இல்லையோ?—

(“ஆசிரியரே, இக் கட்டத்தை வெகு அழகாய் அமைத்து விட்ட மர்” என்றார் அரசர்.

ஆசிரியர் புன் மூறுவல் செய்

3

மல்லன் விஜய நகரத்திற்குச் சென்று நாலைந்து மாதங்களாகியும் அங்கிருந்து ஒரு தகவலு மில்லை. ஒரு நாள் சாயந்திரம் வேலைக்காரன் ஒருவன் மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடுகளைக் கறந்து கொண்டிருந்தான். சத்திய பாமா அங்கு நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது யாரோ ஒரு வன் இரகசியமாய் வந்து அவருடன் தனியாகப் பேச விரும்புவதாகக் கூறினான். அவனைத் தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற போது, தான் விஜயநகரத்தை விட்டு ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிற தென்றும், கால் நடையாகவே வருவதாகவும், தன்னை மல்லன் அனுப்பினாலேன்றும் கூறிக் கடைசியில் அவனுடைய கையில் ஓர் ஓலைச் சுருளைக் கொடுத்தான். பாமா அதை ஆவலுடன் வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தாள்.

அதில், விஜயநகரத்தின் கிறப்புக்களை யெல்லாம் அவன் விரிவாக எழுதியிருந்தான். விஜயநகரத்தின் அழகு, கிருஷ்ணதேவராயர் தன் பட்ட மகிழிகளில் நாகலாதேவியின் பெயரால் கட்டியிருந்த நாகலாபுரத்தின் கவர்ச்சி, புதிதாகப் போர்ச்சுக் கீசியரின் உதவியால் ராயர் வெட்டிய பிரமாண்டமான ஏரி, அதற்கு இடப்பட்ட நரபளி, விஜயநகரத்து வீதிகளின் விசாலம், அவைகளை நின்ற நிலம், வெற்றிலைக் கடை வீதி மட்டும் அரை மைல் தூர மிருக்கும் விசேஷம், அத்தகைய விசாலமான வீதிகளில் நாள் முழுதும் யானைகளுங் குதிரைகளும்,

PREMIER

பல்வக்குகளும், பொதிமாடுக என்று போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டு மிருப்பது, அந்நெருக்கடியில் வீதிகளைக் கடக்க முடியாமல் சந்துகளில் ஜனங்கள் நாழிகைக் கணக்கில் காத்துக் கொண்டிருப்பது, நகரத்துக் கோயில்களின் சிறப்பு, அவைகளில் முக்கியமாகக் கிருஷ்ணதேவ ராயரால் கட்டப்பட்ட கிருஷ்ணசாமி கோயிலின் அழகு முதலிய விஷயங்களைல்லாம் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தன.

“பாமா, இந்கரத்துக்கு வரும் பல தேசத்து மக்களையே ஒரு நாள் முழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போலிருக்கிறது. மற்றெல்லோரைக் காட்டிலும் பரங்கியர்கள் (வெள்ளையர் யாவரையும் பரங்கியர் என்றே ஜனங்கள் அழைத்தனர்) தான் மிக வேடிக்கையான மனிதர்கள். வெள்ளை வெளேரென்று வெண்குஷ்ட நிறத்தை யுடைய வர்கள். நூதனமாய் ஆடையணிந்து கொண்டு, தலையில் கூடை பாதிரி தொப்பி ஒன்றைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு, அவர்கள் நடந்து செல்வதைப் பார்த்தாலே நீ விழுந்து விழுந்து சிரிப்பாய். அரண்மனைப் பணிப் பெண்கள் தான் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறோய்! அரண்மனையில் எல்லா வேலைகளுக்கும் பெண்கள் தான். காவலாளிகள், பல்வக்குத் தூக்கும் போயிகள், அரசனுடைய அந்த ரங்கப் பாதுகாப்பாளர்கள்-எல்லோரும் அவர்களே. அவர்களில் வில்லர்களும், மல்லர்களுங்கூட இருக்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் பார்க்கும்போது, எனதுள்ள எம் அநேக சமயங்களில் நிலைகுலைகிறது. அச் சமயங்களிலெல்லாம் மருஞம் உனது கரிய விழுகளின் ஞாபகம்தான் என்னைக்

காப்பாற்றுகிறது. இந்கரத்தின் அழகுகளை எல்லாம் அனுபவிக்க எனது இரு கணகள் பேரத வில்லை, பாமா. உனது கணகளும் என் பக்கத்தில் உதவிக் கிருந்தால், எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!” என்று முடித்திருந்தான்.

யுத்தம் இன்னும் ஆரம்பிக்க வில்லை பென்றும், கூடிய கீக்கிரத்தில் ஆரம்பமாகும் என்றும் சேவகன் தெரிவித்தான். அவனுக்குரிய சன்மான மளித்து, பாமா அவனை மிக்க மரியாதை யுடன் அனுப்பினான்.

கடிதத்தின் கடைசியில் மல்லன் குறிப்பிட்டிருந்த விஷயம் மனதில் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. ஆயி னும் வெகுநாளாக ஒரு விஷயமுங் தெரியாமலிருந்ததால், அக்கடிதம் அவனுக்கு மிக்க சந்தோஷத்தையளித்தது.

இது வந்த இரண்டொரு மாதங்களுக்குப் பின் அவனுடைய தந்தையின் குதிரை வீரன் ஒரு வன் தந்தையிட மிருந்து அநேக நிருபங்கள் கொண்டு வந்தான். தந்தைக்கு அவளிடத்தில் அளவுகடந்த பிரியம். அவைகளில் அவனுக்கும் ஒரு கடிதம் இருந்தது. அதைப் பிரித்து வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். சில வரிகளை வாசித்ததுமே, கீழே ‘மல்லன்’ என்ற பெயர் அவனுடைய கணகளுக்குத் தென்பட்டதும், மீதியெல்லாம் விட்டு விட்டு அப்பகுதியை வாசிக்க ஆரம்பித்தாள். போர் முடிந்து விட்டதென்றும், ராயருக்கு அதில் பெரும் வெற்றியென்றும் குதிரை வீரன் சொன்னான். மல்லன் உயிருடனிருக்கிறான் என்று அவனைக்கேட்க வேண்டுமென்று அவனுடைய உள்ளாங் துடித்துக்

கொண்டிருந்தது. ஆனால் என் நனம் கேட்பது? இப்படி அவள் மனம் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், ‘மல்லன்’ என்ற பெயரைப் பார்த்ததும், மற்றதை எல்லாம் விட்டு விட்டு அவள் அதைப் படிக்க ஆரம்பித்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

“நம்முடைய ஊருக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒருபாளையத்தில் மல்லன் என்று ஒரு குதிரை வீரன் இருந்தான். நீ அவனைப் பார்த்திருப்பாயோ, என்னவோ? நாம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, நான் கூட அவனைப் பற்றி அநேக தடவைகள் உன்தாயாரிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவன்மேல் எனக்கு வெகுபிரியமுண்டு. அவனுடைய தோள் வலிமையும், வீரமும், தேஜஸ் பொருந்திய முகமும் என்னை வசீகரித்து விட்டன. அவன் சாதாரண வீரனால்ல என்று அப்பொழுதே நினைத்தேன். உன்னை அவனுக்கு கலியானம் பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுகூடான் அநேக முறை நினைத்ததுண்டு. அவன் உன்னை மனம் பேசி வந்திருந்தால், ஒருவேளை அவனுக்கு உன்னைக் கலியானம் செய்து கொடுத்திருப்பேனே என்னவோ இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. பார்க்கப் போனால் அவ்விதம் நடக்காததே இப்பொழுது நல்ல தென்று தெரிகிறது. அவன் எவ்ருக்கும் எட்டாத தூரத்திற்குச் சென்று விட்டான். அவனுடைய வீரந்தான் என்னே! நம்மால் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியாது. அவன் இப்போரில் விளைத்தவீரச் செயல்களை, அவன் இறந்து ஊழுழி காலம் வரை ஒருவரும் மறக்க மாட்டார்கள். எத்தனை பரங்கியர்கள் அவனுடைய வாருக்கு இரையானார்கள்!

நினைத்தாலே உள்ளம் நடுங்குகிறது.. அப் பரங்கியர்களுக்கு முன்னால் போவதற்கே ஒருவருக்குஞ்துணிவு ஏற்படவில்லை. அவர்களில் நூற்றுக் கணக்கானேர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அப் போரில் ருத்ரமூர்த்திகளாகவே விளங்கினார். தன்னைச் சூழ்ந்து இருந்தோரில் பலரை வெட்டியும் எஞ்சியோரைத் துரத்தியும் அவன் பிழைத்தது மறு பிழைப்புத்தான்!

[“அப்பா! நாம் பிழைத்ததும் மறு பிழைப்புத் தான். எங்கே அவன் இறந்து விட்டானே என்றல்லவா அஞ்சினேம். அப்புறம் பேலே வாசி” என்றார் நரேந்திரர்]

“இவ்வீரச் செயலின் காரணமாக ராயர் அவனைக் கொங்குநாடு முழுவதுக்கும் அதிபதியாக நியமித்திருக்கிறார். மல்லன் இப்பொழுது என்னாறு குதிரைவீரர்களுக்கும், நாலாயிரம் காலாடபடைக்கும் அதிபதியாகி, நமக்கெல்லாம் எட்டாத அந்தஸ்தை யடைந்து விட்டன. மஹாராயர் அவனுக்கு ரம்பைகள் போல அநேக பெண்களையும் பரிசாக வழங்கியிருக்கிறார். அதைப்பற்றி இப்பொழுது பேசிப் பிரயோஜனம் என்ன? முன்பே உன்னை அவனுக்குக் கலியானம் செய்திருந்தாலும், இவ்வளவு உயர்ந்த பதவியை அடைந்த பிறகு அவன் உன்னைச் சீண்டுவானா?

“நமது பாளையத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள பாளையக்காரனுகியைக் கோவிந்த நாய்க்களை உனக்குத் தெரியுமா? இளம் வயது. நல்லதிடகாத்திரமுள்ளவன். நம்முடைய அந்தஸ்திற்கேற்றவன்: எல்லா வகைகளிலும் உனக்குப் பொருத்தமானவன் அவன். இங்கு

கேயே உன்னை மணம் பேசி வந்தான். ' உன்னை அவனுக்குக் கொடுப்பதாகப் பேசி முடித்து விட்டேன்....."

இவ்விஷயங்களைப் படித்த வுடன் பாமாவின் உள்ளம் ஒரு நிலையில் இல்லை. கடிதத்தை மேலே படிக்க அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. அதை அப்படியே போட்டு விட்டுப் பேசாமல் சென்று படுத்துக் கொண்டாள். மேகங்களிடையே மின்னற் கொடிதுவள்வதுபோல் அம்மெல்லிய லாள் பஞ்ச மெத்தை பில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள் அவனுடைய உடல். அதிகமாகப் புரண்டதா, உள்ளம் அதிகமாக அலைந்ததா? யார் சொல்ல முடியும்? அவனுக்கு மன அமைதி யில்லை. அவனுடைய உள்ளத்தில் கோபம், துக்கம், சந்தோஷம், சந்தேகம், நம்பிக்கை - இவை மாறி மாறித்தோன்ற ஆரம்பித்தன. அத்துடன் பழையஞாபகங்களும் வந்து அவளை மிகவுங்குன்புறுத்தின. மல்லன் வெற்றியுடன் புகழ்பாலை சூடித்திரும்பியதை நினைத்து அவள் உள்ளம் பூரித்தாள். ஆனால் அவ்வெற்றி அவளைத் தனக்கு எட்டாத நூற்றில் கொண்டு சென்றதைசினைந்து மிக வருந்தினார். என்ன தான் பதவியை அடைந்து விட்டாலும், அவள் மீது கொண்ட காதலை அவன் மறந்துவிடுவானு? விஜய நகரத்திற்கு அவன் செல்லு முன்பு அவளிடம் பிரமாணம் செய்யவில்லையா? பிரமாணஞ்சு செய்தது உண்மைதான். அதை மீறுவது கஷ்டமாகுமா? அவளை அவன் புறக்கணித்து விட்டால்... அவ்வளவு சுலபமாய்ப் புறக்கணிக்க மாட்டான். மல்லன் அப்பேர்ப் பட்டவன்ஸ்ல. அவள் மீது அவன் கொண்ட காதல் தூய்மையானது. ஆனால், ஒரு வேளை அவ

ஞாடைய பல மனைவியர்களுடன் அவளையும் ஒருத்தியாக ஏற்றுக்கொள்வானே? அதற்கு அவள் ஒருகாலுஞ் சம்மதிக்க மாட்டாள....ராயர் அவனுக்கு அநேக பெண்களைச் சண்மானம் அளித்தது உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் அவன் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க மாட்டான். மல்லனைப் போன்ற சுற்று வீரன் வாக்கு மாறுவானு? அவனுடைய சம்மதமில்லாமல் அவளை ஒருவருக்கு மனம் பேசதங்தைக்கு என்ன உரிமையுண்டு? இங்ஙனம் பலவிதமாக அவனுடைய மனம் உழன்று கொண்டிருந்தது.

4

"உன்னைத்தான் நான் வெகு ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். விஜய நகரத்தில் நீ அவனுடைய நடவடிக்கைகளை நன்றாய்க் கவனித்து வந்தாயா?" என்று எதிரில் நின்று கொண்டிருந்த சேவகன் ஒருவனைப் பாமா விசாரித்தாள்.

"அம்மா, எனக்கு என் இந்த வேலையைக் கொடுத்தீர்கள்? உங்களைச் சொல்லக் குற்றம் என்ன இருக்கிறது? நான் என் இந்தக் கண்ணுவித் தொழிலை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்?"

"விஷயம் என்ன? விரைவில் விரிவாகச் சொல்."

"சொல்வதற்கு என்னம்மா இருக்கிறது? நான் என் இதில் மாட்டிக் கொண்டேன் என்று எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது!"

"நானும் கொஞ்சம் விசாரித்திருக்கிறேன். நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சீக்கிரம் சொல்."

“வெற்றியும் புகழும், பட்டமும் பதவியும் ஒருவருடைய மனதை இப்படி மாற்றும் என் பதை நான் இப்பொழுது தான் அறிக்தேன்.”

அதற்கு மேல் அவன் கூறுவதை அவளால் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அப்புறம் கேட்கவேண்டியதுதான் என்ன இருக்கிறது! இவ் வொற்ற ஞடைய வருகைக்குத் தான் அவள் காத்துக் கொண்டிருங்கள். தந்தையின் கடிதத்தைப் படித்த பின்பும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை யிருந்தது. ஆனால் அவ்வொற்றன் கூறிய செய்தியும் அவளுடைய தந்தை பின் நிருபமும் ஒத்திருப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு வந்த கோபத்தையும் தாபத்தையும் அவளால் அடக்க முடியவில்லை.

“உன்னுடைய சிரமத்திற்கு இதை எடுத்துக்கொள்” என்று ஒரு முத்து மாலையை வீசி பெறின்து விட்டு நீர் சிரம்பிய கண்களுடன் வீட்டிற்குள் போய் விட்டாள்.

மாப்பிள்ளை செத்தால் என்ன, பெண் செத்தால் என்ன? தனக்குக் கிடைக்க வேண்டியது கிடைத்து விட்டது எனப் புன் மூறுவலுடன் அதை எடுத்துக் கொண்டு சேவகன் வெளியில் சென்றுள்.

5

அன்று பாமா என்று மில்லாத சோபையுடன் விளங்கினார். அவளுடைய மனதை அலைத்துக் கொண்டிருந்த கவலைகளெல்லாம் ஓய்ந்து விட்டன. அதிகாலை யிலேயே எழுந்திருந்து குளித்து விட்டு கூந்தலை உலர்த்தி வாரிப் பின்னிக் கொண்டாள். அவ

ஞடைய முகத்தில் அத்தகைய சந்தோஷத்தை அதற்கு முன்னால் ஒருவருங் கண்டதில்லை. எல்லா வேலைகளையும் மிகுந்த உற்சாகத் துடன் செய்து கொண்டிருங்கள். தந்தை இன்னும் விஜய நகரத்திலிருந்து திரும்பி வர வில்லை. ஸ்நானத்திகளை முடித்துக் கொண்டு தன் குல தெய்வத்திற் குப் பூஜை செய்தாள். சீர்சாதங்களை எடுத்துக் கொண்டு தாய்க்கு முன்னால் வைத்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து “என்னை ஆசீர்வதித்துக் குங்கும மிடுங்களம்மா” என்று சொன்னார்கள். தாய்க்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. ஆயினுங் குங்கும மிட்டாள்.

“இன்று என்னம்மா விசேஷம்?” என்று கேட்டாள் தாய்.

“இன்றைக்குத் தான் எனக்குக் கல்யாணம் ஆகப் போகிற தம்மா” என்று சிரித்துக் கொண்டே பாமா சொன்னார்.

அன்று அதிகாலையில் எழுந்த வுடன் வேலைக்கார ஞாருவனைப் பாலமலைக்கு அனுப்பி வித விதமான வனமலர்கள் பறித்துக் கொண்டு வரும்படி சொல்லி யிருந்தாள். அவன் ஏராளமான பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்திருந்தான். அவைகளை எல்லாம் சரங்களாகவும், மாலைகளாகவும் தொடுத்து, சிலவற்றை அணிந்து கொண்டாள். மத்தியான போஜனத்தை முடித்துக் கொண்டு, உற்றூர் உறவினர் வீடுகளுக்கெல்லாம் ஒன்று பாக்கி விடாமல் சென்று மிக்க சந்தோஷத்துடன் பேசிக் கொண்டிருங்கள். அவர்களிடமெல்லாம் “இன்று எனக்குக் கலியாணம்; உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று குறும்பாய்க் கேட்டாள்.

இப்படி நாள் முழுதும் சிரிப்பும் வினையாட்டுமாய்க் கழித்தாள். இரசசாப் பாட்டின் போதும் அவளிடம் அலவுகடந்த மகிழ்ச்சி காணப்பட்டது. சாப் பாட்டிற்குப் பின் சிறிது நேரத்தில் யாவருங் தூங்கச்சென்றனர். அவருஞ் சென்று படுத்துக்கொண்டாள்.

[“அப்புறம், மேலே” என்று ஆவலாகக் கேட்டான் பூபதி.]

நன்னிரவு சுமார் பன்னிரண்டு மணி யிருக்கும். ஓர் உருவம் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து வெளியில் வந்தது. அன்று அமாவாசை. நக்தத்திர வெளிச்சத்தில் அவள் பாமா போல் தோன்றி னள். அவள் கையில் என்ன வைத்திருக்கிறாள்? ஆம். அவள் அன்று பகலில் தொடுத்த ஒரு மாலைகள். அவ்வளவு விரைவாக அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவள் எங்கு அவ்விருளில் செல்கிறாள்? பாலமலை அடிவாரத்திலுள்ள காடுகளை நோக்கித்தான் போகிறாள். அதே அரச மரமைதானத்திற்குத்தான். அவருடைய காதலனைச் சந்திக்கவா?

ஓடையை அணுகியதும், அதிலிறங்கி நன்றாய்க் குளித்தாள். பின்னர் புதிய ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு தன்னிப்பூக்களால் நன்றாய் அலங்கரித்துக் கொண்டாள். பார்வைக்கு மணப் பெண் போலவே விளங்கி னள். உண்மையிலேயே அவருக்குக் கவியாணந்தானு? யாருடன்?

பின்னர் அவ்வரச மரத்தில் ஏறி, ஒருக்கிளையிலநின்றுகொண்டு, தூரத்தில் அவ்விருளிலும் ஒரு ரேகைபோல் தென்பட்ட அப்பால மலையைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பின்பு ஓடையைப் பார்த்து ஒரு புன்முறையில் செய்து, தான் ஏறி பிருந்த அரச மரக்கிளையைத்தே ஒரு மிதி மிதித்தாள். அவள் வெகு கவனமாகக் கொண்டு வந்திருந்த கயிறு ஓன்றை எடுத்து ஒரு நுனியை அரச மரக்கிளையில் கட்டி இன்னெரு நுனியைத் தன் கழுத்தில் கட்டிச் சுருக்கிட்டுக் கொண்டாள். ஆஹா! இத்தனை அலங்காரமும் இதற்குத்தானு? அன்று மல்லனுடைய சபதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மலையும், ஓடையும் மரமும் இந்தக் காட்சியையும் பார்க்கட்டுமென்று கிளையிலிருந்து தொங்கிவிட்டாள் பாமா!

6

விஜயநகரத்தில் தான் இருக்க வேண்டியிருந்த ஓவ்வொரு நாளும் ஒரு யுகமாகவே தோன்றியது மல்லனுக்கு.

[“இனி அவன் வந்தாலென்ன, வராவிட்டால் என்ன? ஆசிரியர் ஏன் இன்னும் கதையை வளர்க்கிறார்?” என்றார் நரேந்திரர்]

போர் முடியும் வரை காத்திருக்க வேண்டியது அவசியமே. ஆனால், அது முடிந்த பின்பும் அங்கு தாமதிக்க வேண்டியிருந்தது அவனுக்கு மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. போரில் கலந்து கொண்ட வீரர்களுக்கு ராயர் சன்மான மளிக்க வேண்டுமாம். அதற்கு இவ்வளவு தாமதம் செய்தது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

கடைசியில் அந்தச் சடங்குகளைல்லாம் முடிந்து, அவன் விஜயநகரத்திலிருந்து புறப்பட்ட பொழுது, அவனைப் போல் சந்தோஷமாயிருந்தவர்கள் வேரெருவரு மில்லை. அவன் நினைத்து வந்த காரியங்கை கூடி விட்டது. இவ்வளவு பெரிய

பதஷிபும், கொரவமும் தனக்குக் கிட்டு மென்று அவன் கற்பனை கூடச் செய்ததில்லை. இனி அவன் பாமாவை மணந்து கொள்வதில் எங்க விதமான தடையுமிராது. தனக்கு அவனை கலியாணம் செய்து கொடுப்பதை அவனுடைய தந்தை ஒரு பாக்கிய மாகவே கருதுவார். இத்தகைய எண்ணங்களுடன் அவன் தனக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப் பட்ட யானைகள், குதிரைகள், காலாட்கள், பணிப் பெண்கள் முதலிய வர் புடை சூழ அளவிறந்த பொன்னும், மணிபும், முத்துங் கொண்ட பொக்கிஷத்துடன் தன்னுரை நோக்கி, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் விரைவாகவே சென்று கொண்டிருந்தான். என்ன இருந்தாலும் அத்தனை பரிவாரங்களுடனும் செல்வதென்றால் இல்லோன்காரியமா? ஆனால், அவனுல் அத் தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. பாமாவைப் பார்க்க வேண்டு மென்று துடித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்று காலையில் எழுந்தவுடன், ஏனோ பிரிவத்துயரம் என்று மில்லா வேகத்துடன் அவன் மனதை வாட்டவாரம்பித்தது. இனித் தன்னால் அரைக் கணமுந் தாமதிக்க முடியாதென்று தீர்மானித்து, தன் பரிவாரங்களையெல்லாம் பின்னால் வரும்படி சொல்லிவிட்டு, அவன் மட்டுஞ் தனியாகத் தன் குதிரை மீது புறப்பட்டான்.

ஊரை நோக்கி வெகு வேகமாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தான் மல்லன். அன்று காலையில் கூடாரத்தில் உண்ட உணவுதான். நடுவழியில் உண்பதற்காக அவன் ஏராளமான உணவுப் பதார்த்தங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தான். ஆனால் அவனுக்குச் சாப்பிட மனமில்லை. உணவு

செல்ல வில்லை. குதிரை இனைப் பாறுவதற்கும், புல் பேப்வதற்கும் வழியில் சிறிது நேரங் தாமதித்த தன்னிலீல் வேறு எங்கும் அவன் நிற்கவில்லை. ஏனென்றால் அன்றே அவன் தன்னுரை அடைந்து விட வேண்டு பென்று தீர்மானித்து விட்டான். மறுநாட் காலையில் அவன் எப்படியும் பாமாவைச் சந்தித்து விட வேண்டும்.

சூரியன் மறைந்து வெகு நேரமாகி விட்டது. எங்கும் இருள்குழுங்தது. மனிதர் கஞ்சுக்குக் கூட அவ்விருளில் பாதையறிந்து செல்வது மிகக் கஷ்டம். ஆனால் அது குதிரை யல்லவா? மேலும் அப் பகுதிகளில் அதற்குத் தெரியாத பாதையே கிடையாது. ஆகையால் பட்டப் பகலில் செல்வது போல், அது கொஞ்சமுந் தயக்க மில்லாமல் மேன் மேலுஞ் சென்று கொண்டே யிருந்தது.

அதற்கு வெகு பழக்கமான அத்தடத்தின் பக்கத்தில் வந்த போது நள்ளிரவு ஆகிவிட்டது. வீரன் சீக்கிரம் ஊர் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாமென்று மகிழ்ந்தான். மறுநாள் அதிகாலையில் எழுந்ததும் அவன் போய் பாமாவைச் சந்திப்பான். இனி இரகசியமாய்ச் சந்திக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவனுடன் என்னென்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்பதைத் தன்மனதில் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் குதிரை அந்தப் பாதையில் திரும்பியதும் அவன் தூக்கத்திலிருந்து விழித் தவன் போல், அதைத் திருப்ப முயன்றன. ஆனால் குதிரை திரும்பாமல் பிடிவாதஞ்செய்தது. அது அம்மா திரி அவனிடம் பிடிவாதஞ்ச செய்ததே கிடையாது.

ஆகையிலூல் அது அவனுக்குமிக்க ஆச்சரியமாக விருந்தது. அது தான் அவன் பாமாவைச் சந்திக்க வழக்கமாகச் செல்லும் பாதை. வெகு தூரம் முயன்றும் குதிரை திருமப மறுக்கவே, அதனுடைய இஷ்டப்படியே விட்டுவிட்டான். தன் அன்பிற்குப் பாத்திரமான அவ்விடத்தைப் பார்க்க வேண்டு மென்று அவனுக்கும் ஆசை பிருக்குமல்லவா?

அவன் அவ்விடத்தையடைந்த பொழுது, அங்கு பார்த்தது என்ன? அவனுடைய இன்பக்கனவுகளெல்லாம் ஒரு நொடியில் மறைந்தன. இமைப் பொழுதில் விஷயங்களைப் புரிந்து கொண்டு உடனே தன் வாளால் பாமா தொங்கிக் கொண்டிருந்த கயிற்றை ஓரே வீச்சில் அறுத்தெரிந்தான்.

அவன் கிளையிலிருந்து தொங்க வாரம்பித்த சமயமும், மல்லன் அங்கு வந்த சமயமும் ஒன்றை விருந்ததனால் பாமா பிரக்ஞு இழுக்கவில்லை.

“என்னையும் உன் நுடைய காதற்கிழித்திகளில் ஒருத்தியாகக் கொள்வதற்கு வந்துவிட்டாயா?” என்று கேட்டாள்.

“பாமா, இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கிறது. எனக்குக் கொஞ்ச நாளாகவே ஒரு சந்தேகத் திருந்து வந்தது. அல்லமன் உன் னிடம் வந்து ஏதாவது சொன்னாலோ?”

“எல்லாந்தான் சொன்னான்.”

“அவன் இங்கு புறப்பட்டுவந்த விஷயம் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் எனக்கு தெரியும். கோவிந்த நாய்க்க னுடன் அவன் கூடிக்கூடிப் பேசியதைக்

கண்டதும் எனக்குச் சந்தேக மாகவே இருந்தது. ஏதாவது விஷயம் நடக்குமோ வென்று பயந்தேன்.”

பாமாவுக்கு விஷயம் புரிய வாரம்பித்தது. அல்லமன் தனக்குத் துரோகம் செய்து விட்டான் என்று சினைத்தாள். ஆனால் தங்கை யும் எழுதி பிருந்தாரே?

“ராயர், உங்களுக்குப் பரி சளித்த பெப்பங்களை எல்லாம் எந்கே?”

“அவர்கள் அனைவரையும் உனக்குப் பணிப்பெண்களாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இன்னும் சில சூரியகளில் வந்து விடு வார்கள்.”

பாமாவின் சந்தோஷத்திற் கள வில்லை. அதன் பின்பு அவர்களினரும் எவ்வளவு நேரம் என்ன என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைக் கூற நமக்கேது அதிகாரம்? என்று கதையை வாசித்து முடித்தான் கற்றுச் சொல்லி.

* * *

“இச்சுப் முடிவை நாம் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆசிரியரே, இச்சுப் தினத்தன்று நமக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்த உமக்கு நாம் எங்கனாக தகுந்த சன்மானம் அளிக்க முடியும்?” என்றார் பூபதி. சபையில் நிசப்பதம் நிலவியது. ஆசிரியரும் தன் கதையிலேயே லயித்து விட்டவர் போல் மௌனமாயிருந்தார்.

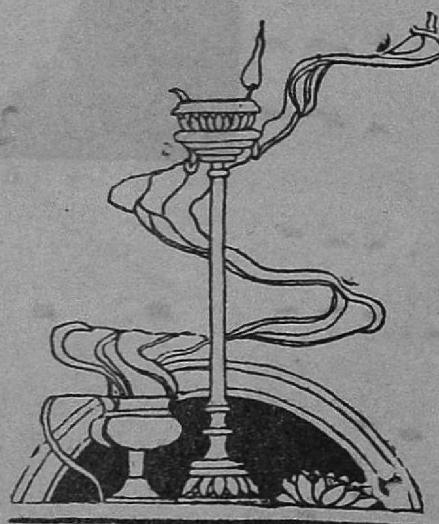
பின்பு அரசன் கணக்காயரையழைத்து அக்கதைக்கு எழுத்தெண்ணிப் பொன் வழங்குமாறு உத்தரவிட்டான். பொன் அரசன் நுடையதானாலுங் கொடுக்குங்

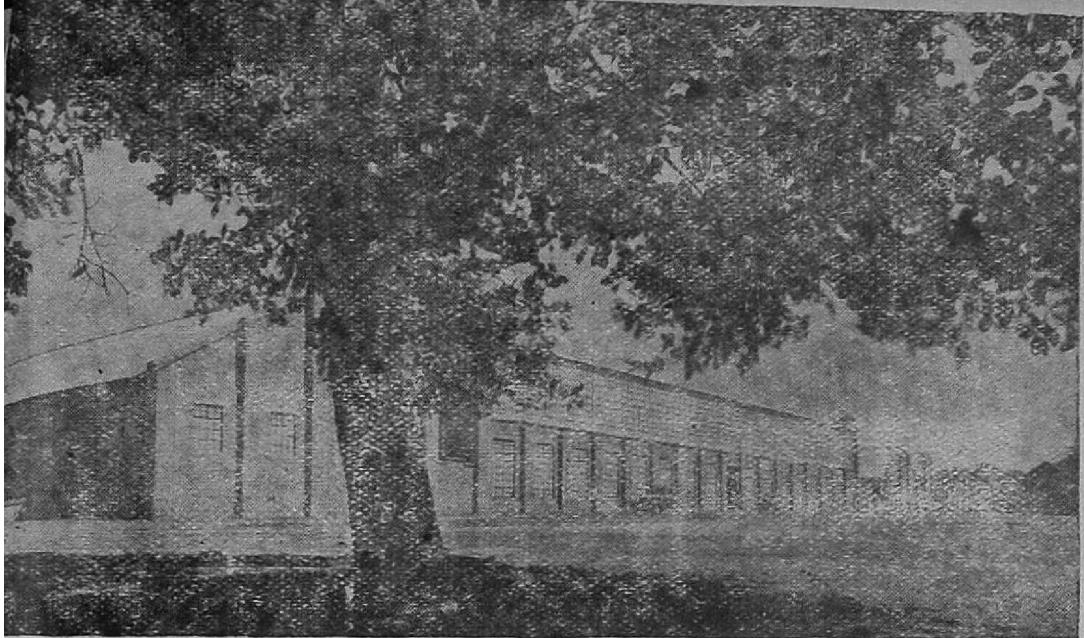
கை தன்னுடையது தர்னேன
என்று சந்தோஷமாய்ச் சென்
ருண் கணக்காயன்.

* * *

பகல் தூக்கந்தான்! சிறிது
நீண்ட தூக்கம். கணவும் பகற்

கனவே. விழித்தெழும்போது
என் முகம் ஒரு புன்னகையால்
சோபையுற்றிருந்தது. ராயர்கள்,
நாயக்கர்கள் — இவர்களுடைய
காலம் இதுவல்ல என்பது ஞாப
கம் வரவே சிறிது சிறிதாக அப்
புன்னகை மறைந்தது.

தி கொச்சின் தெக்ஸ்டில்ஸ்

(கொச்சி சமஸ்தானத்தில் நிறுவப்பட்டது)

மாண்ணிங் கெரைக்டர்

ஆர். எம். அழகப்ப செட்டியார், எம். எ., பார். அட்ரை

ப்ரோப்ரெட்டர்கள்:

வெஸ்ட் கோஸ்ட் ஏஜன்சீஸ் ஸிமிடெட்
புதுக்காடு மில்ஸ் போஸ்ட்

29880 கதிர்கள்
சுற்றுக்கள் றனா

சுதேசி நூல்கள் இங்கு தயா
ராகின்றன. தெ. 40 இலி
ப்பியின் ஸ்பெஷல் தெ. 60,
தெ. 80 போன்ற நூல்கள், வியாபாரிகளின் தேவைக்
குத் தக்கபடி தயாரிக்கப்படு
கின்றன.

எல்லா வகையான புத்தகங்களுக்கும்

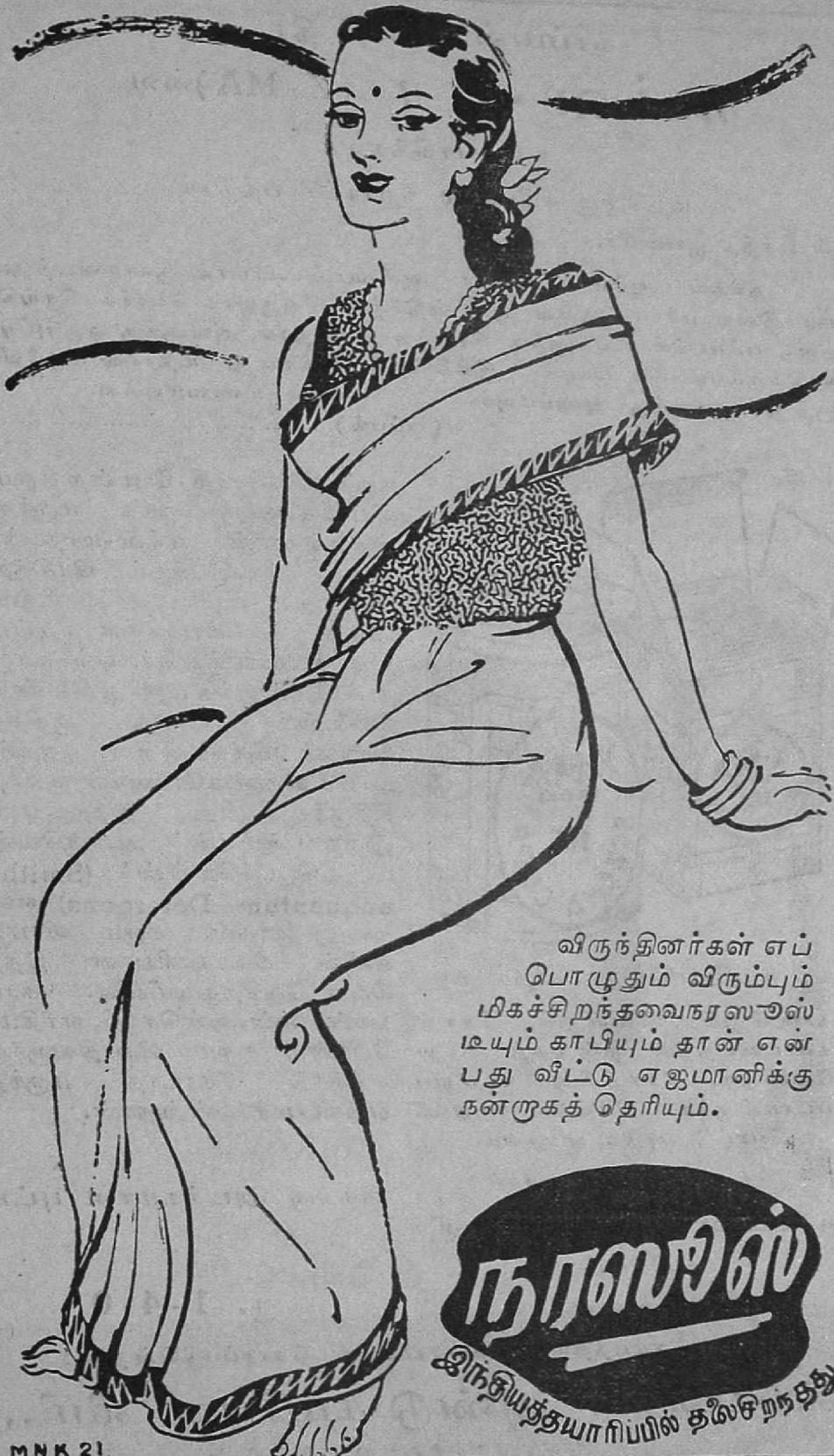
நவயுகப்

பிரசுராலயம்

PREMIER

காரைக்டுடி

விருந்தினர்கள் எப்
பொழுதும் விரும்பும்
மிகச்சிறங்கவைநரஸ-லஸ்
மயும் காபியும் தான் என்
பது வீட்டு எஜுமானிக்கு
நன்றாகத் தெரியும்.

நாஸல்

இந்தியத்தியாரிப்பில் தலைசிறந்து

MNK 21.

நாஸல் மாண்யுபாக்ஷரிங் கம்பெனி சேலம் தென்னிந்தியா.

கரப்பான் வியாதி தீர எக்ஸ் - எமா (X-MA)வை

உபயோகிக்கவும்

மற்றெலூரு சமீபகால நற்சாட்சி பத்திரம்

அன்பார்ந்த ஐயன்மீர்,

தங்கள் அரிய எக்ஸ்-மா ஆயின்ட்மெண்டால் குணமடைத்து, தான் இதை பம்பாயிலுள்ள ஒரு ஸ்திரீக்கு வெகுவாக சிபார்சு செய்கி ழேன். பம்பாயில் உங்களுக்கு பிராஞ்சு இருந்தால், அவனுக்கு ஒரு புட்டி கொடுக்கும்படி செய்யவும். இல்லையேல் உங்களது மதராஸ் ஆபிஸி விருத்து அவனுக்கு அனுப்பவும்.

உங்கள் உண்மையுள்ள
(ஓப்பம்).....

உபயோகிக்கும் விதம்

காலையிலும் மாலையிலும் சொறி கண்டவிடத்தில் நன்றாகத் தடவ வேண்டும். சொறிமீது காற்றுப் படரமலிருக்க மெல்லிய துணி போட்டு மூடுவது நலம்.

இந்த மருந்து தயாரிப்பவர்கள்

ஸ்பென்ஸர் அண்டு கம்பெனி

விமிடெட்

ஒன்றுதான்

வர்த்தக சம்பந்தமான விசாரணைகள் கோரப்படுகின்றன :

ஸ்பென்ஸர் அண்டு கம்பெனி லிமி.,

மாண்யுபாக்சரிங் கெமிஸ்ட்ஸ்

SPENCER & CO., LTD., MADRAS.

கைக்கு அடக்கமான புட்டி

ரூ. 1 - 4 - 0

பொந்கல்
பண்டிகைக்கு
ஷ்ணி தமரன்
ஷ்டெவவ

ஏங்குவதானால்
இங்கேயல்லவா
ஏங்கவேண்டும் !

53

பொந்கல்
பார்த்திருக்கும்
ஷ்ரப்கார

எத்தனை எத்தனை விதமான
புடைவைகளைப் பார்திருப்
பார்கள், எவ்வளவு ஜவளி
யைப் பர்மாறியிருப்பார்கள்
எத்தனை வாடிக்கையாளர்
களைத் திருப்தி செய்திருப்
பார்கள் — எவ்வளவு அனு
போகம் பெற்றிருப்பார்கள்!

சென்னையில் 54-து
ஏரூடும்
இரண்டு ஓரப்புகள்

செல்லாராம்ஸ்
பாஷன் சில்க் பாலேஸ், 45 றட்டான் பஜார்
கையட் ஹவுஸ், 86 வாலாஜா ரோட்
சென்னைப்பட்டணம்

இந்த டிரேட் மார்க்
இருக்கிறதா என்று கவ
னித்து அஜாக்ஸ் பண்
டங்களை வாங்குக்கள்

தரம் பெறுமானம்

இரண்டிற்கும் அஜாக்ஸ்

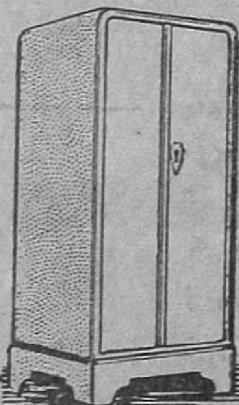
மினின்ட் (ஸான்ட்), எமெரி, அஜாக்ஸைட், கார் னெட்பேபர், களாத், டிஸ்க்ஸ், பெல்ட்ஸ், டேப்ஸ் முதலியவை

மரவேலைக்கும், உலோக இழைப்பு மெருகு வேலைகளுக்கும் எடுத்தவை

வழவழிவென விரைவில் வெட்டும். விருசிரு வென வேலை நடக்கும். ஆனவேலைக்குத் தனி அழகைத்தரும். நீண்டகாலம் உழைப்புக்கும் உழைப்பும் ஒளியுடன் துவங்கும்

பண்ட பாடி இரும்பியடி

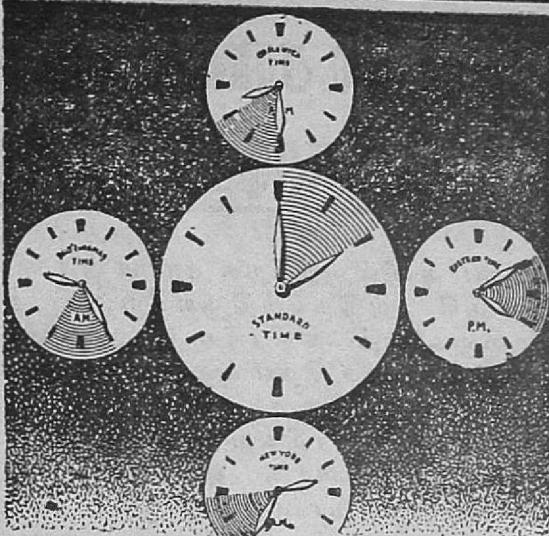
எஸ்க்யூரிடி காபினெட்

பாதுகாப்பிற்கு வீலை பண்டங்கள்

எங்கு நோக்கினும் யுத்தமேகம் உலவும் இந்தக் காலத்தில் உங்கள் சொந்தப் பாதுகாப்பிற்கு ஏ. ஆர். பி. இருக்கிறார்கள். உங்கள் செல்வத் தைப் பாதுகாக்க அஜாக்ஸ் பண்டங்கள் இருக்கின்றன. பீமீன் ஒத்த உறுதி கொண்டவை. பலபல தலை முறைகள் நின்று உழைப்பவை. தியும், திருடனும் தீண்ட முடியாதவை.

அஜாக்ஸ் ஸ்டீல் காமினெட்டுகள் சிறு சிறு இரும்புக் கோட்டைகளாகும். உறுதியே உருவாய் அமைந்த அஜாக்ஸ் இரும்புப் பெட்டிகளோ அக்கினி பகவானுக்கும் அகாத திருடர்களுக்கும் பரமசத்துருக்கள்.

அஜாக்ஸ் பிராடக்ட்ஸ் மியடெட்
106, அரமணக்காரத் தெரு, மதரூஸ்
மானேஜிங் எஜன்டுகள் : முருகப்பா & சன்ஸ்

எந்த மணிப்ரகாரமும்...

ஸாரிடோன்

எல்லாவித வல்களையும் பத்தே
நீரிஷத்தில் நிறுத்தக்கூடியது

உயர்தரமான

பேப்பர்

கிடைக்குமிடம் :

செல்லப்பா அன் கம்பெனி

பேப்பர் வியாபாரிகள்

காரைக்குடி :: புதுக்கோட்டை

யுத்ராலத்தில் சாமான்களுக்கு அதிக விலை கொடுக்கவேண்டும்.

இப்போது கடைகளில் அநேக சாமான்களின் விலை அளவுக்கு மிஞ்சி அதிகரித்திருக்கிறது. அவசியம் தேவையானவைகளைத் தனிர மற்றவைகளை யுத்த காலத்தில் வாங்குவது உசிதமல்ல. அதற்குப் பதிலாக உங்களுடைய பணத்துக்கு உள்ளமதிப்பு வரும் வரையில், அதாவது விலைவாசிகள் சாதாரண நிலைமையடையும் வரை ஒவ்வொரு அனுவையும் சேர்த்து வைப்பது நலம். சமாதான காலத்தில் செலவழிக்க இப்போதே பணத்தைச் சேர்த்து வையுங்கள்!

எதிர்காலத்துக்கு பாதுகாப்பான முறையில் சேர்த்துவையுங்கள்.

பாதுகாப்பில்லாதது.

தங்கம்,

வெள்ளி,

நகைகள், நிலம், கட்டிடம் அல்லதுசரக்குகளில் போடும் பணத்தின் மதிப்பு விலை வாசிகள் சாதாரண நிலைக்கு வந்ததும் அநேகமாய் குறைந்துவிடும்.

பாதுகாப்புள்ளது.

பாதுகாப்பாக

வும், நிரந்தர

மாகவும் இருப்பதற்கு உங்கள் பணத்தை கூட்டுறவுச் சங்கம், இன்ஷீரன்ஸ், பாங்கி சேமிப்பு நிதி, அல்லது போஸ்டாபிஸ் சேமிப்பு நிதி இவைகளில் போடுங்கள், எல்லாவற்றிலும் மேலானது அரசாங்கக் கடன் பத்திரங்களும் சேவிங்ஸ் சர்ட்டிடீகேட்டுகளும்.

நாள் ஒன்றுக்கு எட்டாண வீதம் மிச்சப்படுத்துங்கள்!

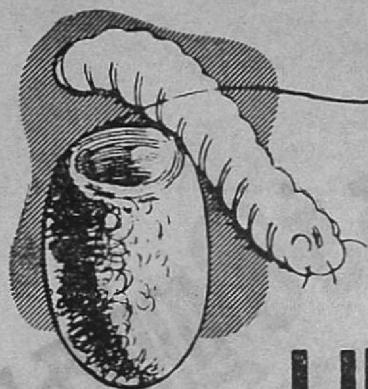
ஒருங்கரக சிறுசிறு துகைகளைச் சேர்ப்பதன் மூலம் எவ்வளவு சேர்த்துவைக்கலாம் என்பதைக்கான ஆச்சரியமாயிருக்கும். ஒரு உண்டிப் பெட்டியை ஏற்படுத்துக்கூடிய நாளைக்கு எட்டாணவோ அல்லது கூடுமானால் அதற்கு மேலோ சேர்த்துவையுங்கள். பிறகு இங்கு குறிப்பிட்டிருக்கும் வட்டி கொடுக்கக்கூடிய பாதுகாப்பான முதலீடுகளாக கிரமமாய்ப் பணத்தை மாற்றுக்கள்.

தேவையில் முனையின்

தேவை

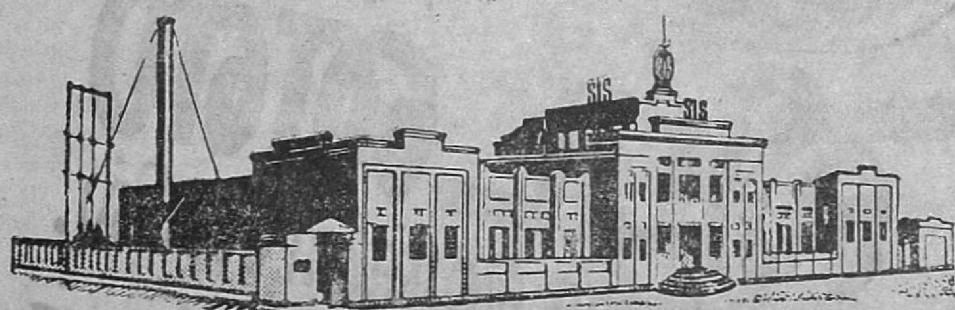
வெண்டுகோள்.

புது

புது வைகள்

மைசூர் பிலேச்சர் பட்டில்
செய்தது கண்ணக் கவரும்
கெட்டிச் சாயங்களில் அச்சடிக்
கப்பட்ட பார்டர்கள் உள்ளது.

முதன் முதலாக
இந்தியாவில்
பட்டில் ஸ்ரீ
ரீன் பிரின்டிங்
செம்யும் ஆஃஸ்.

ஸ்ரீவீத் தீர்த்தியன்
ஸ்ரீலிங்கஸ் லிமிடெட்
குடியாத்தம் தென்கிர்த்தியா

SIS-K-S-TM

இந்தியத்
தேயிலைல் மிகச்சுறந்து

விப்பனம்
ஜாகுஜா, வள்ளோலேபில்.
தேயிலைப்பண் தாந்தர்

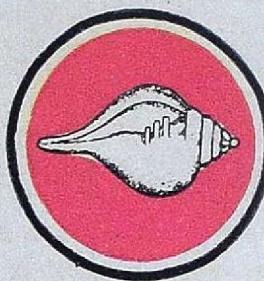
L.T.K.-52

விப்பன் தேரீர் அருந்துகையில்

ஜாக்கிரதைக் குறைவாய்ப் பேசாதீர்கள்.

CHANK

BRAND

**MOHAMED
ABOOBACKER**
& Co.

For Distinguished Style & Taste
IN HANDLOOM LUNGIES & KERCHIEFS

MADRAS

5, Thambu Chetty Street G T

CALCUTTA

65 11-12, Lower Chitpore Road

MADURA

84, East Veli Street

வாழ்யுயடி வாழ்யுயாக வந்த பழக்கம்

இங்கியாவிலே இரண்டு பெரிய பாரம்பரிய சொத்துக்கள் உண்டு. ஒன்று கலை. மற்றொன்று அதிக உபசாரம். இவ்விரண்டும் வருட்வின் இன்பத்தோடு பின்னிக் கிடக் கிண்ணன. சோழர் காலத்து சிற்பக்கீலா காம் பார்க்கும்பொழுது கமக்கு மனதில் எழும் ஒரு இஸ்ப உணர்ச்சி காம் கமது கண்பர்களுக்கு தேவிலைப் பானம் கொடுக் கும்பொழுது உண்டாகிறது. அதிக உபசாரத்துக்கு தேவிலைப் பானத்தைத் தவிர வேறு சொர்க்கு ஏது? எந்த சேரத்தில் யார் வக்தாலும் கிழிவத்தில் தயார் செய்யக் கூடியது ஆதுவே. உங்கள் பாரம்பரிய பழக்கத்தை மறங்கவேண்டாம். வீட்டுக்கு விரும்பி வக்கோரை தேவிலை கொடுத்து மணக்குளிரச் செய்யுங்கள்.

“நித்திய கர்மா” என்ற எங்கன் புது சித்திரைக்கலூடன் கடிய புத்தகம் எந்தெந்த சேரத்திலேவ்வாம் தேவிலை பானம் பருவாம் என்பதைப்பற்றி விவரிக்கிறது. இந்த விளப்பரத்தைக் கந்தரித்து உரை பெயர் விலாசம் முதலியவற்றுடன் டீடு கண்ட விலாசத்துக்கு அனுப்பவும். இங்கியத்தேவிலைக் கமிஷனர், இங்கியன் மார்க்கெட்டு எக்ஸ்பான்ஷன் போர்டு, தபால் பெட்டி தெ. 2172, கலகத்தா.

குடும்பத்துக்கு ஏ ரோபா

இந்தியத் தேவிலை

இந்திய மாநகரை சுற்றுப்பான் போர்ட்டினால் வெளியிடப்பட்டது.

I K 204